ANDREW
TAYLOR

JOCUL DE-A DESTINUL

TRILOGIA ROTH
volumul 1

virtual-project.eu

ANDREW TAYLOR

Trilogia Roth

Volumul 1

JOCUL DE-A DESTINUL

Original: *The Last Four Things* (1997)

Traducere din limba engleză:
ALINA MARIANA STAN

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company

2011

Nota autorului

Jocul de-a destinul este primul roman din *Trilogia Roth* care se ocupă pas cu pas de istoriile interconectate ale familiilor Appleyard și Byfield. Fiecare carte poate fi citită independent, ca o poveste de sine stătătoare. Cele trei romane sunt create pentru a forma un tot, deși pot fi citite în orice ordine.

Cel de-al doilea roman, *Judecata străinilor,* descrie evenimente care au avut loc în satul Roth și în împrejurimile sale, o suburbie îndepărtată a Londrei, în 1970.

Acțiunea celui de-al treilea roman, *Slujbă pentru morți,* se desfășoară în orașul-catedrală Rosington, cu un deceniu mai devreme.

„... Nici nu mă pot gândi că am descoperit adevărata teorie a morții când contemplu un craniu sau privesc un schelet... de aceea am extins semnificația cunoscutei expresii *Memento mori* la o variantă mai creștinească, *Memento quatuor Novissima,* cele patru etape inevitabile prin care trebuie să trecem cu toții: moartea, judecata, paradisul și iadul.”

Sir Thomas Browne, Religio Medici
(1642), partea I, secțiunea 45

Prolog

„Pe scurt, toți suntem monștri, adică un amestec între om și fiară…”

Religio Medici, I, 55

Toată viața sa, Eddie a crezut în Moș Crăciun. În copilărie, credința sa era instinctivă și firească; s-a agățat de ea mai mult decât cei de-o vârstă cu el și a abandonat-o regretând. În locul ei, a apărut o nouă convingere, un alt Moș Crăciun: nu atât de bine definit ca primul și astfel mai vulnerabil.

Acest Moș Crăciun era zeitatea lui proprie, sursa unor mici miracole și a unor neașteptate bucurii. Acestui Moș Crăciun – cui altcuiva? – i-o datora pe Lucy Appleyard.

Lucy se afla în curtea din spate a casei Carlei Vaughan. Eddie era în umbra aleii, dar Lucy stătea lângă o fereastră luminată, așa că nu putea fi nicio greșeală la mijloc. Ploua, iar părul ei întunecat era punctat cu picături de apă care sclipeau precum perlele. Imaginea ei îl lăsă fără suflare. Era ca și cum l-ar fi așteptat pe el. „Un cadou primit mai devreme, se gândi el, frumos împachetat, ca pentru Crăciun.” Se apropie și se opri la poartă.

— Bună. Își păstră vocea joasă și blândă. Bună, Lucy.

Fata nu-i răspunse. Nici nu păru a băga de seamă că îi folosise numele. Stăpânirea ei de sine îl înspăimântă pe Eddie. El nu fusese și nu va fi niciodată așa. Pentru o clipă lungă, se uitară unul la altul. Purta ceea ce Eddie recunoștea a fi haina pe care o avea de obicei – una verde, matlasată, cu glugă. Era prea mare pentru ea și o făcea să pară mai mică decât în realitate. Mâinile aproape ascunse de mânșete îi erau împreunate în față. Se gândi că ținea ceva. În picioare, purta cizmulițele roșii, de cowboy.

În spatele ei, ușa era închisă. Se vedeau lumini în casă, însă nicio mișcare. Eddie nu mai fusese niciodată atât de aproape de

ea ca acum. Dacă s-ar fi aplecat și ar fi întins mâna, ar fi putut s-o atingă.

— În curând, va veni Crăciunul, spuse el. Trei săptămâni și jumătate, nu-i așa?

Lucy clătină capul: avea patru ani, dar deja era o cochetă.

— I-ai scris lui Moș Crăciun? I-ai zis ce ai vrea să primești?

Ea se zgâi la el, apoi dădu din cap.

— Și ce i-ai cerut?

— O mulțime de lucruri. Vorbea bine pentru vârsta ei, articulând clar, cu vocea bine modulată. Se uită îndărăt, către ferestrele luminate ale casei. Mișcarea dezvălui ceea ce ținea în mâini: o poșetă prea mare pentru a fi a ei, cu siguranță. Se întoarse către el. Cine ești tu?

— Lucrez pentru Moș Crăciun, spuse Eddie mângâindu-și barba. Urmă o tăcere lungă și se întrebă dacă nu exagerase. Cum crezi că ajunge în toate acele case?

Își flutură mâna în lungul aleii pe care se aflau perechi de case, către priveliștea ce înfățișa o mare de acoperișuri și hornuri, dependințe și antene satelit; în spatele casei se afla o alta, iar Eddie se afla pe aleea dintre cele două curți.

Lucy privi în direcția indicată de el, ridicându-se pe vârful unui picior, o balerină în miniatură. Ridică din umeri.

— Gândește-te la ei. Milioane de case în toată Londra, în toată lumea. O urmări cum se gândește, cu ochii din ce în ce mai mari. Hornurile nu prea sunt folositoare aproape nimeni în zilele noastre nu mai are șemineuri așa cum trebuie, nu-i așa? Dar el are alte căi pentru a intra și a ieși. Nu îți pot spune despre asta. Este un secret.

— Un secret, repetă ea.

— În săptămânile de dinaintea Crăciunului, mă trimite pe mine și pe alți câțiva pentru a vedea unde ar putea apărea probleme, care este cea mai bună modalitate de a intra. În unele case, este foarte dificil, iar în apartamente poate fi și mai rău.

Ea dădu din cap. „Un copil inteligent, îi trecu lui prin minte: începuse deja să se întrebe ce însemnau Moș Crăciun și presupusele sale activități.” Își aduse aminte cum încercase și el să înțeleagă. Cum putea un domn corpolent care căra un sac imens să intre în toate acele case în Ajunul Crăciunului. Cum încăpeau toate jucăriile în sac? De ce nu îl vedeau părinții?

Dificultățile puteau fi învinse numai dacă i se atribuiau puteri magice sau cel puțin supranaturale. Lucy nu ajunsese încă acolo: putea fi nedumerită, dar deocamdată îi lipsea capacitatea de a merge pe firul îndoielilor către concluzii logice. Încă mai avea vârsta credinței necondiționate. Pusă în fața unor lucruri pe care nu le înțelegea, va presupune automat că este vina ei.

Eddie simți cum îl furnică pielea. Simțurile sale erau în alertă, el urmărind-o nu numai pe Lucy, ci și casele, și grădinile din jurul lor. Abia se lăsase seara; pe vremea asta, la răspântia dintre toamnă și iarnă, întunericul venea mai devreme. Ziua fusese aspră, mohorâtă și deprimantă. Nu văzuse pe nimeni de când intrase pe alee.

Traficul curgea în depărtare; ritmul slab, dar insistent al unui bas disco sublinie geamătul unei sirene care se auzea în depărtare, probabil pe strada Harrow, însă aici totul era liniștit. Londra era plină de aceste oaze de neașteptată liniște. Luminile de pe stradă începură să se aprindă, iar cerul de deasupra acoperișurilor era de un galben nesănătos.

— Arăți de parcă vrei să te duci undeva.

Eddie știu imediat că greșise atunci când spusese asta. Din nou, Lucy se uită îndărăt spre casă, măsurând distanța dintre ea și ușa din spate. Îndată ce realiză asta, își dădu seama de încă ceva: poate nu-i era frică de Eddie, ci doar de autoritatea copleșitoare de dincolo de acea ușă.

— Este o seară frumoasă pentru o plimbare, zise el.

Prostească sau nu, remarca păru să aibă un efect relaxant asupra lui Lucy. Aceasta se întoarse către el, cercetându-i chipul.

— Te duci undeva? întrebă el politicos, vorbind ca de la adult la adult, în timp ce își puse mâna pe marginea de sus a porții.

— Mă duc la Woolworth, zise ea întorcând din nou capul și stârnindu-i dorințe contradictorii de data asta.

— Ce vrei să cumperi?

— Un set de icatna… zise coborându-și vocea. Nu reuși să pronunțe cuvântul „incantație” și găsi repede un substitut: o trusă de magie. Ca să pot face farmece. Vezi – mi-am luat geanta.

I-o arătă, un dreptunghi destul de mare, gândit pentru a fi o poșetă, nu pentru a fi ținut în buzunar, creat pentru un adult, nu pentru un copil.

Eddie trase adânc aer în piept. Deodată, îi era greu să respire. Venea mereu un moment în care trecea granița dintre ceea ce era permis și ceea ce era interzis. Știa că Angel va fi furioasă. Angel credea în pregătirea minuțioasă, în urmarea unui plan; în felul acesta, nimeni nu avea de suferit. Ura tot ce mirosea a improvizație. Întrebându-se cum va reacționa ea, inima aproape că îi stătu în loc.

Totuși, cum ar fi putut irosi această șansă? Lucy i se oferea, darul lui de Crăciun. Primise cineva vreodată un cadou atât de drăgălaș? Dar dacă erau văzuți? Îi era frică, iar frica era învăluită de dorință.

— Este departe? întrebă Lucy. Woolworth, vreau să spun.

— Nu tocmai. Te duci acolo acum?

— S-ar putea. Se uită din nou în urmă, spre casă. Poarta e încuiată. Are un zăvor.

Poarta avea o înălțime de cam un metru și jumătate. Eddie își întinse mâna, pipăind până când simți zăvorul. Trebui să îl miște înainte și înapoi pentru a-l slăbi în locașul lui; era mult prea înțepenit pentru un copil de vârsta lui Lucy, chiar dacă ar fi ajuns la el. În sfârșit, alunecă, metal scrâșnind pe metal. Se încordă, așteptându-se să se deschidă ușile, să apară fețe la ferestre, să latre câinii, să audă întrebări furioase. Din nemișcarea ei, ghici că și Lucy aștepta același lucru. Tensiunea lor comună îi făcu camarazi.

Eddie împinse poarta: aceasta se balansă spre curte cu un scârțâit ca un oftat. Lucy se dădu înapoi. Fața ei era palidă, concentrată și impenetrabilă.

— Vii? se făcu el că pleacă, știind că ultimul lucru pe care trebuia să îl facă era să pară amenințător. Te pot duce acolo cu mașina mea dacă vrei. Ne vom întoarce în câteva minute.

Lucy se uită din nou îndărăt, către casă.

— Nu-ți face griji în legătură cu Carla. Te vei întoarce înainte ca ea să observe că ai lipsit.

— O știi pe Carla?

— Sigur că o știu. Eddie era acum pe teren mai sigur. Ți-am spus că lucrez pentru Moș Crăciun. El știe tot. Te-am văzut cu ea ieri, în bibliotecă. Îți aduci aminte? Ți-am făcut cu ochiul.

Tăcerea lui Lucy își schimbă semnificația. Era curioasă, poate chiar ușurată.

— Te-am văzut și la St George duminica trecută. Pe mama ta o cheamă Sally, iar pe tatăl tău îl cheamă Michael.

— Îi știi și pe ei?

— Moș Crăciun cunoaște pe toată lumea.

— Carla va fi supărată, se codi ea în continuare.

— Nu va fi supărată pe niciunul din noi. Nu și dacă vrea cadouri de Crăciun anul acesta.

— Carla vrea să câștige la loterie de Crăciun. Știu. Am întrebat-o eu.

— Vom vedea.

Eddie făcu un pas pe alee. Se opri, se întoarse și îi întinse mâna lui Lucy. Fără să se mai uite înapoi, ieși pe poarta deschisă și își puse mâna într-a lui.

Capitolul 1

„Cine nu poate să simtă milă față de intenția milostivă a acelor mâini care se distrug singure? Diavolul, acolo unde stă în puterea lui, ar face la fel…”

Religiei Medici, I, 51

— Dumnezeu nu se schimbă, spuse reverendul Sally Appleyard. Noi o facem.

Se opri și privi prin biserică. Nu era din cauză că nu știa ce să mai spună, nici pentru că i-ar îi fost frică, dar timpul însuși părea dintr-odată paralizat. Cum timpul nu se putea mișca, tot timpul era prezent.

Avusese aceste atacuri încă din copilărie, deși au fost mult mai puțin frecvente de când trecuse de adolescență; deseori, se întâmplau în preajma unei transformări emoționale. Erau caracterizate de o senzație de inevitabilitate, ca prin vis – similară, suspecta Sally, cu stările preliminare unei crize epileptice. Talentul se poate presupune a fi un dar spiritual, însă era unul foarte incomod, care părea că nu servește nici unui scop.

Nervozitatea ei dispăruse. Liniștea era totală, ceea ce era caracteristic. Nimeni nu tușea, bebelușii dormeau și copiii erau liniștiți. Chiar și zgomotul traficului se diminuase. Soarele de august curgea într-o cascadă îmblânzită de lumină prin ferestrele din laterala sudică a naosului și prin cele sudice, ale luminatorului. Știa, dincolo de orice îndoială că urma să se întâmple ceva teribil.

Cele două persoane pe care Sally le iubea cel mai mult pe lume stăteau în cea de-a doua stranăde lângă altar, chiar în fața ei. Lucy stătea pe genunchii lui Michael, încruntându-se la mama ei. Pe scaunul de lângă ea se aflau o carte și o păpușă de cârpă pe care o chema Jimmy. Capul lui Michael era chiar deasupra lui Lucy. Când le vedeai capetele atât de apropiate, era imposibil să te îndoiești de relația dintre ei: asemănarea era

ușor de observat și imposibil de analizat. Michael își avea brațele strânse în jurul lui Lucy. Privea dincolo de amvon și de altarul naosului, sus, la vechiul altar. „Chipul său este trist, se gândi ea. De ce nu am observat asta până acum?”

Sally nu îl putea vedea pe Derek fără a întoarce capul. Dar știa că se uita fix la ea cu ochii săi de un albastru-deschis, umbriți de gene lungi, de culoarea nisipului. Derek o deranja, pentru că nu îl plăcea. Derek era vicarul, un om slab și atât de bine legat încât era de invidiat, cu o piele foarte roz și un păr atât de blond, încât era aproape alb.

Majoritatea celorlalte fețe îi erau necunoscute. „Probabil se întreabă de ce stau aici”, se gândi Sally, deși știa din experiență că aceste momente existau în afara timpului. Într-un fel, toți erau adormiți: doar ea era trează.

Tensiunea creștea. Nu era însă sigură dacă era înlăuntrul sau în afara ei. Transpira, și notițele tipărite îngrijit pentru predica ei i se lipiră de degetele umede.

Ca întotdeauna în aceste momente, se simțea vinovată. Se uită în jos, la soțul și la fiica ei, și se gândi: „Dacă aș fi destul de puternică spiritual, aș fi în stare să opresc asta sau aș putea să realizez ceva constructiv din această situație”. O cuprinse disperarea.

— Ai tăi vor sfârși, spuse ea sau avu impresia că a spus-o. Nu ai mei.

Ca și când cuvintele au fost un semnal, timpul începu să curgă din nou. O femeie se ridică undeva în spate. Sally Appleyard se îmbărbătă singură. Acum, că orice ar fi fost se apropia, se simțea mai bine. Orice era mai bine decât așteptarea.

Se uită spre naos. Femeia avea vreo șaizeci sau șaptezeci de ani, era micuță, zveltă, purtând o pelerină de ploaie bej, soioasă, mult prea mare pentru ea. Ținea o pungă de plastic în brațe, strângând-o la piept de parcă ar fi fost un copil. Pe cap, avea o beretă neagră, trasă bine pe urechi. O șuviță de păr soios, răpciugoasă și gri ieșea de sub beretă. Era o zi călduroasă, dar ea părea înfrigurată, pământie și răcită.

— Diavoliță! Blasfematoare a lui Hristos! Apostato! În timp ce vorbea, femeia se uită fix la Sally și scuipă, chiar și de la distanță fiind vizibil cum saliva sărea din gura ei. Vocea era joasă, monotonă și cultivată. Târfă profană! Curva Babilonului!

Fiică a Satanei! Fie ca Dumnezeu să te blesteme pe tine și pe ai tăi!

Sally nu spuse nimic. Se uită la femeie și încercă să se roage pentru ea. Chiar și cei care nu credeau în Dumnezeu aveau tendința de a-l învinovăți de neajunsurile vieților pe care le duceau. Dumnezeu era greu de găsit, astfel încât preoții erau substitute convenabile.

Buzele femeii se mișcau în continuare. Sally încercă să ignore șuvoiul din ce în ce mai năvalnic de blesteme obscene. Tot mai mulți enoriași își întinseră gâtul către spatele bisericii. Unii dintre ei erau copii. Nu era bine să audă așa ceva.

Era conștientă că Michael se ridică în picioare, dându-i-o pe Lucy soției lui Derek aflată pe rândul din față, și pășește pe coridorul dintre strane. De asemenea, realiză că Stella se îndreaptă spre femeia în impermeabil. Stella era unul dintre epitropii bisericii, o femeie de culoare, înaltă, impunătoare, care nu părea să se grăbească vreodată.

Tot ce vedea Sally, până și Lucy, și Michael, părea estompat fizic, ca și cum ar fi aparținut unei realități prea puțin importante. Toate acestea nu o impresionară mai mult decât imaginile tremurânde ale unui televizor cu sunetul închis. Mintea ei era concentrată asupra femeii în impermeabil și cu beretă, nu asupra înfățișării sau vorbelor ei, ci mai degrabă pe realitatea mult mai profundă din spatele acesteia. Sally încerca din răsputeri să ajungă la ea. Se pomeni vizualizând un zid de piatră, cu sârmă ghimpată deasupra.

Michael și Stella ajunseră la femeie acum. Ca un copil supus în fața părinților, ea întinse mâinile, una către Michael, cealaltă spre Stella; în sfârșit, închise gura, dar ochii îi erau ațintiți asupra lui Sally. Pentru o clipă, cei trei formară un fel de tablou de familie ciudat: o scenă dintr-o pictură renascentistă, probabil, întruchipând un martir resemnat care urma să fie târât către rug, cu privirea-i fixată undeva dincolo de fața invizibilă a artistului, spre cineva care ar fi ocupat locul acuzatorului, către eterica emanație cerească de dincolo.

Tabloul se dezintegră de la sine. Stella înhăță punga cu mâna liberă. Ea și Michael o traseră pe femeie de-a lungul stranei și se îndreptară către ieșirea dinspre vest. Pantofii lor clămpăniră pe pardoseala strălucitoare, victoriană și răsunară pe grilajul încălzirii centrale. Femeia nu opuse rezistență, dar se întoarse

până începu să meargă pe jumătate răsucită, astfel încât continuă să o pironească pe Sally cu privirea.

Ușa grea de stejar se deschise. Zgomotul traficului năvăli înăuntru. Sally dădu cu ochii de clădirile strălucind în soare, zăbrelele negre și cerul albastru. Ușa se închise în spatele lor cu un bufnet greoi. Pentru o clipă, bubuitura nu sună deloc ca o ușă închisă, ci mai degrabă ca fâlfâitul unor aripi uriașe bătând aerul.

Sally inspiră adânc. În timp ce expira, o imagine îi veni în minte: un înger sobru și cu multe pene, cu înfățișare dură și strălucitoare, cu aripile îndoite și fremătând. Îndepărtă rapid imaginea.

— Dumnezeu nu Se schimbă, spuse din nou, cu voce aspră. Dar noi ne schimbăm.

•

— În vremurile acestea, avem nevoie de zdrahoni la intrare, nu de epitropi, spuse Derek mai târziu.

— Serios?

Sally se întoarse să-l vadă cum își pieptăna părul rărit în oglinda din sacristie.

— Nu am fi primii. Reflexia proprie îi întoarse unul dintre zâmbetele sale pastorale. Nu vorbesc serios, bineînțeles. Dar va trebui să te obișnuiești cu aceste întreruperi. Ni se întâmplă tot felul de lucruri de genul acesta în Kensal Vale. Nu e o suburbie din alea mici și liniștite.

Era o aluzie la ultima parohie a lui Sally, o enclavă predominant de clasă mijlocie în dioceza din St. Albans. Derek simțea o mândrie perversă când făcea referiri la suferințele din Kensal Vale.

— Are nevoie de ajutor, spuse Sally.

— Poate. Cred că a mai făcut asta și înainte. Există rapoarte similare în alte zone ale diocezei. Cineva care are o obsesie legată de femeile-preot. Își strecură pieptănul în buzunar și se întoarse către Sally. Mă tem că sunt destui ca ea pe aici. Trebuie doar să zâmbim și să suportăm. Adică, să îi suportăm. La urma urmelor, avem parte de întreruperi mai grave decât bătrânele țăcănite – beți, drogați și nebuni de toate felurile. Zâmbi, dând la iveală niște dinți atât de perfecți încât păreau falși. Poate, în fond și în definitiv, ticniții nu sunt o idee așa de rea.

Sally își reprimă un răspuns cum că era păcat că nu se putea face ceva mai constructiv. Era încă la început. De-abia își luase în primire funcția de preot la biserica St George din Kensal Vale. Funcțiile plătite de parohie pentru femeile-diacon erau puține și ar fi fost nesăbuită să stârnească un conflict cu Derek înainte ca prima ei duminică să se încheie. Poate că și ea era nedreaptă cu el.

Își cercetă înfățișarea în oglindă. Până la urmă, de data asta, gulerul preoțesc o deranja un pic pe gât. Își dorise de prea mult timp ceea ce simboliza gulerul. Acum, nu mai era așa de sigură.

— Mi-a plăcut predica. Un început splendid pentru munca ta aici. Crezi că ar trebui să facem mai multe paralele între feminism și mișcarea antisclavagistă?

Derek era un manager prea abil pentru a lăsa aversiunile să se intensifice fără rost.

Câteva minute mai târziu, Sally îl urmă prin biserică spre camera parohială care ocupa ceea ce fusese odată Capela Fecioarei. Transformarea ei de anul trecut se datora foarte mult harului lui Derek pentru strângerea neobosită de fonduri.

Lucy fu prima care își văzu mama. Alergă prin încăpere și își aruncă brațele în jurul coapselor lui Sally.

— Te voiam pe tine, murmură acuzator Lucy, în șoaptă. Îl ținea pe Jimmy, păpușa ei, strâns la nas, un semn de oboseală sau stres. Te-am vrut pe tine. Nu îmi place femeia aia bătrână și scârboasă.

— Sunt aici, draga mea. Sunt aici, spuse Sally bătând-o ușor pe spate.

Stella îl împinse pe Michael către ele. Avea vreo patruzeci și ceva de ani, o femeie cumsecade, bănuia Sally, dar una care făcea lucrurile cu convingere, căreia îi plăcea să-și audă propria voce și aprecia autoritatea pe care poziția ei i-o dădea în problemele parohiei. Michael părea uluit.

— Chiar vorbeam despre tine, anunță Stella cu mândrie, ca și când circumstanțele îi ofereau merite în toate privințele. O predică grozavă. Își băgă un deget lung în coastele lui Michael. Sper că vei găti prânzul de duminică după toate astea.

— Ce s-a întâmplat cu bătrâna? întrebă Sally luând cafeaua pe care i-o întinse Michael. Ați aflat unde locuiește?

— Ne spunea întruna să plecăm și să o lăsăm în pace, zise Stella dând din cap.

— Ironic, dacă stai să te gândești, comentă Michael părând că se adresează ceștii sale.

— Apoi a venit un autobuz, continuă Stella, și ea a sărit înăuntru. Nu puteam face nimic mai mult decât să o imobilizăm.

— Deci nu e o prezență obișnuită?

— Nu am mai văzut-o niciodată. Nu pune la suflet. Nu a fost nimic personal.

— Ar trebui să se ducă la închisoare. E o vrăjitoare. Lucy smuci mâna lui Sally, iar cafeaua se vărsă în farfurioară.

— Nu a făcut nimic rău, spuse Sally. E doar nefericită. Oamenii nu sunt trimiși la închisoare doar pentru că sunt nefericiți, nu-i așa?

— Nefericită? De ce?

— Nefericită? Derek Cutter apăru lângă Stella și îi ciufuli părul lui Lucy. O domnișoară ca tine nu trebuie să fie nefericită. Nu este permis.

Roșie și speriată, Lucy se agită în spatele mamei ei.

— Sally mi-a spus că aceasta era odată Capela Fecioarei, zise Michael distrăgându-i atenția lui Derek de la Lucy. Vremurile se schimbă.

— Suntem norocoși că am putut folosi spațiul într-un mod atât de constructiv. Și că am păstrat și aerul locului. Derek îi făcu semn unui bărbat între două vârste, micuț și cu privirea pătrunzătoare, un înger pleșuv. Sally, mi-ar plăcea să faci cunoștință cu Frank Howell. Frank, ea este Sally Appleyard, noul nostru preot, și el este soțul ei, Michael.

— Ofițerul de poliție, nu-i așa?

Ochii lui Howell erau înroșiți.

Michael încuviință.

— E un material în fițuica locală despre doamna ta. Au menționat asta acolo.

Derek tuși.

— Presupun că poți spune despre noi că, din punct de vedere profesional, suntem cu toții băgăcioși în diferite feluri. Frank este un jurnalist liber-profesionist.

Howell dădu mâna cu Stella.

— Pentru păcatele mele, nu?

— De fapt, Frank îmi spunea că se gândea că noi, cei la St George, putem constitui subiectul unui articol interesant.

Biserica anglicană la lucru în Londra modernă. Derek strâmbă din nas. Vinuri vechi în sticle noi, s-ar putea spune.

— E uimitor dacă stai să te gândești, rânji Howell. Iată-ne aici, într-o societate din ce în ce mai fără Dumnezeu, dar omul obișnuit nu se mai satură de Biserica anglicană.

— Nu știu dacă sunt de acord cu tine în această privință, Frank. Derek zâmbi conciliant. Câteodată, cred că nu suntem atât de lipsiți de Dumnezeu precum le place unora să creadă. Numărul celor care participă la slujbe este în creștere – îți pot arăta o statistică dacă vrei. Ar trebui să le-o arăți evangheliștilor, ei sunt cei care au schimbat lucrurile. Desigur, la St George, încercăm să avem câte ceva pentru fiecare o abordare mai largă, nelegată de dogme. Ne considerăm a fi…

— Cu siguranță, faceți o treabă foarte bună. Howard rămase cu privirea ațintită asupra lui Sally. Dar, până la urmă, ceea ce vinde un articol este interesul oamenilor. Oamenii sunt cei care contează, nu? Așa că poate vom sta de vorbă cândva. Se uită de jur împrejur, la micul cerc de chipuri. Cu voi toți adică.

— Am fi încântați, răspunse Derek în numele tuturor. Eu…

— Bine. Vă dau un telefon atunci, să aranjăm ceva. Howell se uită la ceas. Doamne Sfinte… atât de târziu s-a făcut? Trebuie să vă salut și să plec.

— Frank a fost foarte util cu ocazia transformării Capelei Fecioarei, murmură Derek către Sally bătând-o ușor pe braț. Derek îl urmări cu privirea în timp ce pleca. A scris un material despre ceremonia de deschidere. Știi că a venit și episcopul? Deodată, se ridică pe vârfuri și îi făcu un semn viguros cu mâna soției sale. Uite-o pe Margaret. Știu că ar fi vrut să vorbească puțin cu tine, Sally. Cred că ți-a găsit o bonă. Nu e una dintre ai noștri, dar este o femeie minunată cu toate acestea. De asemenea, e foarte de încredere. Numele ei este Carla Vaughan.

•

În drum spre casa aflată pe strada Hercules, Michael și Sally au avut o dispută în șoaptă în partea din față a mașinii, în timp ce Lucy, prinsă cu centura de siguranță pe locul din spate, cânta împreună cu *Puff, dragonul magic* care se auzea la casetofon. Nu era o ceartă, ci mai degrabă o discuție în contradictoriu.

— Nu mergem cam repede? întrebă Sally.

— Nu mi-am dat seama că vom întârzia atât de tare.

— Nici eu. Slujba a ținut mai mult decât am crezut și…

— Sunt îngrijorat în legătură cu prânzul. Avem foarte puțin timp.

Sally își aminti de toate mesele compromise din cauza slujbei lui Michael care îl făcuse să vină acasă târziu. Numără până la cinci, străduindu-se să-și păstreze calmul.

— Sal, femeia asta, Carla, bona copilului.

— Ce e cu ea?

— Aș vrea să știm puțin mai multe despre ea.

— Mie mi se pare foarte bună. Oricum, o să stau de vorbă cu ea înainte să ne decidem.

— Mi-aș dori…

— Ce ți-ai dori?

— Mi-aș dori să nu fie nevoie de ea, spuse el accelerând în vreme ce culoarea semaforului se schimba.

— Am mai discutat deja despre toate astea, nu-i așa?

— Presupun că am crezut că programul tău va fi mai flexibil.

— Ei bine, nu este. Îmi pare rău, dar asta e.

— Și ce se întâmplă cu Lucy? reacționă el atât la tonul, cât și la cuvintele ei.

— Este și fiica ta.

Sally începu să numere până la zece.

— Știu. Și știu că am fost de acord, chiar de la început, că amândoi vrem să lucrăm. Dar…

Sally ajunsese până la opt când își pierdu controlul:

— Ți-ar plăcea să am o ocupație mai de bun-simț, de exemplu, profesoară, nu-i așa? Undeva unde să fiu în siguranță, ceva care să nu te facă de râs. Ceva care s-ar potrivi cu creșterea copiilor. Sau, mai bine de atât, ți-ar plăcea să fiu doar soție și mamă.

— Un copil are nevoie de părinții lui. Asta-i tot ce vreau să spun.

— Acest copil are doi părinți. Dacă ești atât de îngrijorat…

— Și ce se va întâmpla când va crește? Vrei să fie un copil cu cheia de gât?

— Am o slujbă, așa cum ai și tu. Alți oameni se descurcă.

— Chiar se descurcă?

Sally se uită în oglinda din spatele parasolarului. Lucy cânta încă după melodie, cu o indiferență totală, dar îl avea pe Jimmy lipit de obraz; simțise că părinții ei se certau.

— Ascultă, Michael. Să fii preot este o vocație. Nu e ceva ce pot ignora pur și simplu.

El nu răspunse, ceea ce-i amplifică cele mai rele presimțiri. Se folosea de tăcere ca de o armă de atac.

— Oricum, am vorbit despre toate acestea înainte să ne căsătorim. Știu că realitatea este mai dură decât credeam. Dar am fost amândoi de acord. Îți aduci aminte?

— Atunci era diferit. Mâinile lui se încordară pe volanul mașinii. Asta era înainte să o avem pe Lucy. Acum, ești mereu obosită.

Prea obosită pentru sex, printre altele: un alt motiv pentru vină. La început, o luaseră ca pe o glumă, dar și cele mai bune glume păleau odată ce erau repetate de prea multe ori.

— Nu despre asta este vorba.

— Bineînțeles că despre asta este vorba, iubito, spuse el. Încerci să faci prea multe.

Se lăsă din nou tăcerea. *Puff, dragonul magic* făcu loc *Roților autobuzului.* Lucy stâlci ritmul în spatele scaunului lui Sally, cerând atenție. Momentul acesta ar fi trebuit să fie o sărbătoare după prima slujbă a lui Sally la St George. Acum, se îndoia dacă era capabilă sau nu să fie în rândul preoților.

— Ai prefera să nu fi fost hirotonisită, spuse Sally enunțând o temere de-a ei mai degrabă decât un fapt real. În sufletul tău, tu crezi că femeile-preot sunt ceva anormal.

— Nu am spus niciodată asta.

— Nu e nevoie să o spui. Ești la fel ca unchiul David. Haide, recunoaște.

El se holbă la drumul din fața lui și acceleră dincolo de limita de viteză permisă. Menționarea unchiului David fusese o greșeală. Menționarea unchiului David era întotdeauna o greșeală.

— Haide! Lui Sally i-ar fi plăcut să-l zgâlțâie. Vorbește cu mine.

Au parcurs în tăcere restul drumului. Într-un efort de a folosi timpul în mod constructiv, Sally încercă să se roage pentru bătrâna care o blestemase. Simți că rugăciunile ei se scurg într-un vacuum imens.

„Ai tăi vor pieri”, își repetă din nou în liniștea din mintea ei, dar cuvintele erau doar sunete golite de conținut. Era de parcă ar fi vorbit la un telefon, fără să știe dacă persoana de la capătul

celălalt al firului asculta sau era măcar acolo. Încercă să se convingă că asta era din cauza stresului din momentul respectiv. „În curând, stresul va trece, își spuse, iar legătura telefonică normală va fi restabilită.” Ar fi fost copilăresc să creadă că problema era pricinuită de blestemul bătrânicii.

— La naiba! zise Michael în timp ce coteau pe strada Hercules.

Cineva le ocupase locul de parcare.

— Nu-i nimic, rosti Sally sperând ca Lucy să nu fi auzit asta. Este loc mai încolo.

Michael parcă Roverul cu spatele, agățând bordura cu roata posterioară. Așteptă pe trotuar, zornăindu-și cheile în timp ce Sally o scotea pe Lucy și jucăriile ei.

— Ce avem la prânz? vru Lucy să știe. Mi-e foame.

— Întreabă-l pe tatăl tău.

— Un fel de ghiveci de miel cu fasole verde.

Michael avea tendința să gătească ceea ce îi plăcea lui să mănânce.

— Oribil. Pot să mănânc bomboane, în loc de asta?

Apartamentul lor se afla într-un bloc construit în anii ’30. Michael îl cumpărase înainte să se căsătorească. Era spațios pentru o persoană, confortabil pentru două și suficient de mare pentru a avea și un copil mic. Când Sally deschise ușa de la intrare, un miros de ars ieși în întâmpinarea lor.

— La naiba! spuse Michael. De două ori la naiba!

•

Înainte să se nască Lucy, Sally și Michael Appleyard deciseseră că nu vor permite ca vreunul dintre copiii pe care-i vor avea să le schimbe viețile. Văzuseră cum sosirea copiilor afectase viețile prietenilor; de obicei, părea că le este mai rău. În orice caz, ei erau hotărâți să evite capcana.

Se întâlniseră datorită slujbei lui Michael, cu aproape șase ani înainte ca lui Sally să i se ofere funcția de preot la Kensal Vale. Michael îl arestase pe un proprietar de garaj, care se specializase în vânzarea de mașini furate. Sally, care fusese de curând hirotonisită diacon, îi știa soția, de la biserică, și răspunsese la un telefon disperat din partea ei. Aparenta urgență o făcuse să vină îmbrăcată cu hainele ei de grădinărit, foarte puțin machiată și fără gulerul preoțesc.

— Este o greșeală, se tângui femeia în timp ce lacrimile îi brăzdau fața atent machiată, o greșeală înspăimântătoare. Sau cineva i-a înscenat-o. De ce nu poate poliția să înțeleagă?

În vreme ce femeia plângea și se înfuria alternativ, Michael împreună cu un alt ofițer căutau prin casă. Sally fusese cea care avusese grijă de copii, vorbise cu avocatul și ținuse mâna soției în timp ce acesteia i se puneau întrebări la care nu putea sau nu voia să răspundă. La momentul respectiv, nu prea îl observase pe Michael, se gândise doar că avea o slujbă dificilă, pe care o îndeplinea cu mai multă sensibilitate decât se așteptase.

Trei seri mai târziu, Michael a apărut din senin la ușa apartamentului lui Sally. De data aceasta, își purta gulerul. Venise sub pretextul că voia să știe dacă ea avea o altă adresă la care soția putea fi găsită, fiindcă dispăruse. Cedând unui impuls de moment, îl invitase înăuntru și-i oferise cafea. La această a doua întâlnire, se uitase la el ca la o persoană și, per ansamblu, îi plăcuse ceea ce vedea: o față ascuțită, cu ochi negri și un ten luminos, un păr șaten care părea că fusese odată blond, un trup de înălțime medie, cu umeri largi și șolduri zvelte. Când venise în sufragerie cu cafeaua, îl găsise în fața bibliotecii. Nu făcuse comentarii directe despre conținutul acesteia sau despre crucifixul care atârna pe peretele de deasupra.

— Când ai fost hirotonisită?

— Cu doar câteva săptămâni în urmă.

— În Biserica anglicană?

Ea dădu afirmativ din cap, concentrându-se asupra turnatului cafelei.

— Asta înseamnă că ești diacon?

— Da. Și probabil asta o să rămân dacă Sinodul nu votează în favoarea femeilor-preot.

— Un diacon poate face tot ceea ce face un preot, mai puțin oficierea comuniunii, nu-i așa?

— Mai mult sau mai puțin. Tu ești…

— Un creștin practicant? Mă tem că mai mult în teorie decât în practică. Nașul meu este preot.

— Unde?

— Acum, trăiește în Cambridge. S-a pensionat. Preda la o universitate teologică în State. Michael sorbi din cafea. Mă îndoiesc că unchiul David este de acord cu hirotonisirea femeilor.

— Pentru mulți preoți este greu de acceptat. Chiar și pentru cei mai tineri. Nu le este prea ușor.

Apoi, au vorbit despre alte lucruri. La plecare, s-a oprit în pragul ușii și a invitat-o la cină. Invitația a surprins-o la fel de mult cum l-a surprins și pe el (după cum mărturisise mai târziu). Ea a refuzat, dar el a tot insistat până când a acceptat numai ca să scape de gura lui.

Michael a dus-o la un restaurant chinezesc în Swiss Cottage. Mare parte din timp, a încurajat-o să vorbească despre ea, fie fiind evaziv, fie dându-i răspunsuri scurte la întrebările pe care i le punea. Îi spusese că își părăsise slujba de consultant pentru a merge la colegiul teologic. Acum, că era hirotonisită, avea puține șanse să găsească un post într-o parohie în viitorul apropiat, aceasta și din cauză că tatăl ei era bolnav și nu voia să se mute prea departe de el.

— În afară de asta, multe dioceze nu au timp pentru femei-diacon.

— Dacă ești diacon sau preot, ei bine, asta ar trebui să fie pe primul loc, nu-i așa? zise Michael împingând farfuria cu rață friptă către ea. Trebuie să fie cel mai important lucru din viață, prima ta credință.

— Bineînțeles.

— Și atunci, oamenii unde își găsesc loc în preajma ta? Știu că nu ești căsătorită, dar ai un prieten? Și ce crezi despre copii? Sau va fi Dumnezeu mai important?

— Întotdeauna ești așa?

— Așa cum?

— Atât de insistent.

— Nu sunt deloc așa de obicei.

S-a aplecat peste farfurie, știind că părul ei des îi va acoperi fața. În zilele acelea, îl avea lung și se mândrea cu el.

— Nu crezi în celibat, așa-i? întrebă el.

— Nu are nicio legătură cu tine.

— Ba da, are.

— De fapt, nu. Dar, oricum, nu are nicio legătură cu tine.

Trei luni mai târziu, se căsătoriseră.

•

„Era ridicol, își spuse Sally, să încerci să găsești înțeles în vorbăria incoerentă și răutăcioasă a unei femei nefericite.” Să considere asta ca pe o prevestire ar însemna superstiție în

adevăratul sens al cuvântului. Totuși, în săptămânile care urmară primei slujbe ținute de Sally la biserica St George, bătrânica reveni mereu în mintea ei. Amintirea cuvintelor pe care le rostise era ca o pată care se întindea. Oricât de mult ai fi frecat, tot nu ieșea.

„Fie ca Dumnezeu să te blesteme pe fine și pe ai tăi."

Atunci când lui Sally i se oferise postul de preot la Kensal Vale, părea prea frumos ca să fie adevărat, răspunsul la rugăciunile ei. Deși nu îl cunoștea personal pe Derek Cutter, vicarul de la St George, reputația lui era impresionantă: se spunea că este un preot de parohie înzestrat și dedicat, care dăduse un suflu nou unei congregații demoralizate, și făcuse mult bine în parohie.

Sincronizarea păruse și ea potrivită. Tatăl lui Sally murise iarna trecută, provocându-i atât suferință, cât și un neașteptat sentiment de eliberare. Lucy era gata să înceapă școala. Sally putu în sfârșit, cu conștiința împăcată, să aibă o slujbă cu normă întreagă. Kensal Vale era convenabil și din punct de vedere topografic: putea ajunge din strada Hercules la vicariatul St George în patruzeci de minute, iar cu mașina în și mai puțin timp. Singurul obstacol era lipsa de entuziasm a lui Michael.

— Și ce se întâmplă cu Lucy? întrebă el cu o voce intenționat nepăsătoare când îi pomeni despre ofertă. Nu va fi la școală mereu.

— Vom găsi o bonă. Poate chiar îi va face bine. Are nevoie de mai multă stimulare decât îi oferim noi.

— Poate că ai dreptate.

— Dragul meu, am discutat despre toate acestea. „Nu numai o dată, ci de foarte multe ori", se gândi Sally. Nu voi fi genul acela de mamă care stă acasă toată ziua să calce cearceafurile.

— Sigur că nu. Și sunt sigur că lui Lucy îi va fi foarte bine. Dar ești sigură că Kensal Vale este o idee bună?

— Este genul de parohie pe care mi-o doresc.

— De ce?

— Este o provocare, presupun. Până la urmă, îmi oferă satisfacție. În afară de asta, vreau să demonstrez că pot să o fac, că o femeie poate să o facă. Se uită la el. Și am nevoie și de stimularea pe care mi-o oferă. Prea mult timp, n-am avut niciun rost.

— Dar te-ai gândit bine? Nu aș zice că Kensal Vale este destul de sigur în ziua de azi. Ezită. În special, pentru o femeie.

— Voi face față, izbucni Sally. Nu sunt nebună. Văzu cum își încordează maxilarul și continuă pe un ton mai blând. În orice caz, slujbe ca asta nu se găsesc pe toate drumurile. Dacă refuz, aș putea să nu mai primesc nicio ofertă timp de mulți ani. Și trebuie să am experiență înainte să fiu făcută preot.

El dădu din umeri, fără să cedeze în fața argumentului, și devie discuția către detaliile practice ale mutării. Nu voia să o susțină, dar cel puțin nu se opunea.

În timp ce vara se transformă încet în toamnă, Sally începu să se gândească dacă nu cumva s-ar putea ca Michael să fi avut dreptate. Nu dormea bine, iar visele sale treceau printr-o fază în care erau deranjant de realiste. Munca nu era ușoară și, pentru ca totul să fie și mai rău, părea că își pierduse energia. În prima săptămână, fusese refuzată de un enoriaș aflat pe moarte pe motiv că era femeie, un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat elegant o scuipase pe stradă, și sacoșele îi fuseseră furate de o bandă de puștiulică înarmați cu cuțite. Episoade similare se mai întâmplaseră și înainte, dar atunci fusese capabilă să le digere cu ușurință și să le expedieze în trecut. Acum, îi provocară o indigestie spirituală. Imaginile îi rămaseră în minte: chipul alb pe pernă, care refuzase împăcarea pe care i-o putea aduce, flegma vâscoasă strălucind pe batista ei și, cel mai greu de uitat, copiii, unii nu cu mai mult de cinci ani mai în vârstă decât Lucy, înconjurând-o într-un joc monstruos, fluturând cuțitele în timp ce exaltarea li se citea pe fețe.

Nici acasă lucrurile nu mergeau prea bine. Michael se retrăsese și mai mult în sine de când se certaseră pe drumul de la biserică și apoi descoperise că prânzul de duminică se transformase într-o ofrandă carbonizată. Nu exista un conflict deschis, dar tăcerea dintre ei se prelungise și mai mult. „Era posibil, se gândi Sally, ca problema să nu aibă nicio legătură cu ea – poate că trecea printr-o perioadă grea la muncă.”

— Totul este bine, răspunse el când ea îl întrebă direct și aproape că auzi sunetul podului ridicându-se și al barierei căzând.

Sally insistă:

— L-ai mai văzut pe Oliver în ultima vreme?

— Nu. Nu de la promovarea sa.

— Asta e minunat. Când s-a întâmplat?

— Acum câteva săptămâni.

De ce Michael nu îi spusese până atunci? Oliver Rickford fusese cavalerul lui de onoare la nuntă. Ca și Michael, el fusese un elev ambițios la Colegiul de poliție Hendon. Nu mai lucraseră împreună de pe vremea când erau sergenți, dar încă păstrau legătura.

— De ce el a fost făcut inspector, și tu nu?

— Spune lucrurile potrivite la întâlnirile comisiei. Michael se uită la ea. În plus, este și un bun polițist.

— Trebuie să-i invităm pe el și pe Sharon la cină. Pentru a sărbători. Sally nu o plăcea pe Sharon. Marțea îmi convine de obicei.

Michael mormăi întorcându-se la ziarul din fața lui.

— Presupun că, odată și odată, trebuie să invităm și familia Cutter.

— O, Doamne. De data aceasta, el își ridică privirea. Chiar trebuie?

Privirile lor se întâlniră și, pentru un moment, au fost uniți de antipatia comună față de familia Cutter. Antipatia era încă una dintre problemele lui Sally. Săptămânile treceau, iar ea descoperi că Derek Cutter prefera să o țină pe tușă când venea vorba despre munca în parohie. O făcea să simtă că a purta haina de diacon era echivalentul bisericesc al unui semn de începător pentru șoferi. Bănuia că, în sinea lui, nu era un mai mare susținător al femeilor-cleric decât unchiul David al lui Michael. Cel puțin, David Byfield și-a exprimat foarte clar dezacordul. Pe de altă parte, Derek Cutter își ținea părerile ascunse cu grijă. Prezența ei în parohie o atribuia necesității: arhidiaconul era un avocat entuziast al hirotonisirii femeilor, iar Derek avea multe de câștigat prin faptul că se plasa la dreapta superiorului său direct. Îi plăcea să se dea bine pe lângă aproape toată lumea.

— Ce plăcere să vă văd, le spunea Derek oamenilor atunci când vorbea cu ei după slujbă, la o întrunire sau la ușa lor. Arătați înfloritor. Și, dacă putea, îi bătea pe umăr, tineri sau bătrâni, bărbat sau femeie. Îi plăcea contactul fizic.

„Nu e suficient să ne iubim, scrisese în revista parohiei. Trebuie să și arătăm asta. Trebuie să ne oferim inimile pe tavă, așa cum o fac copii.”

Derek îi adora pe copii, deși prefera să fie ferm față de bucuriile acestei vârste. De fapt, asta însemna că interesul său binevoitor era restrâns la copii cu vârstă mai mică de șapte ani. Copiii creșteau repede în Kensal Vale, iar regiunea avea o populație extrem de numeroasă de mici criminali. Fotografia lui din Camera parohială îl înfățișa zâmbind radios, cu drag unui bebeluș fotogenic pe care îl ținea în brațe. În predica lui din a doua duminică de la venirea lui Sally la St George, citase ceea ce părea evident un text preferat:

— „Lăsați copiii să vină la mine”, le-a spus Iisus discipolilor săi. Nu încercați să îi opriți. Pentru că împărăția cerurilor aparține unora ca ei. *Marcu 10, 14.*

Sally se gândi că a fi vicar însemna mult mai mult decât o înclinație de a-i bate pe oameni pe umăr, un atașament sentimental față de copii și o sumă de abilități care i-ar fi asigurat un trai decent în relații publice sau în conducerea locală.

Sally știa că nu era corectă față de Derek. Ca administrator, era foarte bun. Finanțele parohiei erau în bună orânduială. Biserica era destul de respectată în zonă. Cei mai fervenți membri ai congregației, de aproximativ o sută de oameni, erau de calitate. Ca parohie, St George avea un simț al comunității și un scop; pentru asta, cel mai mare merit îl avea Derek. Și o parte din merit i se datora cu siguranță soției sale. Familia Cutter, așa cum îi plăcea lui Derek să spună oamenilor, era o echipă.

Margaret Cutter era o femeie durdulie, care arăta de parcă ar fi fost înghesuită în hainele sale. Avea părul sur, pieptănat astfel încât să pară un burete de sârmă. Bunătatea ei își găsea cea mai potrivită exprimare în activitate, preferabil una care presupunea efort fizic. O invitase pe Sally la cafea, la vicariat marțea, după prima ei slujbă la St George. Stătuseră într-o cameră de zi mică și supraîncălzită, care se remarca prin zăbrelele de la ferestre și fotocopiatorul din spatele canapelei. Deasupra televizorului trona un iepuraș de jucărie cu blană moale, roz și o fotografie a lui Derek și Margaret în ziua nunții lor. Sally se gândi că ea părea mai bătrână decât soțul ei.

— Doar noi fetele, spuse Margaret oferindu-i lui Sally o farfurie cu biscuiți pentru digestie, care se dovediră a fi învechiți. Mă gândeam că ar fi drăguț să avem o discuție așa

cum trebuie. Discuția se transformă rapid într-un monolog. Femeile sunt adevărata problemă. Pur și simplu, nu ți-ar veni să crezi cum se aruncă asupra lui Derek. Tonul era confidențial, dar ochii întunecați sclipeau cercetător către Sally, de parcă încerca să afle ce măsuri poartă la haine. Bineînțeles că el nu vede nimic. Dar nu e tipic masculin? Sunt așa de fraieri când vine vorba despre femei. De aceea au nevoie de noi, fetele, să avem grijă de ei. Aici, făcu o pauză care îi dădu lui Sally suficient timp să realizeze, deși putea părea incredibil, că Margaret o avertiza că Derek era intangibil ca potențial obiect al dorinței. Știam atunci când m-am căsătorit cu el că va fi ca o slujbă cu program întreg. Am fost conferențiar, știi, logistica pentru petreceri era specialitatea mea; m-au rugat să rămân, dar am spus: „Nu, fetelor, aș vrea să pot, dar trebuie să mă gândesc la Derek acum”. Ei bine, asta se întâmplă când ești căsătorit, nu-i așa, la bine și la greu, trebuie să îl pui pe primul loc sau altfel mai bine nu o faci. Își mângâie propriul braț cu afecțiune. Trebuie să îți fie tare greu, Sally, amândoi aveți o slujbă și aveți și copilașul la care să vă gândiți. Totuși, mă aștept ca Lucy a ta să se fi obișnuit deja, nu? Un copilaș așa de dulce. Într-un fel, e o binecuvântare că eu și Derek nu am avut copii. Cred sincer că nu am fi avut timpul și atenția de care au nevoie. Dar asta îmi aduce aminte, am promis să îți dau numărul de telefon al Carlei Vaughan. Trebuie să mărturisesc că nu este pe placul tuturor, însă Derek are o părere foarte bună despre ea. El vede ce e mai bun în fiecare, așa e Derek. Îți dai seama, Carla e un părinte singur. Doi copilași cu tați diferiți și cred că nu a fost măritată cu niciunul. Totuși, așa cum spune Derek, cine suntem noi să aruncăm prima piatră? A menționat că îi place să fie plătită cu bani gheață?

A doua zi, miercuri, Sally o duse pe Lucy să o cunoască pe Carla. Aceasta locuia într-o casă mică, având acoperiș drept, care se afla exact la jumătatea distanței dintre St George și strada Hercules. Pe jumătate indiancă din Vest, pe jumătate irlandeză, avea un smoc enorm de păr roșu, cârlionțat, pe care îl purta ca pe un fel de reminiscență a perucilor din secolul al XVII-lea. Casa clocotea de copii mici, iar zgomotul era formidabil. Picioarele Carlei erau goale și era îmbrăcată într-un tricou verde și pantaloni mulați, care îi dezvăluiau picioarele puternice și

posteriorul amplu; nu era o femeie care să lase prea mult loc pentru imaginație.

— Vrei o cola sau ceva de genul ăsta? întrebă Carla măturând un pachet de reviste de pe unul dintre scaune. Iar tu, Lucy?

Lucy dădu din cap cu putere. Se strânse lângă mama ei și se uită atent de jur împrejur, la ceilalți copii, care o ignorau. Carla luă două cutii din frigider și îi dădu una lui Sally.

— Te scutește să mai speli. Nu te deranjează, nu-i așa? Se uită cu o curiozitate nedisimulată la gulerul ei alb. Cum ar trebui să îți spun, apropo? Reverend sau altfel?

— Sally, te rog. Ce cameră mare și drăguță.

— Unul dintre prietenii mei mi-a făcut-o. Era constructor. I-am zis să dărâme toți pereții pe care putea să-i dărâme astfel încât casa să nu se prăbușească. Și, când a terminat, i-am dat papucii. Am terminat-o cu bărbații. Dacă mă întrebi pe mine, ne este mai bine fără ei. Se aplecă și își coborî puțin glasul: Sex? Nu-mi trebuie. Totuși, bărbații sunt utili când e nevoie de făcut ceva prin casă.

Sally se uită prin cameră, admirând decorul ostentativ. Observă că majoritatea suprafețelor orizontale erau acoperite cu maldăre de scutece ce trebuiau spălate sau aruncate, jucării, cărți, pachete goale de dulciuri și casete video. Ușa din spate era deschisă, și dincolo de ea se afla o curte luminată de soare, cu un leagăn mic și ceea ce părea a fi o groapă de nisip. Sally se gândi că, în afară de dezordine, locul era în principiu curat, iar copii păreau fericiți; spera ca asta să nu fie doar gândirea ei optimistă.

În timp ce ea și Carla discutau despre aranjamente, Lucy simulă un interes pentru televizorul de șaizeci și unu de centimetri, care strălucea și mormăia într-o firidă unde fusese odată un șemineu; se prefăcu că este absorbită de un episod din *Thomas – Locomotiva-cisternă,* un serial pe care îl detesta.

— De ce nu o lași pentru o oră sau două? De probă.

Sally dădu din cap ignorând valul subit de panică. Lucy se agăță de brațul ei.

— Du-te, draga mea. Carla o desprinse pe Lucy cu o mână și o împinse blând pe Sally cu cealaltă. Ai făcut vreodată roboți din turtă dulce, cu ochi de ciocolată? o întrebă ea pe Lucy.

Plânsetul încetă suficient de mult pentru ca Lucy să spună:

— Nu.

— Nici eu. Și nu vom putea dacă tu nu mă ajuți să găsesc ciocolata.

Sally se strecură afară din casă. Ura faptul că o lăsa pe Lucy cu un străin. Dar, orice ar fi făcut, s-ar fi simțit vinovată. Dacă ar fi trebuit să alcătuiască o listă cu cele mai importante zece însușiri ale unei mame moderne, a se simți vinovată ar fi printre primele trei.

•

Sally Appleyard nu putea să spună precis când a început să suspecteze că este urmărită. Frica a fost cea care a apărut prima, târându-se încet în viața ei atunci când nu era atentă, disimulată într-un sentiment de disconfort. Visele au devenit coșmaruri – căderi vertiginoase, uși care se deschideau încet și sunetul pașilor pe străzile goale ale orașului.

Pe drept sau pe nedrept, asocia schimbarea pe plan emoțional cu apariția, la mijlocul lunii septembrie, a articolului lui Frank Howell în ziarul *Evening Standard.* În stilul său afectat, heruvimul plesuv îi făcuse pe cei de la St George să fie mândri. Aici era adevărata Biserică anglicană aflase cu surprindere Sally. Două fotografii însoțeau materialul: una cu Derek echipat cu guler alb, jachetă din denim și un bebeluș afro-caraibian, iar cealaltă cu Sally. Howell descrisese incidentul de la prima slujbă a lui Sally.

— Păcat că a trebuit să aleagă St George, spuse Michael când văzu articolul.

— De ce?

— Pentru că acum toți țicniții știu că tu ești acolo.

Sally râse, dar cuvintele lui îi rămaseră în memorie. Nu exista o explicație rațională pentru ceea ce simțea. Era obosită și îngrijorată. Nu era nefiresc, în special pentru o femeie, să confunde un sentiment de neliniște cu faptul că era urmărită. Știa că o femeie singură și relativ atractivă era vulnerabilă în anumite părți ale parohiei. Pentru un anumit tip de bărbați prădători, profesia ei îi putea amplifica tentația. Poate că, fără să vrea, Michael îi plantase în minte această idee. În afară de asta, într-un fel, chiar era urmărită: femeia cu guler alb era ceva la care să te zgâiești, să o arăți cu degetul, câteodată să râzi de ea și, ocazional, să o insulți.

„Diavoliță. Blasfematoare a lui Hristos. Apostată. Cățea necuviincioasă. Târfă a Babilonului. Fiica lui Satan.”

Într-o seară, aproape de sfârșitul lunii, ajunse acasă mai târziu decât de obicei. Michael se uita pe geam.

— Pe unde naiba ai fost? vru să afle în timp ce ea deschidea ușa. Știi ce oră e?

— Îmi pare rău, răbufni ea, având încă în minte ce se întâmplase în locul de unde plecase – patul, oamenii, mirosurile și televizorul murmurând, și priveliștea de la o fereastră înaltă din intersecția Willesden, sub un cer cu un apus apocaliptic. Cineva murea și nu era niciun telefon.

— Trebuia să trimiți pe cineva atunci. Am sunat la familia Cutter, la spitale, la poliție.

Fața lui se încruntă. Îl luă în brațe. Rămaseră strâns îmbrățișați în fața ușii deschise. Mâinile lui Michael îi mângâiară spatele și coapsele. Gura lui o căută pe a ei.

— Michael… își feri ea capul.

— Șșșt.

O sărută din nou și, de data asta, se trezi răspunzându-i. Încercă să țină la distanță amintirea camerei cu fereastră înaltă. Una dintre mâinile lui alunecă în fața jeanșilor ei. Se dădu în spate pentru a face loc degetelor lui să ajungă la nasturele beteliei.

— Mami, strigă Lucy. Mi-e sete.

— O, Doamne! Michael se retrase strâmbându-se la Sally. Du-te să o vezi, dragostea mea. Îi aduc eu ceva de băut.

În seara următoare, el veni acasă cu o alarmă personală și un telefon mobil.

— Ești sigur că am nevoie de toate acestea?

— Eu am nevoie să le ai.

— Dar costurile. Noi…

— Dă-le naibii de costuri, Sal.

— Nu mă pricep la aparate de genul acesta, îi zâmbi ea.

— Te vei pricepe.

— Mulțumesc, îi atinse ea mâna.

Alarma și telefonul o ajutară cel puțin pentru o vreme. Faptul că acum Carla o putea contacta oricând era și mai liniștitor. Dar frica se întoarse, un diavol familiar. Sentimentul că era urmărită nu o părăsea. Și nici senzația că urmăritorul era de o răutate statornică și inteligentă. Dincolo de faptul că o urmărea, avea un scop clar.

Dar nu exista nimic sau poate prea puțin de care să se lege. Dovezile erau insuficiente, aproape invizibile și favorabile interpretărilor inocente: o dubiță deschisă la culoare care o urmărise într-o după-amiază pe trei viraje succesive la stânga, cineva într-o lungă canadiană de ploaie care mergea pe strada Hercules noaptea târziu și se uita la ferestrele apartamentului, o respirație fierbinte în ceafă într-o mulțime roind pe unul dintre culoarele supermarketului, Lucy care pretindea că un bărbat îi făcuse cu ochiul la bibliotecă atunci când a fost acolo cu Carla și ceilalți copii. Altfel, nu era decât fiorul ocazional pe ceafă, sentimentul că cineva o urmărea.

Când era vorba despre probleme complicate, Sally nu se încredea în instinctele ei. Nu putea fi sigură dacă frica era un răspuns la ceva din lumea reală sau o simplă manifestare a neliniștii interioare. Asta nu însemna nimic nou: de când era adolescentă, își impusese să fie atentă la intuițiile sale, în parte pentru că nu le înțelegea și parțial deoarece știa că pot fi înșelătoare. Le accepta ca pe ceva neplăcut, asemenea viselor incomod de vii și a momentelor în care timpul părea că încremenește. Erau interesante și deranjante, dar nimic nu arăta că ar fi fost ciudate anormalități ale activității bioelectrice cerebrale.

Fără îndoială, scepticismul era necesar în prezent: se afla sub un stres destul de puternic, într-o stare care putea induce foarte ușor o anumită paranoia. Până la urmă, era o chestiune de interpretare. Să porți o alarmă contra violului era o precauție înțeleaptă împotriva unui pericol real, dar să te porți ca o potențială țintă a unui atac terorist nu era o dovadă de comportament rațional.

•

În noiembrie, frunzele zburau de-a lungul trotuarului, grămezi moarte adunate pe lângă canale, iar ceața mirosind a gaze de eșapament și legume vestede îndulcea conturul clădirilor. În noiembrie, unchiul David a venit la prânz.

„Unchi” era un apelativ de curtoazie. David Byfield era nașul lui Michael. Fusese un prieten al părinților lui, iar legătura lui cu Michael supraviețuise morții lor și îndepărtării de religie a finului său. Catolic anglican, era adesea numit „părintele Byfield” de cei care aveau același crez. Prânzul de noiembrie din Londra devenise un obicei regulat. În mai, familia Appleyard se ducea în

Cambridge pentru o întoarcere dezgustător de formală la Universitatea Arms.

Totuși, sâmbăta aceasta a fost cel mai rău. Începu prost, cu un telefon urgent de la Derek, pe care îl durea o măsea și dorea ca Sally să meargă în locul lui la o nuntă. Sally abandonă gătitul și o lăsă pe Lucy în grija lui Michael. Nici slujba, nici prezența obligatorie la recepție nu i-au îmbunătățit părerea pe care o avea despre sine. Mireasa și ginerele erau nemulțumiți să o vadă pe ea în locul lui Derek, iar mama ginerelui întrebă dacă tinerii trebuiau să facă ulterior o nuntă așa cum se cuvine, cu un preot adevărat.

Când Sally se întoarse în strada Hercules, descoperi că masa se terminase, chiuveta era plină cu vase murdare, atmosfera putea din cauza țigărilor lui David, iar Lucy plângea. Îndreptându-și privirea către gulerul ei alb, David se ridică să dea mâna cu ea. Lucy alese acest moment pentru a anunța că tata este o jigodie, un cuvânt nou și interesant pe care îl învățase de la Carla. Michael o lovi peste picior, iar lacrimile lui Lucy deveniră urlete de suferință.

— Stai jos, îi spuse Michael. O să am eu grijă de ea.

O târî pe Lucy în camera ei.

David Byfield se așeză încet pe scaunul lui. Era un bărbat înalt și uscățiv, cu maxilarele proeminente și șchiopăta din cauza unui picior ce suferea de artrită. „Când era tânăr, se gândi Sally, trebuie să fi fost foarte chipeș.” Acum, avea cel puțin șaptezeci de ani, iar o viață întreagă de autodisciplină dăduse trăsăturilor sale o alură aspră, aproape ca a unui prădător; pielea lui părea jupuită și cumva mai subțire decât a altor oameni.

— Îmi pare rău că nu am putut fi aici la prânz, zise Sally încercând să ignore urletele din depărtare. O nuntă neașteptată.

David înclină din cap, dând de înțeles că aflase despre asta.

— Vicarul a căzut în luptă. S-a descoperit a fi un abces la o măsea. De ce trebuia să sune așa de simplu și vesel? A fost Lucy prea zurbagie?

— Este un copil drăguț. E naturală.

— Este o vârstă dificilă, spuse Sally într-o doară; toate vârstele erau dificile. E obișnuită să i se cânte în strună când nu sunt prin preajmă.

La aceste cuvinte i se răspunse cu o încuviințare demnă din cap și o strângere a buzelor care probabil exprimau dezaprobarea față de femeile care munceau.

— Sper că Michael te-a hrănit așa cum trebuie.

— Da, mulțumesc. Tu ai avut timp să mănânci?

— Nu încă. Nu e nicio grabă. Apropo, poți să fumezi.

Se uită la ea ca și când nici nu s-ar fi gândit la asta.

— Cum merge cu *Sfântul Toma*?

— Cartea? Tonul lui critica frivolitatea ei. Încet.

— De Aquino trebuie să fie un subiect foarte interesant.

— Într-adevăr.

— Am citit undeva despre colegii lui studenți care îl numeau „boul tâmpit de Sicilia”, spuse Sally cu o urmă de disperare. Te-ai gândit deja la un titlu?

— *Doctorul angelic.*

Fără să se manifeste, Sally își pierdu firea. Acum un moment, se controla perfect, în clipa următoare, simți că înnebunește.

— Spune-mi, crezi că un om care a fost fascinat de îngeri are ceva folositor să ne împărtășească?

— Cred că Sfântul Toma va avea întotdeauna ceva folositor de zis acelora dintre noi care sunt dispuși să asculte.

Fără a mai avea încredere în stăpânirea ei de sine îndeajuns ca să vorbească, își turnă un pahar de bordo din sticla deschisă de pe masă. Făcu semn cu sticla către David.

— Nu, mulțumesc.

Pentru un moment, ascultară traficul de pe strada Hercules, și plânsetul lui Lucy care se auzea deja mai încet.

Telefonul sună. Sally îl apucă ușurată.

— Sally? Sunt Oliver. Este Michael acolo?

— Îl chem imediat.

Deschise ușa de la sufragerie. Michael stătea pe patul lui Lucy legănând-o în poală. Ea avea ochii închiși și degetele în gură; amândoi păreau liniștiți. Se uită la Sally peste Lucy.

— Oliver.

Pentru o clipă, fața lui păru că îngheață, ca și când ar fi fost surprins de declicul unui aparat foto.

— O să vorbesc din dormitor.

Lucy scânci în timp ce Michael i-o dădu lui Sally. În sufragerie, Lucy se încolăci la un capăt al canapelei și se uită nerăbdătoare

la ecranul stins al televizorului. Sally ridică receptorul telefonului. Oliver vorbea:

— … Plângându-se. Știi și tu că…

Lăsă jos receptorul.

— Este un coleg al lui Michael. Mă tem că probabil este ceva legat de serviciu.

— Eu ar trebui să plec. David începu să se tragă către marginea scaunului.

— Nu e nicio grabă, serios. Stai să bei un ceai. Oricum, poate că Michael nu trebuie să plece. Disperată să găsească subiect neutru de conversație, continuă. Știi, de fapt, este Oliver Rickford. Îți aduci aminte de el? A fost cavalerul de onoare al lui Michael.

— Îmi aduc aminte.

Urmă din nou tăcerea. Subiectul nu era deloc neutru: le reamintea amândurora că David refuzase să țină slujba la nunta lor. După cum spusese Michael, simțise că nu se cuvenea pentru că, din motive teologice, nu recunoștea validitatea hirotonisirii lui Sally. Venise totuși la ceremonie și rătăcise auster și cu un aer deloc festiv printre participanții la recepție. Le dăruise un ceas mic, de argint, care aparținuse părinților soției sale. Ceasul nu funcționa, dar Michael insistase să îl țină pe polița șemineului. Sally se uita la el acum, limbile acestuia fiind etern fixate la trei fără zece.

Michael veni în cameră. Văzându-i expresia de pe chip, ea își dădu seama că va pleca, după cum știu și că ceva era în neregulă. Lucy începu să plângă, iar David spuse că el chiar trebuia să plece înainte să se întunece.

•

Ultima vineri din noiembrie începu cu o ceartă la micul dejun în legătură cu cine ar fi trebuit să o ducă pe Lucy la Carla. Deoarece școala era închisă pentru cursuri de perfecționare, Lucy trebuia să stea cu bona toată ziua.

— Nu poți să o duci tu de data asta, Michael? I-am promis Stellei că o duc cu mașina la spital în dimineața asta.

— De ce nu mi-ai spus mai înainte?

— Ți-am spus aseară.

— Nu îmi aduc aminte. Stella nu e bolnavă, nu-i așa?

— Medicii încearcă să o facă pe fata ei să nască. Este primul ei copil. A trecut de termen cu vreo două săptămâni.

— Nu va conta prea mult dacă Stella ajunge acolo cu o jumătate de oră mai târziu, nu-i așa?

— Va dura mai mult decât atât, pentru că se va face ora de vârf.

— Îmi pare rău. Nici nu se pune problema.

— De ce? De obicei, poți…

— Asta nu e o zi obișnuită. Michael împinse bolul de cereale cu atâta forță, încât își vărsă ceaiul. Vocea lui era dură și aspră. Am o întâlnire la nouă și un sfert. Nu pot să scap.

Sally deschise gura să răspundă, dar văzu întâmplător privirea lui Lucy. Fata lor îi privea cu aviditate.

— Foarte bine. Atunci, ar trebui să o anunț pe Stella.

Părăsi camera. După ce telefonă, se apucă să facă paturile, pentru că nu avea încredere în ea însăși să se întoarcă în bucătărie. Îl auzi pe Michael părăsind apartamentul. Nici măcar nu îi spusese la revedere. De obicei, o săruta. Nefericită, realiză că prea multe dintre conversațiile pe care le aveau se terminau cu certuri. Nu că acum ar fi avut prea mult timp să se certe.

În drum spre Carla, Sally își făcu griji pentru Michael și încercă să se concentreze asupra condusului. Între timp, Lucy vorbea fără oprire. Avea o strategie cu două etape. Pe de o parte, sublinia cât de mult nu voia să se ducă la Carla astăzi și că ar fi dorit să stea acasă cu mami; pe de altă parte, insista cu tărie că fericirea ei viitoare depindea de cumpărarea unei truse de magie pe care o văzuse într-o reclamă la televizor. Îi lipsea subtilitatea, dar era neînduplecată și deosebit de iscusită în felul ei naiv. Totuși, ce nu luase Lucy în considerare era sincronizarea.

— Stai liniștită, Lucy, mârâi Sally peste umăr. Nu te voi duce la Woolworth. Și nu, nu vom cheltui atât de mulți bani pe un set de magie. Nici azi, nici de Crăciun. Chiar nu merită. Este un gunoi care costă exagerat de mult.

Lucy încercă să plângă de supărare, dar, fiindcă lacrimile ei nu avură efect, începu să plângă de furie. Pentru prima dată, era o ușurare să o lase la Carla.

Ziua se transformă ușor din rea în oribilă. Din cauza lucrărilor la carosabil, drumul cu Stella până la spital a durat mult mai mult decât anticipase. Stella era îngrijorată pentru fata ei și avea tendința să fie țâfnoasă cu Sally din cauza întârzierii, dar, odată ajunsă la spital, nu-i venea să o lase să plece.

Drumul la spital o făcu pe Sally să întârzie la întâlnirea lunară despre finanțele parohiei, care începea la unsprezece. Constată că Derek profitase de absența ei și avansase o propunere de cumpărare a unui echipament disco nou pentru casa parohială, o achiziție pe care Sally o considera inutil de scumpă. În ciuda victoriei, Derek era în toane proaste, deoarece, în noaptea de dinainte, cineva scrisese cu spray pe ușa din față a casei parohiale: EXISTĂ VIAȚĂ ÎNAINTEA MORȚII?

După ședință, îi spuse lui Sally:

— E enervant. O asemenea copilărie.

— Cel puțin, nu e obscen.

— Măcar dacă ar fi venit să-mi vorbească, în loc să facă asta.

— Are implicații teologice, remarcă ea. Ai putea să o folosești într-o predică.

— Foarte nostim. Sigur că da.

Se încruntă la ea. Pentru un moment, aproape că îl plăcu. Doar pentru un moment. Se întoarse la mașina ei aflată în parcarea casei parohiale. Abia atunci descoperi că își lăsase carnetul de cecuri acasă împreună cu câteva facturi. Erau facturi care trebuiau plătite demult timp și, în orice caz, voia să scoată niște bani pentru week-end. Sărind peste prânz, se duse înapoi în strada Hercules, unde, spre surprinderea ei, îl găsi pe Michael. Stătea la biroul lui din sufragerie scotocind în unul dintre sertare. Pe birou se afla o cutie de bere germană.

— Ce faci?

El o privi, și ea realiză imediat că cearta lor de la micul dejun nu fusese uitată sau iertată.

— Trebuie să verific ceva, bine?

Sally dădu din cap la fel de tăios precum vorbise el. Își luă în tăcere carnetul de cecuri și facturile. În drum spre ieșire, se forță să spună la revedere. Odată ce ajunse la mașină, își dădu seama că reușise să-și uite telefonul în casă. Nu voia să se ducă după el, pentru că asta însemna să îl vadă din nou pe Michael.

Simțindu-se mizerabil, se întoarse în Kensal Vale. Nu numai că știa că Michael era capabil să țină o supărare zile întregi, dar o îngrijora faptul că atitudinea lui reprezenta un simptom a ceva mai rău. Poate că voia să o părăsească și își aduna curajul să facă anunțul. Nu că ar fi fost multe lucruri care să-l rețină. Existența lor fusese redusă la rutina impusă de un orar

complicat, de o ferocitate draconică. La gândul vieții fără el, simți cum stomacul i se întoarce pe dos.

Se dusese să viziteze un azil în prima parte a după-amiezii și, când ajunse la casa parohială (EXISTĂ VIAȚĂ ÎNAINTE DE MOARTE?), găsi un mesaj cu scrisul îngrijit și cursiv al lui Derek.

> „Am încercat să te contactez pe mobil. M-am dus să-l văd pe arhidiacon. Margaret este la Brownies. Te rog, sună la poliția din KV – sergentul Hatherly –, o altă încercare de suicid. Vopseaua se pare că este de nește rs.”

Ridică receptorul și formă numărul poliției din Kensal Vale. Aproape imediat i se făcu legătura cu sergentul Hatherly.

— E vorba despre o doamnă în vârstă care a încercat să se sinucidă azi-noapte. Se află la spital acum. Înțeleg că este încă în comă. Cred că e una dintre enoriașii voștri, așa că m-am gândit că ar fi bine să vă spun.

— Care este numele ei?

— Audrey Oliphant.

— Nu o cunosc.

— Probabil că vă cunoaște ea, Preasfinția Voastră. Hatherly folosise titlul greșit: ca mulți oameni din interiorul și exteriorul Bisericii, nu era întru totul sigur cum ar fi trebuit să se adreseze unei femei în straie preoțești. Are o cameră pe strada Belmont la numărul 29. Știți unde e? Este una dintre acelea care primește ajutor social, după cum spune proprietara clădirii. E foarte religioasă. Camera ei este plină cu Biblii și crucifixuri.

— Ce vă face să credeți că este una de-a noastră?

— Avea una dintre broșurile voastre. Oricum, am verificat la Biserica romano-catolică. Ei n-o cunosc.

Sally trase către ea un carnețel și notă detaliile.

— A luat o supradoză, se pare. Probabil, somnifere. Din câte spune proprietara, îi cam lipsește o doagă. La un moment dat, am înțeles că a stat într-un fel de azil. Acum, au aruncat-o în mijlocul comunității, biata bătrână. Și biata comunitate.

— O să sun la spital și o să întreb dacă pot să o văd. Aș putea trece și prin strada Belmont să văd dacă are nevoie de ceva.

— Proprietara este doamna Gunter. Pot să-i dau un telefon dacă vreți. Să-i spun să vă aștepte. Cred că se va bucura dacă altcineva își va asuma această responsabilitate.

„Cred că amândoi vă bucurați”, se gândi Sally.

•

— Știam eu că îmi va crea probleme, îi spuse doamna Gunter peste umăr. Oamenii ca Audrey nu se pot adapta la viața reală. Se opri oftând la mijlocul scării și se holbă la Sally cu ochi injectați și terni. La urma urmelor, o țicnită e o țicnită. Nu vrei ca ei să se plimbe pe străzi. Au nevoie de îngrijiri.

Urcară încet ultima parte a treptelor. Se aflau la ultimul nivel al casei. Cineva asculta muzică rock un etaj mai jos. Casa mirosea a mâncare și a țigări. Doamna Gunter se opri în fața uneia dintre cele trei uși din capătul scărilor și se jucă cu cheile.

— Am sunat-o pe femeia aceea de la asistență socială în dimineața asta. I-am spus că îmi pare rău, dar nu pot să o mai primesc aici. Nu e în regulă, nu-i așa? Mă plătesc să îi dau o cameră și micul dejun. Nu sunt un făcător de miracole. Doamna Gunter aruncă o privire ostilă către Sally. Las miracolele în seama voastră.

Descuie ușa și o deschise. Camera era mică și îngustă, cu un tavan înclinat. Primul lucru pe care Sally l-a remarcat a fost altarul improvizat. Partea de sus a scrinului fusese acoperită cu o pânză albă, pe care stătea un crucifix din lemn flancat de două sfeșnice de alamă. Crucifixul stătea sprijinit pe un postament în trepte și avea aproximativ douăzeci de centimetri. Silueta lui Iisus era făcută din os și fildeș.

— Când o întâlneai pe scări, mormăia mereu ca pentru sine, spuse doamna Gunter. După părerea mea, se ruga.

Fereastra glisantă era deschisă cincisprezece centimetri în partea de sus și dădea în partea din spate a casei. Aerul era proaspăt, umed și foarte rece. Patul de o singură persoană era nefăcut. Sally se uită surprinsă la mica adâncitură unde stătuse Audrey Oliphant. Nu erau fotografii pe pereți. Un televizor portabil se afla pe dușumea, lângă dulap; fusese scos din priză, iar ecranul era întors către perete. În fața ferestrei se aflau o masă și un scaun. Pe peretele de pe partea cealaltă a dulapului se afla o chiuvetă impecabil de curată.

— A lăsat o scrisoare. Doamna Gunter își strâmbă buzele în semn de dezgust. Spunea că îi pare rău că provoacă asemenea probleme și că speră ca Dumnezeu să o ierte.

— Cum ai găsit-o?

— Nu a coborât la micul dejun. Știam că nu ieșise. În afară de asta, era timpul să-și schimbe așternuturile. Și voiam să vorbesc cu ea despre felul în care lasă baia.

În dulap, găsiră o geantă din piele și pânză cu încuietoarea stricată. În vreme ce împachetau, doamna Gunter se văicări întruna, dar mâinile ei împătureau cu dexteritate cămăși de noapte decolorate și netezi cutele unei fuste de tweed.

— Prostănaca a rămas fără pastă de dinți. Mai am puțină jos, într-un tub. Pot să i-o dau. Voiam să o arunc.

— Știți la ce biserică se ducea?

— Nu știu dacă se ducea. Sau dacă se ducea cu regularitate undeva. Dacă mă întrebi pe mine, asta era biserica ei.

Sally ridică cele trei cărți de pe noptieră. Nu mai era nimic altceva de citit în cameră. Toate erau mici și destul de uzate. Sally se uită la ele în timp ce le aruncă în geantă. Prima era o versiune autorizată a sfintei Biblii. Următoarea era o carte de rugăciuni obișnuită, cu dedicația: „Lui Audrey, cu ocazia primei sale comuniuni. 20 martie 1937. Cu dragoste, de la mama”.

A treia era *Religio Medici* a lui sir Thomas Browne, o ediție de buzunar cu o copertă din pânză albastră, spălăcită. Sally deschise cartea la pagina unde era lăsat un semn. Găsi o urmă ușoară de creion pe margine, lângă o propoziție. „Inima oamenilor este acolo unde sălășluiește diavolul: simt câteodată un iad în mine însumi. Lucifer își are curtea la sânul meu, legiunea este reînviată în mine.”

În timp ce Sally citi aceste cuvinte, starea ei de spirit se schimbă. Tranziția fu bruscă și spasmodică, precum reacția unui motor la o schimbare nereușită a treptelor de viteze. Înainte se simțise singură și deprimată. Acum, era pe punctul de a fi cuprinsă de disperare. Ce rost avea ca această sărmană femeie să își trăiască trista viață? La ce folosea încercarea lui Sally de a o ajuta?

Disperarea era un inamic bine cunoscut, deși astăzi era mult mai puternic decât de obicei. Faptul că se simțea adesea în acest fel era una dintre acele situații incomode cu care trebuia să trăiască, precum coșmarurile și momentele absurde când

timpul părea că stă în loc, o altă izbucnire ciudată a minții. În timp ce se îndrepta către spital, încercă să se roage, dar nu reuși să-și amelioreze dispoziția. Mintea ei era în întuneric. Simți primele mușcături ale panicii. De data aceasta, starea putea deveni permanentă.

Aparent, Sally continuă să funcționeze normal. Parcă mașina și intră în spital. În zona recepției, schimbă câteva cuvinte cu un psihoterapeut care venea câteodată la St George. Luă liftul până la etajul al șaptelea. O asistentă stătea concentrată la un birou din camera de gardă, cu un morman de dosare în fața ei. Sally bătu în despărțitura de sticlă. Asistenta se uită la gulerul alb și se frecă la ochi. Sally întrebă de Audrey Oliphant.

— Ați ajuns prea târziu. A murit acum aproximativ patruzeci de minute.

— Ce s-a întâmplat?

— Probabil că inima ei a cedat din cauza efortului. Sora ridică din umeri – nu era împietrită, ci mai degrabă obosită. Vreți să o vedeți?

Lui Audrey Oliphant i se dăduse o cameră numai pentru ea la capătul coridorului. Cearceaful fusese întins peste trupul femeii. Asistenta îl trase.

— O cunoșteați?

Sally se uită la fața moartei: piele și os. Despuiată de personalitate, nu mai era capabilă să exprime mânie sau nefericire.

— Am văzut-o o dată la biserică. Nu știam numele ei.

Pe pat zăcea femeia care o blestemase.

•

Lui Sally îi veni greu să nu se simtă într-un anumit fel responsabilă de moartea lui Audrey Oliphant. Era și mai rău acum, că bătrâna avea un nume. Poate, dacă Sally ar fi încercat să afle ceva despre ea, Audrey Oliphant ar fi fost în viață. Presiunea trebuie să fi fost enormă pentru ca o femeie de vârsta aceea și cu trecutul ei să se sinucidă.

Îi telefonă doamnei Gunter din holul spitalului și îi dădu veștile.

— Cel mai bine pentru toată lumea, pe cuvânt.

Sally nu spuse nimic.

— Nu are rost să pretind contrariul, nu-i așa? Doamna Gunter își trase nasul. Și acum, presupun că trebuie să văd de lucrurile

ei. Ai crede că ar fi putut să aibă mai mult tact pentru o persoană care mergea la biserică, nu-i așa?

Sally spuse că va returna geanta doamnei Oliphant.

— Nu prea are rost să vă deranjați. Audrey a zis că nu avea familie. Nu că ar vrea lucrurile ei. Nu e nimic ce ți-ai putea dori, nu-i așa? Ar fi mai simplu să le pui la gunoi. Doar că serviciile sociale ar înnebuni. Nebuni? Toți suntem nebuni.

În timpul după-amiezii, disperarea se domoli un pic. Își drămuia forțele. Sally vizită azilul de bătrâni. Intră în biserica St George și încercă să se roage pentru Audrey Oliphant. Biserica părea rece și înstrăinată. Gândurile și cuvintele nu voiau să vină. Se pomeni recitând rugăciunea Domnului în versiunea învechită, pe care nu o folosise de când era copil. Bătrâna probabil obișnuia să se roage astfel: „Tatăl nostru carele ești în ceruri”. Cuvintele se rânduiau în mintea ei grele și de nedigerat, precum seul prea ars.

Pe la jumătate, își aruncă o privire spre ceas și realiză că, dacă nu se grăbea, va întârzia să o ia pe Lucy. Bălmăji restul rugăciunii și părăsi biserica în grabă. Casa parohială era goală, dar îi lăsă un bilet lui Derek, care încă se bucura de întâlnirea cu arhidiaconul.

Ploua, cerul trimițând felii de aur prin haloul felinarelor de pe stradă. În timp ce conducea, Sally se întrebă dacă Lucy uitase de setul de magie. Era puțin probabil. Pentru cineva atât de tânăr, putea fi inconvenabil de tenace.

Sally parcă mașina paralel cu o alta aflată deja în fața casei Carlei și alergă prin ploaie către ușa de la intrare. Aceasta se deschise înainte ca ea să ajungă acolo.

Carla era în prag, cu mâinile întinse, necăjită, cu ochii de-abia mijiți, iar lacrimile se rostogoleau pe obrajii ei negri. Sufrageria imensă din spatele ei era în completă dezordine: clocotea de adulți și copii; cu televizorul sclipind în locul șemineului. O femeie-polițist în uniformă puse mâna pe brațul Carlei. Spuse ceva, dar Sally nu ascultă.

Michael era și el acolo, vorbind mânios la telefon, gesticulând violent cu mâna liberă, lovindu-și piciorul pentru a sublinia ceea ce zicea. Se uită în direcția lui Sally, dar nu păru să observe prezența ei: privea dincolo de ea, la ceva inimaginabil.

Capitolul 2

„Sunt timid din fire; nici conversațiile, vârsta sau călătoriile nu au reușit să mă facă mai stăpân pe mine sau să mă călească…”

Religio Medici, I, 40

Eddie îi spunea Angel, la fel și copiii. Știa că numele îi făcea plăcere, dar nu și de ce. Lucy Appleyard refuză să îi zică în vreun fel. În asta și în multe alte privințe, Lucy era diferită.

Lucy Philippa Appleyard era diferită de ceilalți chiar și prin felul în care Angel o alesese. De-abia mai târziu, desigur, Eddie începu să suspecteze că Angel avea un motiv special să o dorească pe Lucy. Din nou, fusese manipulat. Întrebările erau: cât de mult, de cât timp o făcea și de ce?

La momentul respectiv, toate păreau că se întâmplă din voia sorții. Eddie cumpăra adesea *Evening Standard,* deși nu întotdeauna îl citea. (Angel citea rareori ziarele, în parte pentru că o interesau foarte puțin știrile și în parte pentru că se murdărea pe mâini.) Articolul lui Frank Howell despre St George din Kensal Vale apăruse vineri. Angel avu șansa – era cel mai potrivit cuvânt – să îl vadă joia următoare. Își luaseră cina, iar Eddie strângea masa. Angel dorise să își curețe pantofii, o treabă care, ca orice era legat de înfățișarea ei, era prea importantă pentru a-l delega pe Eddie să o facă.

Întinse ziarul pe masa din bucătărie și aduse pantofii și ustensilele pentru curățat. Erau două perechi de pantofi sport, unii bleumarin, ceilalți negri, și o pereche de sandale de piele cafenie. Lustrui primul pantof. Apoi, se opri. Eddie, care era mereu atent la mișcările ei, o privi cum împinse pantofii de pe ziar și se așeză la masă. El puse tacâmurile la locul lor, o manevră care i-a permis să se uite la ziar. Zări o fotografie a unui bărbat blond, cu guler alb, preoțesc și jachetă din denim, ținând un bebeluș de culoare în îndoitura brațului stâng.

— Nu mi-ar plăcea să îl întâlnesc într-o noapte întunecoasă, spuse Eddie. Arată ca un dihor. „Imaginează-ți-l pe *el* urcându-ți-se pe pantaloni”, se gândi, dar nu o zise cu voce tare de teamă să nu o jignească pe Angel.

— Un preot și un polițist, ridică ea privirea.

— Este și polițist?

— Nu el. Este o femeie-diacon în parohie. Este căsătorită cu un polițist.

Angel își aplecă ușor capul strălucitor asupra ziarului. Eddie își făcu de lucru prin bucătărie, ștergând aragazul și suprafețele de lucru. Nemișcarea lui Angel îi crea o stare neplăcută.

— Nu mai sunt ca preoții obișnuiți, nu-i așa? spuse el pentru a rupe tăcerea. Vreau să spun jacheta. Este patetic.

Angel se uită la el.

— Scrie aici că au o fetiță.

Eddie deveni atent.

— Dihorul?

— Nu el. Preotul și polițistul. Uite, aici e o poză cu femeia.

Numele ei era Sally Appleyard, avea părul închis la culoare, tuns scurt și o față subțire, cu ochii mari.

— Femeile astea preot. Dacă mă întrebi pe mine, nu este firesc. Eddie ezită. Dacă Iisus ar fi vrut ca femeile să fie preoți, ar fi ales femei-apostol. Ei bine, nu așa ar fi făcut? Are o logică.

— Crezi că este drăguță?

— Nu. Se încruntă, dorindu-și să găsească vorbe pe care Angel ar fi dorit să le audă. Pare lipsită de strălucire, nu-i așa? Cu o figură de șoarece.

— Ai dreptate. Se și neglijează. Unul dintre acei oameni care nu vor să depună eforturi pentru a arăta bine.

— Fetița. Câți ani are? Spune asta?

— Patru. Numele ei este Lucy.

Angel se întoarse la pantofii ei. Mai târziu în seara aceea, Eddie o auzi mișcându-se în pivniță în timp ce el se uita la televizor în sufrageria de deasupra. Trecuse un an de când nu se mai dusese acolo. Amintirile îl făcură să se simtă neliniștit. Se întoarse la bucătărie să facă niște ceai. În vreme ce era acolo, reciti articolul despre biserica St George din Kensal Vale. Nu a fost surprins când Angel își anunță decizia în dimineața următoare la micul dejun.

— Nu va fi periculos? Eddie își înfipse lingura în fotografia lui Sally Appleyard. Dacă soțul ei lucrează în Departamentul de investigații criminalistice, vor ști cum să cerceteze.

— Nu va fi mai periculos dacă plănuim totul cu atenție. Nu ai înțeles asta niciodată, nu-i așa? Din cauza aceasta făceai lucruri minore până să mă întâlnești pe mine. Un plan este ca un ceas. Dacă este întocmit cum trebuie, trebuie să meargă. Tot ce ai de făcut este să îl întorci, și funcționează singur. Tic-tac, tic-tac.

— Avem bani suficienți?

Zâmbi, o profesoară recompensându-l pe un copil silitor.

— Trebuie să fac rost de o anumită sumă pentru întâmplări neprevăzute. Dar este important să nu ne întrerupem rutina în niciun fel. Cred că ar trebui să o avertizez pe doamna Hawley-Minton că aș putea avea nevoie de puțin timp liber în preajma Crăciunului.

În următoarele două luni, de la mijlocul lunii septembrie până la mijlocul lunii noiembrie, Angel lucră în medie patru zile pe săptămână. Câteodată, acestea includeau serile și nopțile. Agenția doamnei Hawley-Minton era mică și scumpă. Recomandarea verbală era singura publicitate de care avea nevoie. Cei mai mulți clienți erau fie oameni de afaceri străini, fie expatriați care făceau scurte vizite acasă. Erau gata să plătească bani buni pentru bone independente, foarte bine calificate, cu referințe excelente și capabile să-i controleze pe copiii răsfățați. Bacșișurile erau consistente, în unele cazuri extravagant de generoase.

— Sunt un fel de bani murdari, îi explică Angel lui Eddie. Nu e că părinții se simt recunoscători. Se simt vinovați. Asta este pentru că nu își fac datoria – își lasă copiii să fie crescuți de străini. Nu e corect, nu-i așa? Banii nu pot cumpăra fericirea.

Erau foarte ocupați. În zilele când lucra, Angel se urca în metrou la Belsize Park și o lua prin Westminster, Belgravia, Knightsbridge și Kensington. Era foarte elegantă în costumul ei bleumarin, cu părul blond legat la spate, tivul fustei legănându-se puțin peste genunchi. Fetele doamnei Hawley-Minton nu purtau uniformă – până la urmă, erau doamne, nu servitoare –, dar erau încurajate să se conformeze unui stil profesional discret. Între timp, Eddie avea grijă de gătit, curățenie și mare parte din cumpărături.

În timpul liber, se pregăteau. De exemplu, Angel insistă să zugrăvească pivnița din nou, un rafinament pe care Eddie îl considera inutil.

— Ce rost are? Doar am făcut-o acum optsprezece luni.

— Vreau ca totul să fie drăguț și proaspăt.

Amândoi se ocupau de documentarea din teren. Lui Angel îi plăcea să spună că nu există cunoaștere fără valoare. Dacă adunai toate informațiile ce puteau fi relevante și dacă încercai să ții cont de orice întâmplare neprevăzută, atunci planul tău nu putea să dea greș. Lucrând separat, împărțiseră marele semicerc al Londrei de nord situat între Kentish Town, la est, și Willesden Junction, la vest. Se duseseră cu dubița, pe jos și folosind transportul în comun. După aceea, Angel făcu mici teste.

— Să presupunem că vei veni din Kensal Vale: este ora de vârf și sunt lucrări pe strada Kilburn High, iar tu vrei să o scurtezi către Maida Vale. Care este cel mai bun traseu?

Cea mai riscantă parte a documentării presupunea supravegherea lui Lucy și a părinților ei. Angel insistă să fie și mai precauți decât fuseseră în alte ocazii, din cauza serviciului lui Michael Appleyard. A fost mai ușor odată ce aflaseră traseele presupuse de rutina familiei Appleyard. Ca majoritatea londonezilor, familia Appleyard își petrecea mare parte din viață în câteva locuri sau călătorind între ele; orașul lor era de fapt un sat invizibil.

Angel întinse harta pe masa din bucătărie.

— Există patru posibilități majore. Biserica St George, apartamentul din strada Hercules, casa bonei, biblioteca din Kensal Vale.

— Dar magazinele? încercă Eddie. Ea și mama ei merg adesea pe West End Lane. S-au dus cu mașina și la Brent Cross cel puțin de două ori de când am început.

— Nu îmi place. Angel dădu din cap. Prea multe camere video prin jur, mai ales la Brent Cross. Îți aduci aminte de băiatul ăla, Jamie. Jamie Bulger.

În anul acela, o toamnă întunecată s-a transformat imperceptibil într-o iarnă caracterizată de vânturi tăioase și ploi necruțătoare. Pietonii s-au înfășurat în haine călduroase și se grăbeau pe jumătate deghizați de-a lungul trotuarelor. În

călătoriile de documentare, Angel purta de obicei haina ei lungă de ploaie, cu glugă, adesea peruca neagră și ochelari.

— Te face să arăți ca un călugăr, zise Eddie chicotind în timp ce ea își verifica ținuta în oglinda din hol într-o seară. Sau mai degrabă ca o măicuță.

Ea îl pălmui.

— Să nu mai spui asta niciodată, Eddie.

El își frecă obrazul care-l furnica și își ceru scuze, disperat ca întotdeauna să obțină iertarea ei. Totuși, oricât de mult s-ar fi străduit, uneori reușea să o supere. Se urî pentru neîndemânarea lui. Totul devenea atât de neplăcut atunci când Angel era supărată.

Eddie își făcea griji că Angel ieșea singură seara. Zilele astea, nimeni nu mai era în siguranță pe străzile Londrei, iar femeile frumoase sunt mai vulnerabile decât oricine. Într-o noapte din octombrie, s-a întors acasă către miezul nopții cu haina ruptă, aprinsă la față și fără ochelari. I-a spus lui Eddie că un bețiv pusese labele pe ea pe strada Quex.

— A fost dezgustător. Mi s-a făcut fizic rău.

— Dar ce s-a întâmplat? Eddie o trase către sufragerie. Pentru prima dată, rolurile erau inversate. El se simțea foarte protector față de ea. Cum ai reușit să scapi?

— O, asta nu a fost o problemă. Își scoase mâna dreaptă din buzunar. Ceva argintiu străluci în fața ochilor lui.

— Ce este? Se uită mai atent și se încruntă. Un scalpel?

— I-am tăiat mâna și fața. Apoi, am fugit. Dacă oamenii se poartă ca animalele, atunci merită să fie tratați ca atare.

Cu altă ocazie, s-au dus împreună la St George și s-au uitat la biserica murdară, de cărămidă roșie, cu turla semeață și cu acoperișul de ardezie spălat de ploi. Angel încercă ușa, dar era încuiată. Eddie fu surprins de cât de tare o supără acest lucru.

— Este groaznic. Nu obișnuiau să închidă bisericile când eram mică. Nu ziua.

— Te duceai la biserică? întrebă Eddie dintr-odată curios. Noi nu ne duceam.

— Nu vă duceați? Angel își ridică o sprânceană. Să mergem!

Pe la mijlocul lunii noiembrie, Angel decise că cel mai bine era să o ia pe Lucy în timp ce se afla în grija bonei. Conform listei Volter, numele ei era Carla Vaughan. Angel o descrise cu trei adjective: grasă, vulgară și neagră.

— Crezi că ar fi mai ușor dacă am lua-o de acolo? întrebă Eddie.

— Desigur. Femeia asta ia mult prea mulți copii. Sigur că nu poate avea grijă de toți în același timp.

— Le dădea dulciuri când erau la bibliotecă. Pun pariu că nu-i pune să se spele pe dinți după aceea. Și făceau un tărăboi groaznic acolo. Ea aproape că îi încuraja.

— Este o rușine, spuse Angel. Când este acasă cu ei, probabil că îi pune în fața televizorului și le dă ciocolată pentru a-i face să tacă. Sunt sigură că nu are nicio calificare profesională.

— Lui Lucy îi va fi mai bine cu noi, zise Eddie.

— Fără discuție. Ea nu este o persoană capabilă să aibă grijă de copii.

În după-amiaza de vineri, douăzeci și nouă noiembrie, pregătirile lor erau aproape complete. Atunci, Eddie acționă dintr-un impuls de moment; așa cum se întâmpla adesea, i se păru că nu a avut cum să facă altfel. Sentimentul propriei neputințe era mai puternic decât frica în legătură cu ceea ce ar fi putut face sau spune Angel când urma să descopere ce se întâmplase.

Circumstanțele i-au fost favorabile: l-au obligat să acționeze. Ploaia, o pătură rece și densă ca o ceață animată, căzuse dintr-un cer întunecat mare parte din după-amiază, convingându-i pe oameni să rămână înăuntru dacă nu era absolut necesar să iasă. La sugestia lui Angel, Eddie se apucase să exploreze topografia cartierului în care locuia Carla Vaughan.

Perspectiva de a parcurge o rețea posomorâtă de străzi între Kilburn și Kensal Vale ar fi fost plictisitoare dacă nu l-ar fi speriat atât de tare. În imaginația sa, această parte a Londrei era populată aproape exclusiv de dependenți de droguri, tâlhari cu pielea închisă la culoare, găști de adolescenți incontrolabili și irlandezi bețivi, cu simpatii republicane violente.

Tremurând de propria îndrăzneală, parcă duba în curtea din fața unei bodegi numite Rose of Connemara. Cu ajutorul unei hărți, se plimbă pe străzile din jurul casei Carlei. Mare parte din case datau din perioada victoriană târzie, cu ferestre foarte apropiate de pământ. La multe geamuri, luminile erau aprinse. Întrezări interioare confortabile, o serie de ilustrații estompate ale unor vieți care nu aveau nicio legătură cu el: o femeie călcând, copii uitându-se la televizor, un bătrân adormit într-un

fotoliu, un cuplu de culoare dansând într-o îmbrățișare strânsă, neștiind de existența spectatorilor. Întâlni puțini alți trecători și niciunul dintre ei nu încercă să îl jefuiască.

Privind retrospectiv, felul cum o găsise pe Lucy – nu, felul în care Lucy venise la el – părea un pic cam miraculos; dacă ar fi crezut în Dumnezeu, ar fi putut considera că este o dovadă de providență divină ce plana binevoitoare asupra problemelor sale. Explora o alee dintre grădinile din spate a două locuințe. Una dintre casele din dreapta era a Carlei și numărase cu atenție grădinile pentru a afla care îi aparținea ei. Nu văzu pe nimeni, deși, la un moment dat, un ciobănesc alsacian se aruncase mârâind asupra unei porți în timp ce el trecuse prin dreptul său.

Identifică fără probleme casa Carlei. Ferestrele erau la fel precum cele din față: tocuri din PVC cu romburi din sticlă, complet nepotrivite cu casa, dar tipice zonei și persoanei care locuia în ea.

Micul miracol, cadoul lui de la Moș Crăciun, îl aștepta, cu părul negru sclipindu-i de picături de apă ca perlele.

— A fost vina lui Lucy, îi spuse Eddie lui Angel mai târziu. E atât de cicălitoare. Ea a vrut.

Când ajunseră în strada Rosington, Angel era furioasă. Nu spuse multe, nu cu Lucy de față, dar sugeră cu o voce de gheață că lui Eddie i-ar plăcea să meargă în camera lui și să aștepte acolo până îl va chema ea. Angel o duse pe Lucy în pivniță. Lucy începuse să plângă, iar asta făcu ca suferința lui Eddie să fie și mai apăsătoare. Era foarte trist atunci când copiii erau nefericiți.

— Sunt prea sensibil pentru a-mi fi bine, murmură el. Asta e problema mea.

Eddie stătea pe pat cu mâinile încrucișate peste burta durdulie, ca și când încerca să împiedice durerea supărătoare să iasă. Pe peretele din fața lui era un tablou, o reproducere viu colorată într-o ramă de plastic galbenă. Ilustra o fetiță într-o rochie spumoasă, roz, avea o fundă roz în părul negru, gura țuguiată ca o cireașă și ochii mari umbriți de gene dese. Fusese un cadou de Crăciun, în 1969, pentru mama sa.

Fata, văzută acum ca prin apă, era încețoșată și curbată. „O, Doamne. De ce nu mă ajuți? Oprește asta.” Nu exista niciun Dumnezeu, Eddie știa: deci nicio șansă să fie ajutat. Se gândi puțin la părinții lui Lucy, polițistul și diaconul. Să îi consoleze

Dumnezeul femeii. Asta era treaba lui. În orice caz, Eddie nu era răspunzător pentru durerea familiei Appleyard. Fusese decizia lui Angel să o ia pe Lucy. Deci era vina ei, pe cuvânt, vina ei și a lui Lucy. Eddie nu fusese decât agentul, nătărăul, victima.

Timpul trecu. Lui Eddie i-ar fi plăcut să coboare în bucătărie și să-și prepare ceva de băut. Mai bine nu – nu avea niciun rost să o supere pe Angel și mai mult. Auzi mașini trecând în sus și în jos pe strada Rosington și fragmente de conversație de pe trotuar. Casa însăși era tăcută. Pivnița era izolată fonic, iar Angel nu pornise intercomul.

— Lucy, spuse el încet. Lucy Philippa Appleyard.

Eddie privi imaginea fetei și își mângâie barba moale. Avusese cinci ani de Crăciunul acela. Fusese artistul suficient de norocos să aibă un model adevărat, pe cineva ca Lucy? Își aminti cum mama lui despachetase încet tabloul și se uitase la el, cum își luase o fărâmă de tutun de pe buze și îi dăduse un bobârnac în scrumieră, cum se uitase de pe covor la tatăl său, care îi dăduse tabloul. Ceea ce nu-și putea aminti era dacă ea își dăduse verdictul cu voce tare sau doar și-l imaginase.

— Foarte drăguț, Stanley. Dacă îți place așa ceva.

•

Ce îi plăcuse tatălui lui Eddie? Dacă-i întrebai pe diferiți oameni, obțineai diferite răspunsuri: de exemplu, să construiască bunăoară case pentru păpuși, să facă fotografii artistice și să-i ajute pe cei mai puțin norocoși decât el. Toate aceste răspunsuri erau adevărate.

Stanley Grace îți petrecuse mare parte din viață lucrând la biroul central al Paladin Assurance. Compania nu mai exista – fusese înghițită de un rival mai puternic într-una dintre acele preluări ostile de la sfârșitul anilor ’80. În zilele independenței sale, Paladin fusese o organizație ca un uter matern ce avea grijă de toate aspectele vieții angajaților săi. Eddie își amintea de vacanțele Paladin, felicitările de Crăciun Paladin, creioanele Paladin, competițiile Paladin și balul anual Paladin. Stanley Grace cumpărase casa din strada Rosington numărul 29 cu o ipotecă aranjată prin Paladin și o asigurase de îndată – conținutul său, pe soția sa și pe sine însuși cu polițe de asigurare Paladin.

Eddie nu descoperise niciodată ce făcea în realitate tatăl său la Paladin. Relația dintre părinții săi era la fel de misterioasă.

„Relație” era de fapt un cuvânt care te inducea în eroare, deoarece implica interacțiune, o mișcare de la unul la celălalt, un mod de a fi împreună. Stanley și Thelma nu trăiau împreună: coexistau într-un mod tensionat, precum animalele din specii diferite forțate de circumstanțe în afara capacității lor de control să folosească aceeași sursă de apă.

Eddie își amintea cum, când era foarte mic, o întrebase pe mama lui dacă el era om.

— Bineînțeles că ești.

— Și tu ești om?

— Da.

— Și tata?

— Of, pentru numele lui Dumnezeu. Bineînțeles că e. Aș vrea să nu mă mai bați la cap.

Stanley era un om bine făcut, greoi, construit ca un urs. Era mult mai înalt decât soția sa. Thelma era slabă și micuță, avea mai puțin de un metru și jumătate în înălțime și se mișca precum o pasăre speriată. Avea un craniu lung și cilindric, care arăta de parcă trăsăturile fuseseră adăugate ulterior. Hainele ei erau de obicei maronii și cu aproximativ un număr mai mare; jachetele și fustele erau pătate și mânjite cu scrum de țigară. (Până în ultimul an al vieții lui, fumase la fel de mult ca și soțul ei.) Mai târziu în viață, când se făceau referiri la oameni îmbrăcați în pânză de sac, Eddie se gândea la mama lui.

Avea aproape patruzeci de ani când se născuse Eddie, iar Stanley avea patruzeci și șapte. Păreau mai mult bunici decât părinți. Hotarele vieții lor erau definite precis și păzite cu gelozie. Thelma își avea cartierul general în bucătărie, iar limitele sale teritoriale cuprindeau salonul, sufrageria și toate camerele de la etaj. Pivnița era numai a lui Stanley; instalase o broască cu cinci pârghii la ușa spre hol deoarece, așa cum spunea glumeț, dacă lăsa ușa de la pivniță deschisă, Micuța Femeie ar fi început să șteargă praful și să facă ordine, iar el nu ar mai fi fost în stare să găsească nimic. Stanley avea și un alt interes să controleze micuța zonă pavată ce despărțea partea din față a casei de trotuar și de sălbăticia din spate.

Grădinăritul nu se număra printre hobby-urile lui Stanley, iar, cât timp a trăit el, grădina din spate a rămas un loc năpădit de buruieni, mai ales la capătul cel mai îndepărtat, unde apăruse o adevărată plantație accidentală de soc, frasin și liliac care s-a

însămânțat singură cu multă vreme în urmă. Pe deasupra vârfurilor copacilor puteau fi văzute etajele superioare ale unui bloc cu apartamente de la primărie, care, după cum spunea Thelma, afectau reputația cartierului. Noaptea, ferestrele luminate ale apartamentelor îi aminteau lui Eddie de suprastructura unei uriașe nave de croazieră. Îi plăcea să și-o imagineze croindu-și drum pe un ocean întunecat în timp ce pasagerii mâncau, beau și dansau.

Copil fiind, Eddie asociase legănarea copacilor cu sunetul unor trenuri îndepărtate, schimbându-și direcția pe când vântul cotea din Gospel Oak și Primrose Hill spre Kentish Town și strada Camden. Auzea sunetele ciudate făcute de aceștia, pe jumătate animalice, mult mai clar decât în casă sau chiar pe stradă – vibrația metalului pe metal, iureșul vântului și câteodată un țipăt. Când fusese cu adevărat foarte mic, aproape se convinsese că sunetele nu erau făcute de trenuri, ci de dinozauri care ședeau printre copaci sau pe bucățica de teren abandonat de dincolo de gard așteptându-l pe el.

Deși Stanley nu avea vreme pentru grădinărit, îi plăcea să stea afară în serile de vară în timp ce fuma o țigară. Își sumețea capul ca și când ar fi ascultat atent huruitul trenurilor, privea în direcția copacilor și, câteodată, chipul său trist și palid părea aproape fericit.

•

Pe vremea aceea, la sfârșitul anilor ’60 și începutul deceniului ’70, strada Rosington era plină de copii. Majoritatea caselor fuseseră ocupate de familii, dar astăzi cele mai multe dintre ele fuseseră împărțite în apartamente pentru persoane singure sau cupluri. Erau mai puține mașini, copiii se jucau pe stradă și în grădini, iar toată lumea știa pe toată lumea. Unele case aparținuseră acelorași familii de când se construise strada, în 1890.

După cum spunea Thelma, casa fusese alegerea lui Stanley. Ar fi preferat undeva mai modern, într-o suburbie cu mai multă verdeață, fără negri și locuințe sociale. Dar soțul ei simțise că timpul lui liber era prea important pentru a fi irosit pe călătorii inutile și dorise să locuiască aproape de oraș și de biroul central de la Paladin. Casa era perete în perete cu o alta, fiind construită din cărămizi londoneze afumate, cu două nivele deasupra unei pivnițe. Terenul era în pantă, astfel încât zidul din

spate era mai înalt decât cel din față. Restul caselor vechi erau și ele lipite una de alta, deși spațiile care separau celelalte perechi erau mai mici. În timpul războiului, zona avusese de suferit din cauza bombardamentelor. O bombă căzuse la capătul străzii și apoi primăria îndepărtase ruinele pentru a face loc parcărilor și unei străzi de acces către blocurile de apartamente, case nou-construite pentru eroi, între strada Rosington și calea ferată.

Vizitatori adulți veneau arareori în casă.

— Nu pot suferi când sunt oameni aici, spunea Thelma. Fac prea multă dezordine.

Când mama lui pleca, mergea grăbită pe strada Rosington, cu capul întors de la ferestre și cu ochii îndreptați către bordură. Atunci când Eddie era mic, îl trăgea în urma ei, cu degetele înfipte în brațul lui.

— Trebuie să ne grăbim, spunea ea cu o urmă de panică în voce atunci când el se plângea de vreun junghi. Avem atâtea de făcut.

Stanley era cu totul altfel. În momentul în care pleca de acasă, devenea altă persoană, cu umbrela, pălăria și servieta sa. Devenea sociabil, chiar prietenos în timp ce mergea pe strada Rosington către stația de autobuz. Dacă nu se grăbea, mergea încet, cu pieptul în față, cu picioarele perfect paralele, ceea ce făcea ca mersul său să aibă un legănat suspicios. În timp ce se plimba pe stradă, fața sa albă și rotundă se întorcea în stânga și în dreapta, căutând oameni – oricine, vecin sau străin, adult sau copil.

— ’Neața. O zi minunată! Se pare că vremea frumoasă va dura.

Era radios chiar dacă ploua, dar atunci abordarea se modifica de obicei:

— Ei bine, cel puțin, vremea asta e bună pentru grădină.

La birou, Stanley avea o reputație de filantrop. Timp de mulți ani, fusese secretarul Comitetului Paladin al dependenților, o organizație care furniza mici atenții pentru văduvele sau copiii foștilor angajați ai companiei. El era cel care organiza excursia anuală la Clacton-on-Sea și sărbătoarea săptămânii de camping, de asemenea, o dată pe an, ceea ce implica să ducă un grup de copii la ceea ce el numea: „O gură de aer proaspăt sub o pânză”.

Eddie nu participase niciodată la aceste ieșiri.

— Nu ți-ar plăcea, îi spuse Thelma când își exprimase dorința de a merge și el. Unii dintre copii provin din medii foarte nefericite. Anul trecut, a fost un caz cu păduchi. Știi ce sunt? Purici care stau în păr. De-a dreptul dezgustător.

Iar în ceea ce o privea pe mama sa, lui Eddie îi era imposibil să și-o imagineze într-un cort. Ideea însăși părea să fie fantasmagorică fundamental, ca și cum ți-ai imagina o capră într-o rochie de vară sau precum căsătoria dintre Stanley și Thelma Grace.

Părinții lui împărțeau un dormitor, dar pentru orice intenție sau scop parcă ar fi existat un zid de sticlă între ei. Atunci de ce stătuseră împreună noaptea? Exista un dormitor liber foarte bun. Thelma și Stanley probabil că se deranjau unul pe celălalt în foarte multe feluri: sforăitul ei, drumurile lui la toaletă, obiceiul ei de a citi dimineață devreme, trezitul lui la ora șase și tropăitul lui zgomotos prin cameră în căutarea hainelor și verificarea conținutului buzunarelor.

Singurătate? Acesta era motivul? Părea un răspuns total neadecvat pentru o întrebare atât de complicată.

•

Întâmplător, lui Stanley îi plăcea propria companie. Își petrecea mare parte din timp în pivniță.

Scările din hol coborau către o cameră mare, unde fusese inițial bucătăria, în spatele casei. Două uși se deschideau de aici una spre beciul cu cărbuni și cealaltă către o spălătorie umedă, cu o podea din piatră de carieră. Din cauza conformației solului, spălătoria și beciul se aflau sub nivelul părții din față a casei. O a treia ușă dăduse cândva în grădina din spate, dar Stanley o bătuse în cuie din motive de securitate.

Pivnița mirosea a vopsea de email, terbentină, rumeguș, chimicale fotografice, țigări și umezeală. Întotdeauna îndemânatic, Stanley construise o masă de lucru proptită de zidul din spate, sub fereastra cu vedere spre grădină. De zid, lipise bucăți de plută, pentru a face un panou pentru însemnări, pe care prindea cu piuneze câte o selecție de fotografii ce se schimba mereu, precum și un plan al casei de păpuși la care lucra. Limitase mobila la minimum un scaun pentru a-l folosi la masa de lucru, o canapea de două locuri unde se relaxa și un fotoliu jos, victorian, cu picioare sculptate. (Cel din urmă apărea

și reapărea în multe dintre fotografiile lui Stanley, de obicei având unul sau mai mulți ocupanți.)

În sfârșit, era și dulapul înalt, construit în nișa din stânga șemineului. Avea rafturi adânci și late și era probabil la fel de vechi precum casa. Stanley îl încuiase bine cu un lacăt.

La început, pivnița era un teritoriu interzis pentru Eddie (chiar și mai târziu, intra acolo doar când era invitat). De obicei, ușa era încuiată, dar, odată, în timp ce trecea prin hol, Eddie observă că era pe jumătate deschisă. Se ghemuise și trăsese cu ochiul în jos, pe scări. Stanley stătea la masa de lucru și examina cu lupa o fotografie.

Tatăl lui se întoarse și îl văzu.

— Bună, Eddie. Cred că mami e în bucătărie. Cu lupa încă în mână, se apropie de scări, zâmbind larg, într-un fel care îi făcea obrajii să se ridice precum cei ai unei pisici. Fugi, acum. Bravo, băiatule!

Eddie probabil că avea cinci sau șase ani. De obicei, nu era un băiat îndrăzneț – ba din contră –, dar această privire fugară aruncată camerei necunoscute îi stimulase curiozitatea. În mintea lui, căută o modalitate de a întârzia acolo.

— Ușa aia, tati. Pentru ce este lacătul?

— Țin lucruri periculoase în dulap, spuse Stanley cu zâmbetul încă pe buze. Chimicale fotografice otrăvitoare. Ustensile foarte ascuțite. Stanley se aplecă apropiindu-și de Eddie fața cu zâmbetul de pisică. Gândește-te cât de groaznic ar fi dacă s-ar întâmpla un accident.

•

Eddie probabil că avea cam aceeași vârstă când auzi din întâmplare un episod care îl tulbură, deși, la momentul respectiv, nu îl înțelesese. Nici ca adult nu îl înțelegea decât parțial.

Se întâmplase într-o noapte caldă, în toiul unei veri calde. Vara, lui Eddie îi era groază să se ducă sus, deoarece știa că i-ar lua mai mult decât de obicei să adoarmă. Roz și transpirat, stătea în pat ținând în brațe o jucărie moale, cu o siluetă vag umanoidă, dar fără sex, pe care o numea doamna Wump. Așa cum se întâmplă adesea în copilărie, timpul se întindea și se întindea până când părea să ajungă la hotarele eternității. Eddie se mângâie singur, încercând să-și imagineze că mângâia pe altcineva – o pisică poate sau un câine. La vârsta aceea, i-ar fi

plăcut oricare. Palmele îi alunecară peste arcuirea coapselor și între picioare. Se cufundă într-un vis cu ochii deschiși despre doamna Wump și un câine moale și răsfățat.

Sunetele străzii se diminuară. Părinții săi veniră sus. Ca de obicei, ușa sa era deschisă; ca de obicei, niciunul dintre ei nu se uită înăuntru. Era conștient că ei își urmau rutina obișnuită – se dezbrăcau, foloseau toaleta, se întorceau în dormitor. La un moment dat, mai târziu puteau să fi trecut minute sau ore, se trezi brusc.

— Ah... ah...

Tatăl său gemu: un icnet prelung, altfel decât orice alt sunet pe care Eddie îl auzise scoțând, un sunet inuman, complex, nu ca acelea pe care le asocia cu trenurile din depărtare. Liniștea se așternu. Asta era mai rău decât sunetul pe care îl auzise. Ceva era complet aiurea și se întreba dacă, în vreun fel, putea fi vina lui.

Scârțâitul patului. Pași șovăitori pe podeaua dormitorului. Lumina se aprinse. Apoi, mama lui vorbi, vocea ei moale și rea auzindu-se cu claritate prin întuneric.

— Animalul dracului.

•

Un motiv pentru care Eddie o plăcea pe Lucy Appleyard era că îi amintea de Alison. Asemănarea îl izbi în timpul scurtei vacanțe din octombrie, atunci când Carla îi duse pe Lucy și pe ceilalți copii în parc. Eddie îi urmă de la distanță și fu suficient de norocos să o vadă pe Lucy într-unul dintre leagăne.

Alison era cu doar câteva luni mai mică decât Eddie. Dar, atunci când el o cunoscuse, nu avea mai mult decât avea Lucy acum. Culoarea părului și a pielii erau foarte diferite, însă felul în care se mișcau și cum zâmbeau erau asemănătoare.

Eddie nici măcar nu știa numele de familie al lui Alison. Atunci când era încă la grădinița de la capătul străzii Rosington, ea și familia ei ocupaseră casa de alături cu un contract de închiriere de șase luni. Locuise cu părinții și cu fratele ei mai mare, un băiat grosolan, care se numea Simon.

Tatăl ei îi făcuse lui Alison un leagăn pe care îl atârnase de unul dintre copacii din spatele grădinii lor. Într-o zi, când Eddie se juca în tufișurile din curtea sa, descoperi că în gard era o gaură. Una dintre scânduri alunecase aiurea de pe cele două stinghii orizontale care o susțineau. Gaura îi permitea lui Eddie o

vedere bună a leagănului în timp ce copacii îl ascundeau de ferestrele din spate ale caselor.

Alison avea o claie de păr blond, cârlionțat, trăsături regulate și ochi foarte albaștri. Cel puțin în amintirile lui, purta de obicei o rochiță roz, scurtă, cu o fustă umflată și mâneci bufante. Când se legăna înainte și înapoi, din ce în ce mai repede, vântul îi ridica fusta. Câteodată, rochița se umfla atât de tare, încât Eddie întrezărea coapse fine și chiloței albi. Era mai mică decât Eddie, micuță și fermecător de feminină. Dacă ar fi fost o păpușă, își aducea aminte că se gândea, i-ar fi plăcut să se joace cu ea. Pe ascuns, bineînțeles, pentru că băieții nu trebuiau să se joace cu păpușile.

Lui Eddie îi plăcea să se uite la Alison. Treptat, începu să presupună că lui Alison îi plăcea să fie privită.

Câteodată, își schimba poziția în leagăn astfel încât să stea cu fața spre gaura din gard. Cânta ca pentru sine, pretinzând într-un mod foarte elaborat că nu era observată; la momentul respectiv, chiar și Eddie știa că este o prefăcătorie, dar creată special pentru a fi acceptată ca atare. Dădea un adevărat spectacol cu fusta ei, lăsând-o să se ridice și apoi netezind-o pudică peste picioare.

Memoria alterase trecutul. Succesiunea evenimentelor fusese cronologică; scenele neesențiale fuseseră eliminate, dar poate și unele esențiale. Își amintea mirosul gardului – de lemn putrezit încălzit de soarele verii, de creozot vechi, de grămezi de gunoi neridicat și de focuri de tabără îndepărtate. Cumva, el și Alison se împrieteniseră. Își aminti atingerea catifelată, mătăsoasă a pielii ei. Îl uimise că putea exista ceva atât de catifelat. Asemenea catifelare era miraculoasă.

De unul singur, Eddie nu ar fi trecut niciodată prin gaura din gard. Existau două locuri în spatele grădinii familiei Grace, amândouă fiind, în același timp, și interesante, și înfricoșătoare, deși pentru motive diferite: la dreapta se afla colțul terenului unde fuseseră construite locuințele sociale, iar la stânga era zona cunoscută atât copiilor, cât și adulților ca fiind proprietatea Carver, după compania care o deținuse înainte de al Doilea Război Mondial.

Proprietatea primăriei era prea periculoasă pentru a merita investigarea ei. Tufărișul de lângă blocuri era teritoriul câinilor mari și al derbedeilor. Proprietatea Carver avea alt fel de

pericole. Locul era un patrulater neregulat mărginit la nord de calea ferată și la sud de grădinile din strada Rosington. La est, erau apartamentele sociale separate printr-un zid înalt de cărămidă, pe care era pusă sticlă pisată și sârmă ghimpată. În vest, dădea în curțile din spatele unei zone cu magazine construite în unghi drept față de calea ferată. Locul era un labirint de buruieni, ziduri de cărămidă în ruină și tablă ondulată ruginită.

După cum spunea tatăl lui Eddie, pe proprietatea Carver fusese un atelier ce deservea calea ferată, iar în timpul unui bombardament aerian încasase o lovitură în plin. Pe terenul de joacă de la școala lui Eddie se credea că locul era bântuit de stafia unui băiat care murise acolo în circumstanțe teribile, dar totuși necunoscute.

Într-o dimineață, când Eddie ajunse în capătul grădinii familiei Grace, o găsi pe Alison examinând gardul. Pe pământ, la picioarele ei era o secure ruginită pe care Eddie o văzuse înainte în magazia de unelte din casa vecină; avea o lamă lată cu o ieșitură rotunjită la partea superioară. Ea își ridică privirea către el.

— Ajută-mă. Gaura e aproape suficient de mare.

— Dar cineva ne poate vedea.

— Nu ne vor vedea. *Haide*!

El se supuse împingând cu mâinile în timp ce ea făcea pârghie cu securea. Încercă să nu se gândească la stafii, părinți, polițiști și băieții obraznici de la apartamentele sociale. Scândura putredă de la pământ în sus se rupse în două. Eddie trase aer în piept.

— Șșșt! Alison rupse o așchie mare. Trec eu prima.

— Crezi că ar trebui să o facem?

— Nu mai fi așa copil. Suntem exploratori.

Se strecură cu capul înainte în gaură. Eddie o urmă fără tragere de inimă. La câteva sute de metri de gard, se afla o magazie mică de cărămidă, cu mare parte din acoperiș intactă. Alison se duse direct către ea și trase de ușa care se deschise desprinzând cu totul una dintre balamale.

— Acesta poate fi locul nostru. Locul nostru special.

Intră prima. Magazia era plină de gunoi și mirosea a umezeală. În dreapta, era o fereastră lungă ce își pierduse mare

parte din sticlă. Puteai vedea cerul printr-o gaură din acoperiș. Un păianjen alergă pe podeaua crăpată de ciment.

— Este perfect.

— Dar la ce îți trebuie? întrebă Eddie.

— Să ne jucăm înăuntru, bineînțeles. Se întoarse, fusta învârtindu-se și ridicându-se, și îi zâmbi.

Lui Alison îi plăceau jocurile. Îl învăță pe Eddie cum să răsucească mâna cuiva, o tehnică pe care o învățase de la fratele ei. Jucau și partide de gâdilat, care erau și mai distractive, fiindcă trebuiau să o facă în liniște pentru a nu fi auziți. Cel care pierdea, de obicei Eddie, era cel care ceda sau scotea un sunet mai puternic decât o șoaptă.

Mai erau și alte jocuri. Alison, deși mai mică decât Eddie, știa mult mai multe decât el. De obicei, ea era cea care avea inițiativa. Ea a fost cea care a sugerat jocul cu pipi.

— Nu îl știi? Buzele ei formară un „o” de surpriză; în spatele lor străluceau dinții albi ca laptele și vârful limbii.

— Credeam că *toată lumea* știe jocul cu pipi.

— Am auzit despre el. Doar că nu l-am jucat niciodată.

— Eu și fratele meu îl jucăm de mulți ani.

Eddie dădu din cap sperând că ea nu îl va face să își dovedească și mai mult ignoranța.

— Avem nevoie de ceva în care să facem pipi. Alison consideră consimțământul lui de la sine înțeles. Haide! Trebuie să fie ceva aici.

Eddie se uită de jur împrejurul magaziei. Era rușinat chiar și de cuvântul „pipi”. În familia Grace, activitatea de a urina era numită, atunci când era menționată din întâmplare, folosind eufemismul „a cheltui un penny”. Privirea lui căzu pe un borcan de gem gol aflat pe un raft în spatele magaziei. Sticla era acoperită pe ambele părți de o peliculă de murdărie.

— Ce zici de aia?

— Este mult prea mică. Alison dădu din cap, iar fundele roz dansară în părul ei. Pot să fac mult mai mult decât atât. Oricum, nu merge. Gaura este prea mică. Ceva din nedumerirea lui Eddie probabil că i se oglindise pe față. Este în regulă pentru voi. Tu doar îți bagi puța acolo. Dar la fete se împrăștie peste tot.

Curiozitatea se stârni în mintea lui Eddie, făcându-l să uite pe moment de jenă. Ridică o cutie de tablă.

— Ce zici de asta?

Alison o examină cu o expresie serioasă. Cutia avea aproximativ cincisprezece centimetri în diametru și cândva conținuse vopsea.

— Merge, spuse ea adăugând cu aerul că îi făcea o favoare: poți să începi primul.

Mușchii lui se încordară, așa cum se întâmpla atunci când urma să intre în apă rece.

— Băieții fac întotdeauna primii, anunță Alison. Fratele meu Simon o face.

Se părea că nu are încotro. Eddie se întoarse cu spatele la ea și începu să își descheie nasturii de la pantalonii scurți, kaki. Fără vreun avertisment, apăru în fața lui, ținând în mână cutia de vopsea.

— Trebuie să-ți dai jos pantalonii și chiloții. Așa face Simon.

El ezită. Buza de jos îi tremură.

— Este doar un joc, prostule. Nu mai fi așa copil. Uite. O fac eu.

Azvârli cutia cu un clămpănit pe podeaua de beton. Cu îndemânarea unei infirmiere, îi descheie catarama din piele de șarpe de la cureaua din material elastic, vopsită în culorile școlii lui, verde și violet. Înainte să apuce să protesteze, cu o singură mișcare rapidă, îi smulse atât pantaloni, cât și chiloții Aertex. Se uită în jos, la el însuși. Îi era rușine de corpul lui, de colacii de grăsime ca de bebeluș care erau prinși de burta și coapsele sale. La ora de înot, un băiat spusese că Eddie se mișca precum un jeleu.

— E mai mică decât a lui Simon, spuse ea încă uitându-se. Și la el capul este rotund.

Spre ușurarea lui, Eddie înțelese despre ce vorbea: Simon era circumcis.

— Eu sunt cavaler.

— Cred că îmi plac cavalerii mai mult. Sunt mai drăguți. Trase cutia. Haide – fă pipi.

Ea ținu cutia. Eddie își apucă penisul între degetul mare și arătătorul de la mâna dreaptă, își închise ochii și se rugă. Nu se întâmplă nimic. În circumstanțe normale, nu ar fi avut nicio problemă să facă, deoarece avea vezica plină.

— Dacă o să-ți ia toată ziua, aș putea să fac foarte bine prima. Alison se uită la el. Pe cuvânt. Simon nu are niciodată nicio problemă.

Puse cutia jos, își trase chiloțeii și se ghemui. Un jet constant de urină țâșni în cutie. Își ridică tivul rochiei și îl examină de parcă cerceta calitatea cusăturii. „Deci așa arătau fetele acolo”, se gândi Eddie, încă ținându-și penisul; se întrebase adesea. Își întinse gâtul sperând să vadă mai bine, dar Alison zâmbi cu o sfială prefăcută și își rearanjă rochia.

— Dacă vei continua să îți freci puța, va arăta foarte ciudat. Știai? Alison se ridică de pe cutie și își săltă chiloții. Cel puțin așa pățește a lui Simon. Uite – am făcut litri întregi.

Eddie privi. Cutia era plină pe sfert cu lichid de culoarea aurului palid. Până acum, presupusese că el era rușinos de unic, având un penis care își schimba forma, dimensiunea și consistența câteodată, când îl atingea; sperase că va crește și îi va trece.

— Este aproape pe jumătate plină. Pun pariu că nu poți face atât.

În timp ce Eddie se uita către Alison, i se păru că vede o mișcare la fereastră. Când privi, nu era nimeni acolo, doar o creangă mișcându-se în vânt.

— Ce ți-am spus? A devenit rigid.

Eddie încă își mai ținea penisul; într-adevăr, degetele lui îl masaseră involuntar.

— Aruncă din magazie ce am făcut eu, ordonă Alison. Apoi, poți încerca din nou.

Eddie realiză deodată cât de absurd arăta el cu pantalonii și chiloții în vine. Îi ridică repede, încheie nasturii și își puse cureaua.

— Nu știu de ce te mai chinui să te aranjezi. Va trebui să le desfaci din nou.

Ieși din magazie și vărsă conținutul cutiei sub un copac. Era caldă. Lichidul intră în pământul pârjolit. Nu arăta și nici nu mirosea a urină. Se întrebă ce gust ar fi avut. Alungă gândul – „dezgustător!” – și își îndreptă trupul pentru a se întoarce în magazie, gândindu-se la chinul ce îl aștepta. Pentru o clipă, i se păru că simte în aer mirosul tutunului proaspăt ars.

•

Eddie și Alison jucară jocul cu pipi în multe rânduri și de fiecare dată explorară un pic mai mult.

Frica de a nu fi descoperiți intensifica plăcerea. Când mergeau pe proprietatea Carver, o femeie se afla adesea la balconul unuia dintre apartamentele sociale. Balconul avea vedere atât către proprietatea Carver, cât și asupra grădinii de la numărul 29. Câteodată, femeia era ocupată – atârna rufele spălate sau uda plantele, dar în alte ocazii stătea pur și simplu acolo, perfect nemișcată și privea cerul. Alison spusese că femeia era nebună. Eddie își făcea griji că îi putea vedea și le putea zice părinților lor că intrau pe proprietatea Carver. Dar nu a făcut-o niciodată.

Amintirile lui Eddie din acea perioadă erau fragmentare. (Nu îi plăcea să se gândească prea mult la posibilitatea că își dorise ca asta să se întâmple.) Probabil că avea șase, aproape șapte ani, ceea ce însemna că erau în 1971. Fusese vară, lunga vacanță școlară. Își amintea mirosul cămășii cu mâneci scurte, de un verde decolorat, pe care o purta adesea și felul cum simțea mâna lui Alison, bucălată și cu gropițe, pe brațul lui gol.

Sfârșitul veni în septembrie și se întâmplă șocant de brusc. Într-o zi, Alison și familia ei locuiau la numărul 27, iar a doua zi nu mai erau. În după-amiaza plecării lor, îi spuse lui Eddie că se mută în Ealing.

— Dar unde este Ealing? se văită el.

— Eu de unde să știu? Undeva în Londra. Poți să-mi scrii scrisori.

Eddie a plâns când s-au despărțit. Alison a uitat să îi lase adresa. Dispăru de lângă el ca o mână de nisip care te gâdilă când se prelinge printre degete.

Capitolul 3

„Simt câteodată un iad în mine însumi; Lucifer își are curtea la sânul meu, legiunea este reînviată în mine.”

Religio Medici, I, 51

Somnul o cuprinse pe Sally în mijlocul frazei, la fel de brusc cum ai trage o draperie sau ca o înserare la tropice. Acum, stătea în pat, ținând mâna unei femei-polițist pe care nu o mai întâlnise niciodată până atunci; buzele femeii se mișcau, dar Sally nu asculta, pentru că era preocupată să se întrebe de ce ținea mâna unei străine. Apoi, pastilele de dormit și-au făcut efectul, amestecându-se cu conținutul injecției hipodermice, oricare ar fi fost acela, probabil un tranchilizant.

Michael nu era acolo. Nu îl văzuse de ore întregi.

Mintea ei se cufundă din ce în ce mai mult într-o ceață neagră. Moleșită de chimicale, dormi ore întregi, atât de adânc, încât abia dacă mai putea fi considerată o persoană vie. La primele ore ale dimineții de sâmbătă, ceața începu să se limpezească treptat. Continuă să doarmă, dar acum avea vise, la început vagi și lipsite de consistență – o bănuială de voci ridicate, un indiciu al unor lumini puternice, un sentiment de tristețe copleșitoare.

Și mai târziu, imaginile fuzionară într-un întreg care nu era nici imagine, nici poveste. După aceea, când Sally se trezi scăldată în sudoare într-o dimineață rece, își aminti un clopot bătând; se auzea în surdină din cauza aerului de iarnă. Văzu zăpadă murdară pe caldarâm, amestecată cu paie și ceea ce părea urină și excremente umane. O turlă construită din piatră galbenă, neprelucrată și pe al cărui vârf se vedea o cruce îndepărtată se ridica spre cerul gri.

În vis, un bărbat vorbea sau mai degrabă declama încet, cu o voce aspră, joasă, care, instinctiv, lui Sally i se păru dezagreabilă. Nu putea înțelege cuvintele, nici chiar limba în care erau rostite, în parte pentru că era prea departe și în parte

pentru că erau distorsionate de sâsâituri, pocnete și trosnituri care se auzeau din fundal. Încă visând, lui Sally îi aminti de discurile de 78 rpm pe care le asculta când era copil la gramofonul vechi din podul bunicilor; zgârieturile distruseseră frivolitățile fantomatice ale trupei Savoy Orpheans și ale cântărețului Fats Waller.

Când se trezi, Sally avea gura uscată și mintea încețoșată. Visul revenise când era pe cale de a se trezi, detaliile pierzându-se, estompându-se până la a nu mai putea fi recuperate.

— Veniți înapoi, strigă ea fără să vorbească. Ochii ei încă închiși erau uzi de lacrimi. Ceva teribil se întâmpla în vis, care trebuia îndreptat cu orice preț. Dar, în fine, era doar un vis. Pentru o fracțiune de secundă, se simți ușurată: doar un vis, mulțumesc lui Dumnezeu, doar un vis. Apoi, își deschise ochii și zări stând pe patul ei o femeie pe care nu o mai văzuse niciodată. În aceeași clipă, adevărul o izbi. „Nu, nu este adevărat. NU este adevărat. NU ESTE ADEVĂRAT.”

— Te simți bine, draga mea? întrebă femeia aplecându-se spre ea.

Sally se ridică într-un cot. „Nu este adevărat, te rog, Doamne, NU ESTE ADEVĂRAT.”

— Au găsit-o pe Lucy?

Femeia dădu din cap.

— Ne vor contacta imediat ce au vești.

Sally se uită la ea. Nu mai conta cine era femeia. Cui îi păsa? Era mai tânără decât Sally, cu fața machiată cu grijă, cu ochii căprui îngrijorați, cu dinții puțin ieșiți în față, împingând buzele în afară, dând impresia că gura era cea mai importantă trăsătură a feței. Ziarul *The Daily Telegraph* era deschis în poala ei, îndoit la una dintre paginile din interior. Nu purta verighetă. Sally se agăță de aceste detalii de parcă formau o frânghie aruncată peste un abis și, dacă îi dădea drumul, ar fi căzut.

— Este adevărat, nu-i așa? auzi o voce spunând, vocea ei.

— Da. Îmi pare rău.

Sally își lăsă capul să cadă înapoi pe pernă. Închise ochii. Mintea ei era plină de o procesiune de imagini care o făcură să își dorească să țipe până când totul va fi din nou în ordine: Lucy care plângea după mama ei și nimeni nu răspundea, Lucy dezbrăcată și plină de sânge într-un dormitor îngust care mirosea a transpirație de bărbat, Lucy zăcând moartă pe taluzul

căii ferate, cu hainele aruncate în jurul ei. Cum putea cineva să fie atât de crud, atât de crud, atât de crud?

— Poate că doar s-a dus să hoinărească un pic, zise Sally încercând să se liniștească singură. A obosit afară – a adormit într-o magazie sau ceva asemănător. Se va trezi în curând și va bate la ușa cuiva.

— Este posibil.

„Posibil, se gândi Sally, dar foarte puțin probabil.”

Femeia se mișcă:

— Nicio veste-i o veste bună.

— Nu a apărut nimic? Precis? Sally își deschise ochii din nou.

— Dacă ar fi existat vești, orice veste, v-ar fi spus ție și soțului tău imediat. Te asigur. Apropo, eu sunt Yvonne Saunders, medic chiropractician. Am preluat tura de la Judith. Femeia ezită. Îți amintești de Judith? Noaptea trecută?

Capul lui Sally se agită pe pernă. Și mai multe amintiri îi reveniră în minte. O polițistă îmbrăcată în civil, Judith, ținând-o de mână în timp ce un doctor cu cârlionți roșii îi înfigea un ac în piele. Pe ea însăși spunând – țipând – că nu avea de gând să stea la prieteni sau să meargă la spital: voia să stea *aici,* acasă, în strada Hercules, pentru că aici Lucy s-ar fi așteptat să o găsească; ea și Michael o făcuseră pe Lucy să memoreze atât adresa, cât și numărul de telefon.

— O vor găsi, Sally. Urmărim toate pistele. Din nou, o ezitare, un indiciu al unui calcul mintal. Medicul a lăsat niște medicamente. Ceva care să te ajute să nu îți mai faci griji. Să îți dau câteva?

— Nu. Refuzul era instinctiv, dar motivele s-au concretizat imediat după aceea: dacă o tranchilizau, nu-i mai era de niciun folos lui Lucy când – *dacă* – o găseau. Dacă o transformau într-un zombi, nu va mai putea afla ce se întâmpla. Trebuia să aibă mintea cât mai limpede posibil, de dragul lui Lucy. Sally se rezemă de perne. Unde este Michael? Soțul meu?

— Este plecat. Cred că se va întoarce în curând. Ochii ei șovăiră. Presupun că îți dorești să te speli, nu-i așa? Să îți fac un ceai?

Sally dădu din cap suficient de tare pentru a o scoate pe femeie din dormitorul ei. Michael – trebuia să se gândească la el, dar nu se putea concentra.

Yvonne se ridică, fața ei schimonosindu-se într-un zâmbet neconvingător.

— Te las atunci. Adăugă încet, ca și când ar fi vorbit cu o persoană cu inteligență redusă. Voi fi în bucătărie dacă ai nevoie de mine. Bine, dragă?

„Nu, ar fi vrut Sally să spună, nu este bine. Poate că nu va mai fi niciodată foarte bine și nici nu sunt draga ta.” În schimb, îi zâmbi la rândul ei și spuse „mulțumesc”.

Când rămase singură, dădu la o parte pilota și coborî din pat. Transpirația i se răci repede pe piele, iar ea începu să tremure. Îi dăduseră o pijama curată, realiză ea, agățându-se de siguranța detaliilor domestice. Îi fu rușine să constate că pijamaua era una veche; materialul era decolorat, un nasture lipsea de la bluză și existau pete nedorite pe pantaloni. Tremuratul se înteți și încă o dată simți impactul a ceea ce se întâmplase. Îi cedară genunchii. Se așeză dintr-odată pe pat. „Copilașul meu, unde ești?” Lacrimile îi curgeau pe obraji.

Încercă să nu scoată niciun sunet, ca Yvonne să nu se întoarcă. „Asta este numai vina mea. Trebuia să o țin cu mine.” Se lăsă pe o parte și se ghemui în pat. Corpul ei tremura de suspine tăcute.

Apa fremătă prin țevi. Sally, familiarizată cu vocabularul instalației de canalizare, știu că Yvonne umple ceainicul. Gândul o determină să își schimbe poziția. În orice moment, polițista se putea întoarce. Cu mâna peste gură, încercând să împiedice teroarea să țâșnească afară precum voma, Sally se târî jos din pat și deschise șifonierul. Evită să se uite la chipurile acuzatoare din fotografiile de pe comodă. Alese niște haine la întâmplare și, cu brațele pline, se strecură în baie și încuie ușa.

Bărcuțe, rățuște și ursuleți colonizaseră marginea căzii. Una dintre șosetele lui Lucy zăcea sub chiuvetă. Automat, Sally o ridică, având de gând să o arunce în coșul cu lucruri murdare. În schimb, se așeză pe closet. Ținu șoseta aproape de față, inspirând mirosul, sperând să îl simtă pe al lui Lucy, să o recreeze prin simpla putere a voinței. Oare Lucy îl avea măcar pe Jimmy, păpușa ei de cârpă? Sau nu avea absolut nicio alinare?

Lacrimile se revărsară pe obrajii lui Sally. Când plânsul conteni, rămase nemișcată, cu degetele înțepenite pe șosetă și alunecă spre adâncimi despre care nici nu știa că existau.

Se auzi o bătaie în ușă:

— Cum îți e, draga mea? Ceaiul este gata.

— Mi-e bine. O să ies imediat. Poate o să fac un duș.

Sally se spălă pe dinți încercând să alunge gustul acelui somn lung, drogat. Aruncă pijamaua pe jos, păși în cadă și intră sub duș. Fără să facă nicio mișcare pentru a se spăla, lăsă apa să se scurgă peste corpul ei timp de câteva minute. Noaptea trecută, își aminti vag, cedase. Își aminti cum țipase și plânsese în casa Carlei și, mai târziu, în apartament. Își aminti fața lui Michael, palidă și acuzatoare, și polițiști pe care nu-i cunoștea, expresiile lor îngrijorate, dar într-un fel detașați de ceea ce li se întâmpla ei și lui Lucy. Doctorul cu părul roșu era mărunțel, atât de scund, încât îi ajungea lui Sally până la umăr. Nu trebuia să îi mai lase să îi dea droguri din nou.

Închise dușul și începu să se șteargă. Se mai auzi o bătaie în ușă.

— Ce zici de o felie de pâine prăjită, dragă?

„Vrea să vadă dacă încă mai trăiesc.”

— Da, te rog. Este o pâine în frigider.

Doar să se gândească la mâncare era dezgustător, dar nu va fi de folos nimănui dacă se înfometa. Se îmbrăcă repede cu jeanși, tricou și un jerseu. Își luase două șosete diferite, una dintre ele având o gaură în talpă. Își trecu pieptănul prin păr. După ce se mai gândi un pic, vârî șoseta lui Lucy în buzunarul de la spate al pantalonilor. Rutina dușului și a îmbrăcatului avusese un efect calmant. Dar, în timp ce deschidea ușa, dispariția lui Lucy o plesni ca un bici, făcând-o să rămână fără aer.

Nu putea să îi facă față lui Yvonne. Se clătină înapoi în dormitor. Chiar vizavi de ușă, pe peretele de deasupra poliței șemineului se afla crucifixul. Se uită la silueta de aramă de pe cruce și realiză, parcă pentru prima dată, ce durere teribilă contorsionase chipul în miniatură și încordase mușchii picioarelor, ai brațelor și stomacul. Cum puteai să îl ierți pe Dumnezeu pentru producerea unei asemenea suferințe. Își crucificase propriul copil. Dacă îi făcuse așa ceva propriului copil, ce i-ar fi făcut lui Lucy?

Patul nefăcut îi distrase atenția. Aranjă pilota și bătu pernele. După ce aranjă patul, își aminti că de obicei făcea curat în cameră. Dar părea deja ordonată. În mod normal, hainele

murdare ale lui Michael ar fi fost pe scaun, o revistă sau o carte – pe podea, pe partea lui de pat –, un pahar cu apă și radioul lui personal – pe masă: era un om care lăsa o dâră de haos domestic în urma sa.

Un teanc de cărți de pe comodă îi atrase atenția. Erau mici, ponosite și nefamiliare. O ridică pe prima dintre ele, o carte de rugăciuni, iar în timp ce făcea asta își aminti de unde proveneau. Întoarse coperta. „Lui Audrey, cu ocazia primei comuniuni. 20 martie 1937. Cu dragoste, de la mama."

Suicidul lui Audrey Oliphant nu părea cu nimic mai real decât o poveste citită cu mult timp în urmă și pe jumătate uitată. Lui Sally aproape că nu-i veni să creadă că o văzuse pe femeie moartă pe un pat de spital cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă. Își aminti de asistenta posacă, un altar pentru credințele pierdute. Cel mai bine și-o amintea pe femeie când fusese în biserica St George în vreme ce ea își ținea prima predică.

„Diavoliță. Blasfematoare a lui Hristos. Apostată. Cățea hulitoare. Târfă a Babilonului. Fiică a lui Satan. Fie ca Dumnezeu să te blesteme pe tine și pe ai tăi."

Lăsă cartea de rugăciuni să cadă ca și când ar fi fost contaminată. „Fie ca Dumnezeu să te blesteme pe tine și pe ai tăi." Aproape că fugi din cameră, trântind ușa în urma ei. Yvonne nu mai era cineva care trebuia evitat, ci un potențial refugiu.

Sentimentul dispăru imediat ce Sally ajunse în camera de zi. Yvonne pusese masa la geam; de obicei, Sally și Michael luau micul dejun în bucătărie, cel mai adesea în mișcare. Reușise să găsească farfuriile nepotrivite, cănile nepotrivite și ceainicul nepotrivit. Erau șervețele de hârtie, gem și marmeladă, și o față de masă pe care familia Appleyard o folosise ultima dată în ziua de Crăciun. Sally se gândi la niște fetițe jucându-se de-a gospodăria și încercă să își domolească exasperarea. De asemenea, își dori să își fi amintit să spele fața de masă.

— Poate preferi miere? Yvonne era gata să se repeadă în bucătărie. Și există și unt? Nu găsesc decât margarină. Asta e ceea ce am, dar poate…

— Este bine așa, minți Sally. Margarina e bună. Totul e bine.

Bău un pahar cu suc de fructe și apoi sorbi o cană de ceai îndulcit. Prima bucățică de pâine prăjită aproape că o făcu să se

înece. O lăsă pe Yvonne să îi mai toarne o cană cu ceai și o folosi să își înmoaie gâtul între îmbucături. Yvonne o făcea să se simtă oaspete în propria-i casă, confruntată cu o gazdă extrem de grijulie.

Reflexele preoțești îi veniră lui Sally în ajutor: mașinal puse întrebări. Yvonne îi spuse că lucra în Paddington, că prietenul ei, polițist și el, era sergent la controlul traficului și că aveau un apartament mic în Wembley, dar sperau să se mute într-unul mai spațios în curând. Iluzia de intimitate dură până când Yvonne folosi expresia „trăind în păcat” pentru a descrie ceea ce făceau ea și prietenul ei.

— Scuze. O roșeață se ivi de dincolo de machiaj. Poate nu ar trebui să vorbesc așa. Tu fiind vicar și restul.

— Înainte să decid să mă hirotonisesc, am trăit cu doi bărbați. Sally strecură o pauză calculată și apoi lăsă să-i scape replica de efect: Nu în același timp, bineînțeles.

Yvonne chicoti, iar masca fu îndepărtată, scoțând la iveală tinerețea și vulnerabilitatea din spatele ei. Sally se gândi că, de obicei, nu ar fi vorbit atât de deschis cu un străin. Dar Michael era ofițer de poliție, ceea ce o făcea pe Yvonne să fie un fel de membru onorific al familiei, cel puțin temporar. Iar Yvonne era agitată probabil că nu mai făcuse treaba asta înainte. Biciul amintirii o lovi din nou: *babysitter,* ar fi putut să-i spună, sau *bonă.* Pentru următoarele câteva secunde, Sally se luptă cu imboldul de a vărsa micul dejun pe fața de masă din olandă a strămătușii Mary.

Sună telefonul.

— Răspund eu. Yvonne era deja în picioare. Ridică receptorul. Ascultă, apoi spuse: Sunt ofițer de poliție, domnule… Da, doamna Appleyard este trează… O voi întreba. Acoperi receptorul. Cineva care se numește Derek Cutter. Zice că este șeful tău. Vrei să vorbești cu el? Sau spune că ar fi încântat să treacă pe aici.

Sally deschise gura să spună că nu voia să îl vadă pe Derek sau să-i vorbească și că, dacă oricare dintre aceste lucruri nu se va mai întâmpla vreodată, ea una nu va vărsa nicio lacrimă. Instantaneu, se abținu. Ce se întâmplase nu era vina lui Derek. Avea o datorie atât față de el, cât și față de parohie. Și, egoist vorbind, era important să păstreze iluzia că deținea controlul; altfel, ceilalți ar putea să nu îi mai dea niciun fel de informații.

— Roagă-l să treacă pe aici dacă își poate face timp. Sally decise să împuște doi iepuri dintr-o lovitură: Derek putea să ia lucrurile domnișoarei Oliphant.

Yvonne transmise mesajul și puse jos receptorul.

— Nu va întârzia mult. Este la Centrul comunitar din Brodensbury Park.

— Ce-i cu telefonul acela? Nu este al nostru.

— Nu. Înregistrăm și urmărim toate apelurile, spuse Yvonne pe un ton oficial. Este procedura standard. Nu trebuie să te îngrijorezi.

Sally își împinse scaunul și se ridică. Tremura atât de tare încât trebui să se sprijine de masă.

— Sunteți siguri că Lucy a fost răpită. Nu-i așa? *Nu-i așa*?

•

Derek luă ambele mâini ale lui Sally într-ale sale și îi spuse cât de rău, foarte rău îi părea. Venise din Kensal Vale pe motocicleta sa Yamaha. Sally se gândi că, îmbrăcat în costum din piele, avea o părere foarte bună despre sine. În timp ce i-l prezenta lui Yvonne, el își lărgi eșarfa albă de mătase din jurul gâtului, scoțând gulerul alb, preoțesc de pe dedesubt.

Cu un tact inutil, Yvonne se retrase în bucătărie, lăsând-o pe Sally care nu-și dorea să rămână singură să savureze experiența unui Derek aflat în cea mai pastorală dispoziție.

— Toți ne rugăm pentru tine, draga mea.

— Mulțumesc. Sally nu voia rugăciuni, o voia pe Lucy. Încă ținându-i mâinile, Derek începu să spună că nici nu se punea problema ca ea să vină la muncă până ce Lucy nu era în siguranță. Nu trebuia să își facă griji, puteau să se descurce foarte bine.

— Nu ai vrea ca tu și Michael să veniți să stați cu noi? Eu și Margaret am fi încântați să veniți. Patul este deja făcut în camera de oaspeți.

În mintea lui Sally apăru o imagine nedorită, cu Derek în pijama. Părul de pe pieptul lui ar fi la fel de blond precum cel de pe cap? Avea de fapt păr pe piept sau doar piele roz pe coastele osoase, sfârcurile fiind singurul punct de interes care spărgeau monotonia? Ar fi vrut să chicotească, însă i se făcu rău. Se auzi mulțumindu-i pentru generoasa ofertă (și a lui Margaret) și promițând că va discuta cu Michael. Îi spuse că o vor lua, cu siguranță, în considerație.

— Mulți îți trimit dragostea lor. În special, Stella.

— Stella. Trecuseră un pic mai mult de douăzeci și patru de ore de când Sally o dusese la spital. A născut fata ei?

— Da, zise el după o pauză. Azi-noapte. O fetiță. Am înțeles că mama și copilul se simt foarte bine.

— Minunat. Sally se concentră foarte tare asupra bucuriei Stellei. Spune-i cât de mult mă bucur. Făcu un efort imens să stăvilească isteria care creștea și certitudinea că Lucy avea nevoie de ea. Audrey Oliphant?

— Cum? Derek dădu drumul mâinilor ei. Cine?

— Femeia care a încercat să se sinucidă. Îți amintești? M-ai rugat să o văd ieri.

— Îmi amintesc.

— A murit înainte ca eu să ajung la spital.

— Era una dintre ai tăi?

— Da. Oarecum. Sally se așează. Era cea care a cauzat probleme atunci când am ținut prima predică.

— Ah, da. Biata femeie! Unde mergea să se roage?

— Nu știu dacă se ducea undeva anume. Proprietara ei bănuiește că nu. Dar cred că se va ocupa să aibă parte de o înmormântare potrivită.

— Mai bine să avem grijă să fie un bărbat cel care va ține ceremonia. Derek începu să zâmbească, apoi se opri, aducându-și aminte de ce era acolo.

— Anglo-catolic de preferință. Camera ei arăta precum un oratoriu. Am o geantă cu lucrurile ei. Se uită agitată prin cameră, întrebându-se pe unde era. Și niște cărți.

Scosese cărțile afară noaptea trecută? Dacă da, de ce?

— Nu mai contează acum. Vom rezolva noi problema.

Vocea lui Derek era atât de mângâietoare, încât Sally realiză că probabil ea îi părea extrem de nervoasă. Făcu un efort să îndrepte conversația către parohie și aranjamentele ce trebuiau făcute.

Derek trecu de la atitudinea pastorală la cea managerială. Era în elementul său: eficiența lui era o virtute. Deja aranjase să îi preia altcineva slujbele. Margaret va avea grijă de comitetele Mămici și copilași și Mame singure pentru oricât timp era nevoie. În timp ce trecea în revistă responsabilitățile, Sally avu o viziune deprimantă cu Derek ridicându-se fără a putea oprit, comitet după comitet, promovare după promovare, în sus pe

scara ierarhică a Bisericii. Nu cei umili moșteneau Pământul, ci aceia asemenea lui Derek. Își spuse că Biserica avea nevoie de oamenii ca Derek în această lume și că nu avea niciun motiv să se simtă superioară în nicio privință.

— Dacă tu și Michael aveți nevoie de ceva, spunea el atunci când ea își reveni din visare, doar dați-ne un telefon. Oricând, Sally, știi asta. Noapte sau zi.

Se ridică, își legă eșarfa de mătase în jurul gâtului subțire și își trecu ușor cureaua căștii peste mână. În felul lui, dăduse un spectacol decent, iar Sally putea să-i admire întrucâtva profesionalismul. O făcuse să se simtă jenată. Cu siguranță, Yvonne trăsese cu urechea prin ușa deschisă de la bucătărie.

— Ai grijă de tine, draga mea. Îi luă din nou mâinile și le strânse într-ale sale. Și, încă o dată, dacă pot face ceva… O altă strângere fermă, chiar o mângâiere sugerată. Nu trebuie decât să ceri. Știi asta.

„Doamne Dumnezeule, se gândi Sally în timp ce i se făcea pielea de găină, cred că mă place.” Cu o fluturare de mână, Derek îi strigă „la revedere” lui Yvonne și părăsi apartamentul. Sally își aduse aminte prea târziu de geanta doamnei Oliphant, însă nu se simțea în stare să îl cheme înapoi.

— Un om încântător. Yvonne reveni în cameră.

— Se străduiește. Sally uită de Derek. Cine este responsabil cu acest caz?

— Domnul Maxham. Îl cunoști?

Sally negă din cap.

— Are foarte multă experiență. Unul din vechea școală.

— Nu ar trebui să îmi pună întrebări? Nu ar trebui să mă întrebe cineva ceva? Își auzi vocea cum începuse să se ridice, dar nu avea nicio putere să se controleze. La naiba! Sunt *mama* lui Lucy.

— Nu îți face griji, dragoste, vor trimite pe cineva în curând. Poate va veni însuși domnul Maxham. Ei fac tot ce se poate face. De ce nu stai jos puțin? Îți voi face o băutură bună, fierbinte, bine?

— Nu vreau nicio băutură.

Sally se așeză și începu să plângă. Yvonne îi dădu șervețele de hârtie și manifestă o simpatie impersonală. După o vreme, lacrimile se opriră. Sally se duse la baie să se spele pe față. Reflexia din oglindă îi înfățișă o străină cu ochi umezi și înroșiți,

obraji ciupiți și păr lins. Se întoarse în camera de zi. Faptul că era cu Yvonne, că era cu cineva era mai bine decât să fie singură. Singurătatea era plină de pericole.

Minutarul se târî pe ceas, fiecare minut – o oră, fiecare oră o săptămână. Oriunde se uita Sally erau lucruri care îi aminteau de Lucy – fotografii, desene, jucării, haine și cărți.

Cele mai grele amintiri erau acelea care stârneau regrete. Lucy dorise să joace Matching Pairs cu ea joi seară, iar Sally o refuzase fiindcă trebuia să gătească cina. Lucy ceruse un alt capitol din cartea pe care o citeau seara la culcare, o cronică exagerat de plictisitoare a vieții printre oamenii din păduri, și făcuse o scenă atunci când Sally refuză. Lucy își dorise și ca Michael să o sărute de noapte bună, dar nu era acasă; nu plânsese cu ocazia aceea, dar tăcerea ei era mai greu de suportat decât lacrimile și țipetele. Acum două zile, Lucy voise să coacă oameni de turtă dulce, Lucy își dorise setul de magie de la Woolworth, Lucy asta și Lucy cealaltă. Sally rămase impasibilă la biroul ei, prefăcându-se că citește o revistă în timp ce, în jur, apartamentul zumzăia de ocazii pierdute și mementouri care îi aminteau de eșecul ei de a fi mama de care Lucy avea nevoie și pe care o merita.

Suferința era monotonă; Sally nu știuse asta până acum. Doar telefonul destrăma plictiseala. De fiecare dată când suna, Sally își dorea să aducă vești despre Lucy sau, dacă nu era asta, atunci să fie Michael. Yvonne răspunse de fiecare dată. Sally își ținu răsuflarea înfigându-și degetele în palme, până când deveni clar că acela care suna doar o făcea să piardă timpul sau, mai degrabă, mai grav decât atât, împiedica veștile despre Lucy să ajungă la Sally.

— Domnul și doamna Appleyard nu pot face comentarii…

Degetele lui Sally lăsară semne roșii în formă de semilună în palmele sale. Unele dintre apeluri erau de la prieteni, dar mai multe erau de la jurnaliști.

— Mă tem că în curând își vor face tabără în fața casei. Yvonne se duse la fereastră și se uită pe stradă. Nu putem face prea multe în legătură cu asta, în afară de a te muta în altă parte.

— De ce sunt atât de interesați? Sally făcu un efort enorm să fie obiectivă în legătură cu ceea ce se întâmplase. Mii de copii probabil că dispar în fiecare an. Ei nu ajung la știri.

— Ajung la știri dacă tatăl lor este detectiv criminalist, iar mama lor este vicar. Hai să fim serioși, dragoste, asta este material de știre fie că ne place, fie că nu.

Michael nu sună. Voia foarte mult să fie cu ea. Ce naiba îl reținea? Sally încercă să scoată informații de la Yvonne, dar nu avu succes: fie polițista nu știa mai multe decât ea, fie îi fusese interzis să discute cazul.

Pe la zece și jumătate, trei jurnaliști se aflau în fața blocului. Lui Sally îi părea rău pentru ei: deși erau bine înfofoliți împotriva frigului, păreau chirciți și înghețați. Unul dintre ei încercă să se strecoare prin intrarea de serviciu din spate, dar fusese dat afară cu indignare din grădina comună de către proprietarul de la parter.

Sally încercă să o sune pe Carla, dar nu răspundea nimeni. Se întreba cum se simțea bona. Se învinuia singură? Sally își dorea cu perversitate să monopolizeze vina.

La unsprezece, Sally făcu niște cafea. Până atunci, ea și Yvonne încetaseră a mai încerca să își vorbească. Sally stătea la biroul ei din fața geamului, așteptând să se întâmple ceva. În mintea ei apăreau imagini: văzu o baltă de sânge scurgându-se în pământul gol, sub copaci; corpul distrus al lui Lucy pe jumătate ascuns sub un morman de frunze moarte; un bărbat alergând. Auzi râsete. Artificii. Un clopot sună. Erau zăpadă, paie și excremente pe caldarâm. Brusc, avu o licărire a visului care îi invadase mintea chiar înainte să se trezească. Era cumva o femeie care țipa? În vis sau în realitate? Alta sau ea însăși?

— Dezlegi cuvinte încrucișate? întrebă Yvonne.

— Nu – obișnuiam s-o fac, dar nu am prea avut când în ultima vreme. Sally își reveni din momentul de confuzie.

Yvonne lucra la integrama din *Daily Telegraph* și completase deja o parte considerabilă.

— Trece timpul mai repede așa. Vrei un indiciu?

Sally clătină din cap. Încercă să citească, dar îi fu imposibil să se concentreze. Mintea ei zbura ca un fluture. Își băgă mâna în buzunar și atinse șoseta lui Lucy, talismanul ei, Jimmy al ei.

„Te rog, Doamne, fă ca Lucy să îl aibă pe Jimmy al ei. Te rog, Doamne, adu-mi iubirea înapoi.”

Era important să se comporte normal, altfel puteau să o sedeze puternic sau chiar să o ducă la spital. Dar ce era normal acum? Realitatea se transformase în irealitate. Materialul era

imaterial și viceversa. Sally simțea că, dacă apasă cu degetul masa de pin din fața ei, degetul ar putea trece direct prin lemn în locul gol de dincolo. Era ireal să stea acasă fără să facă nimic, ireal să nu ajute la vânzarea de covrigi a familiei Brownies din capela bisericii St George și, cel mai ireal dintre toate, să nu știe unde este Lucy.

Precum un animal mic și flămând, absența lui Lucy îi rodea stomacul lui Sally.

— Ești sigură că nu vrei o tabletă? Vocea lui Yvonne era studiat nepăsătoare.

— Nu. Nu, mulțumesc.

Se auziră țipete afară, pe stradă. Sally se uită în jos, iar, o secundă mai târziu, Yvonne i se alătură și ea lângă fereastră. Un bărbat striga la jurnaliști, gesticulând cu mâna.

— Cine este? întrebă Yvonne. Este cineva cunoscut?

— Este Michael. Soțul meu.

•

Michael era foarte obosit. Când Sally îl îmbrățișă, se sprijini de ea un pic, dar, altfel, abia răspunse. Fața lui era nebărbierită, ochii injectați; purta hainele din ziua precedentă și mirosea a transpirație.

— Nenorociții nu îmi spun nimic, murmură furios în părul ei. Și nu mă lasă să fac nimic.

Sally auzi pași pe hol. Și sunetul unor voci, a lui Yvonne și a unui bărbat.

— Oliver m-a adus acasă, zise Michael ridicându-și capul. Maxham l-a sunat; cineva i-a spus că suntem prieteni. Eu vreau să fac ceva și ei nu se pot gândi decât să îmi dea o bonă.

Oliver Rickford ezită în pragul ușii. Purta o jachetă lucioasă, ponosită peste un pulover și jeanși pătați cu vopsea. Yvonne se iți din spatele lui. Yvonne era scundă, iar peste treizeci de ani va fi corpolentă în timp ce Oliver era înalt și subțire. Sally îi observă pe amândoi cu ochi străini: parcă aparțineau unor specii diferite.

— Îmi pare atât de rău! Oliver își întinse mâinile de parcă ar fi vrut să își examineze unghiile. Maxham chiar face tot ce poate.

— Și vulturii ăia nenorociți de afară… continuă Michael. Aș fi în stare să-i omor.

— Trebuie să te odihnești, spuse Sally.

— Dacă mai sunt acolo când cobor, zise Michael ignorând-o pe Sally, îl voi pocni pe unul dintre ei. Spune-le, Oliver. Este o avertizare corectă.

— De ce nu faci o baie și nu te bagi în pat? Sally se dădu înapoi și îi scutură brațul.

— Nu fi ridicolă. Michael își concentră privirea asupra ei. Somn? Acum? Cred că ai înnebunit. Ostilitatea se șterse de pe fața lui. Sal, îmi pare rău. Își puse mâna pe brațul ei. Nu mai știu ce vorbesc.

— Sally are dreptate. Oliver avea chipul aspru și vocea blândă. Practic, dormi în picioare. Așa nu ești de folos nimănui.

— Nu îmi spune ce să fac. Nu sunt unul dintre lingăii tăi. Michael se uită sălbatic de la Oliver la Sally. Fața lui se încruntă. O, rahat.

Se împletici afară din cameră și se duse în dormitor.

Oliver își dădu jacheta jos și o lăsă să cadă pe scaun.

— Pot să te ajut?

Ea nu răspunse, dar o urmă în baie. Michael stătea pe marginea căzii, cu capul odihnindu-se pe chiuvetă. Sally dădu drumul la robinete. Amândoi – ea și Oliver îl convinseră să facă baie, să își pună pijamaua și să se bage în pat. Yvonne aduse două somnifere din cele pe care le lăsase doctorul. Sally stătu cu el până când adormi.

— Când o să-l prindă pe cel care a făcut-o, o să-l omor. Aș putea să-l omor și pe Maxham. Pe măsură ce trecea timpul, cuvintele lui Michael deveniră tot mai puțin inteligibile. O dată, își deschise ochii și se uită direct la Sally. Nu ar trebui să se întâmple asta, nu-i așa Sal? Este numai vina noastră.

Ea își aplecă încet capul, pentru a-și ascunde lacrimile. Michael nu era rezonabil, dar o parte din ea se temea că are dreptate.

Nu se uita la ea acum, ci vorbea singur.

— Pentru bunul Dumnezeu. Lucy.

Treptat, se opri din vorbit. Ochii lui se închiseră, iar după o vreme, respirația lui deveni înceată și regulată. Sally se ridică. Se duse pe vârfuri către ușă. Pe când apăsa clanța, silueta din pat se mișcă.

— Se întâmplă mereu, bolborosi Michael sau asta i se păru ei că spune. Nu este corect.

Închise cu grijă ușa de la dormitor în urma ei. Camera de zi era goală. Îl găsi pe Oliver Rickford aplecat peste chiuveta din bucătărie, spălând o farfurie.

— Unde este Yvonne?

S-a dus să cumpere sendvișuri.

— Nu ar trebui să faci asta. Sally luă mașinal un prosop și începu să șteargă o cană.

— De ce nu?

— Nu ar trebui să fii la muncă?

— Sunt în concediu. Cum se simte Michael?

— Doarme.

— Este foarte greu pentru el. Oliver ezită, poate ghicind că Sally ar fi vrut să țipe: „Și nu crezi că e greu și pentru mine?” Vreau să spun, chiar mai rău decât ar fi pentru mulți alți tați în aceeași situație. După cum știi, el a lucrat la cazuri similare.

Gelozia strânse inima lui Sally. Se concentră asupra ștersului. Michael îi vorbea foarte rar despre munca sa. Fusese altfel timp de câteva luni după ce se căsătoriseră. Apoi, barierele se ridicaseră. Așa era Michael, își spuse ea înverșunată, nu era vina ei.

Nu era pentru prima dată când avea o viziune deprimantă despre viața soțului ei împărțită într-o serie de compartimente etanșe: ea, Lucy și apartamentul; serviciul său și prieteniile pe care le împărtășea cu oameni ca Oliver; trecutul pe care îl împărțea cu nașul său, David Byfield. Absența lui Lucy îi tăie precum o sabie firul gândurilor. Sally se întoarse, prefăcându-se că pune cana la locul ei. Umerii îi tremurară.

Un moment mai târziu, îl auzi pe Oliver spunând:

— Îmi pare rău. Nu trebuia să zic asta.

Se întoarse către el. Bucătăria era așa de mică, încât erau foarte aproape unul de celălalt.

— Nu e vina ta. Ce a mai făcut Michael?

— A stat în drum. A încercat să facă propria sa investigație. La un moment dat, se învârtea pe lângă casa unde locuiește bona și încerca să îi chestioneze pe vecini.

— Trebuia să facă ceva. Sally își dori ca, în loc de asta, să fi venit acasă. Era o afirmație, nu un argument în apărarea lui.

— Maxham nu a fost prea încântat.

— Ce vom face?

— Nu avem prea multe de făcut, decât să așteptăm. Se zice că Maxham este bun. Obține rezultate.

— Nu îți place de el, nu-i așa? întrebă Sally atentă la nuanțe.

— Nu îl cunosc. Este de școală veche. Trebuie că se apropie destul de curând de pensie. Cel mai important este că se pricepe la munca sa. Oliver ezită, iar ea simți că îi ascunde ceva. Probabil, te vor întreba dacă vrei consiliere psihologică, zise Oliver. Ar fi de apreciat dacă ai spune da. Este o idee bună să profiți de tot ajutorul care ți se oferă. Nu are rost să vă faceți singuri viața mai grea.

— Vrei să spui că Michael are nevoie de ajutor?

— Oricine aflat în situația voastră are nevoie de ajutor.

Terminară în liniște de spălat și șters vasele. Oliver se duse să îl verifice pe Michael. Între timp, disperată să facă ceva, Sally goli conținutul coșului de rufe murdare în mașina de spălat. După ce o porni, realiză că uitase să sorteze hainele, iar aceasta era încă setată pe programul rapid pentru rufe colorate.

— Doarme. Oliver se rezemă de tocul ușii de la bucătărie. Sally?

— Ce e?

— Nu este cazul meu. Nu am nicio putere.

— Ce încerci să spui?

— Că nu prea pot face multe ca să vă ajut.

— Nu te-ai descurcat prea rău până acum.

— Adică, nu îți pot spune mai multe despre ce este în capul lui Maxham decât poate Michael.

— Desigur.

Vocea lui Sally a fost joasă și rezonabilă, lucru cu atât mai remarcabil cu cât, simultan, țipa în mintea ei: „Mă doare în cot de Maxham: o vreau doar pe Lucy”. Oliver se dădu la o parte pentru a o lăsa să treacă în camera de zi. „Sunt preot. Nu trebuie să folosesc asemenea limbaj nici măcar în mintea mea.” Trecând lângă el, era conștientă de înălțimea lui și de modul în care se dădu înapoi pentru a minimiza posibilitatea unui contact accidental între corpurile lor. În sufragerie, se îndreptă către fereastră și se uită în stradă.

— Sunt tot acolo, nu-i așa? Oliver își ridică jacheta de pe spătarul fotoliului.

— Cred că sunt șase. Doi dintre ei vorbesc cu vecinii. Se îndepărtă de fereastră. Suntem asediați.

— Ați putea merge să stați la familie sau prieteni.

— Dar aici ar veni Lucy. Știe telefonul și adresa.

— Am putea transfera apelurile și lăsa pe cineva aici în caz că Lucy apare la ușă. Oliver privi în jos, către Sally, făcând-o să se simtă precum un fel de probă la microscop. Gândește-te la asta. Acesta e numai începutul. Dacă va continua, vor veni mai mulți. Poate și radiourile, și televiziunea. Întreg circul.

Dădu din umeri, acceptând că poate avea dreptate, dar nedorind să se gândească la asta.

— Voi suna diseară dacă ești de acord. Își scărpină nasul lung și subțire, care, aproape de vârf, avea o ușoară abatere spre dreapta. Să îți las numărul meu?

În timp ce îi dădea un stilou și un carnețel, privirile li se întâlniră. Se întreba dacă se purta într-un mod diplomatic, dacă realizase că Michael ridicase o barieră invizibilă între familia lui și prieteni. Sally știa că familia Rickford cumpărase un apartament în Hornsey, dar nu avea nicio idee de adresă sau număr de telefon.

— Sunt în concediu până de Anul Nou, spuse el.

— Tu și Sharon nu plecați nicăieri, atunci?

— Sharon a plecat deja, de fapt. Oliver își frecă un strop de vopsea de pe jeanși. De tot. S-a mutat acum câteva luni. Am decis că nu mai mergea.

— Îmi pare rău. Dăduse peste o altă problemă de comunicare a lui Michael. Era mai mult decât umilită.

— A avut șansa să capete o slujbă la fosta noastră secție în Somerset. Poate că Oliver simți nevoia unei diversiuni, a oricărei diversiuni. Treaba asta s-a ivit chiar la momentul oportun.

— Pe lângă toate motivele negative, ați avut deci și unul pozitiv ca să vă despărțiți?

El aprobă din cap. Sally se gândi că era foarte ușor să vorbești cu el – înțelegea repede, nu era amenințător. Nu era surprinsă că Oliver și Sharon se despărțiseră. Nu erau un cuplu potrivit. Sharon îi păruse a fi o femeie puternică și cu mintea ascuțită, foarte hotărâtă în privința a ceea ce își dorea în viață.

— Suntem încă prieteni buni. Degetele lui Oliver se mișcară, închizând ultimele două cuvinte între ghilimele invizibile. Dar nu vrei să auzi despre toate astea acum. Este ceva ce pot face înainte să plec?

— Îți mulțumesc că l-ai adus pe Michael acasă, spuse Sally dând din cap.

Cuvintele sunară absurd de formal. Sally se simți precum o mamă care-i mulțumește unui străin că i-a adus copilul acasă după o petrecere. Tăcerea îi surprinse în timp ce fiecare îl aștepta pe celălalt să vorbească. Sunetul unei chei întorcându-se în broască fu o distragere binevenită. Amândoi se întoarseră când Yvonne intră în apartament. Părea lividă în spatele machiajului.

— Nu v-ați uitat la știri, nu-i așa? o trânti ea. Sau ați avut radioul pornit?

— Ce s-a întâmplat? șopti Sally și făcu un pas în direcția ei, se legănă și se prinse strâns de spătarul scaunului.

Yvonne deschise gura, lăsând să i se vadă dinții proeminenți și costisitor de regulați. Nu ieși niciun sunet.

— Dă-i drumul! izbucni Oliver.

— Au fost jurnaliștii aceia, domnule, clipi Yvonne rapid. M-au întrebat dacă am auzit. Se întoarse către Sally. Uite! Îmi pare rău că îți spun asta. Ei zic că cineva a găsit o mână de copil în dimineața asta. Doar o mână. Zăcea pe o piatră de mormânt în cimitirul Kilburn.

Capitolul 4

„ Ne purtăm inamicii personali și din familie pe dinăuntru, adversarii publici și mai ostili pe dinafară.”
Religio Medici, II, 7

În dimineața de sâmbătă, treisprezece noiembrie, Angel deschise ușa dormitorului lui Eddie și rămase în prag înrămată ca un tablou.

— Ești treaz?

Se ridică în pat, întinzându-se după ochelari. Angel purta halatul de bumbac, lung, alb și cu aspect vag hieratic, pe care îl folosea pe post de cămașă de noapte. Ca de obicei la ora asta, părul ei strălucitor era prins într-un coc. Lui Eddie îi plăcea să o vadă pe Angel fără machiaj. Era încă frumoasă, dar într-un fel diferit: fața ei avea o moliciune pe care cosmeticele o ascundeau; întrevedea copilul din adult.

— Suntem doar noi doi la micul dejun astăzi. O vom lăsa pe Lucy să doarmă.

— Bine. Ai fost jos deja? Auzise scările trosnind.

— Știi că am fost. Și da, Lucy e în regulă. Doarme ca un copilaș.

Simți o ușurare, povara vinei care i se ridică de pe suflet.

— O să pun ceainicul.

Câteva momente mai târziu, Eddie se duse în pas alergător către bucătărie. Umplu ibricul și, în timp ce aștepta ca apa să fiarbă, aranjă masa. Mașina de spălat era deja pornită, iar prin hublou întrezări ceva mic și alb, poate vesta lui Lucy sau pantalonii. În momentele mai liniștite ale ciclului de spălat, o auzi pe Angel mișcându-se prin baie. De-abia ațipise noaptea ce trecuse și acum se simțea buimac. Nu știa dacă Angel îl iertase pentru că acționase impulsiv după-amiaza trecută. Dar își putea da seama că era încântată că o avea pe Lucy în siguranță, la subsol. Ultima parte, spera el, o va contrabalansa pe prima.

În sfârșit, Angel veni în bucătărie aducând cu sine receptorul intercomului din pivniță. Îl băgă în una dintre prizele de pe masa de lucru. Micul difuzor emise un zumzăit electronic.

— M-am gândit să pun mașina în timp ce Lucy doarme, spuse Angel. Sunt mai mult lucrurile lui Lucy. Jucăria aia a ei miroase.

— Jimmy?

— Cine? Angel se uită pieziș la el.

— Păpușa.

— Așa îi spune? Nu e ceea ce eu aș numi o păpușă.

Eddie ridică din umeri, negând responsabilitatea.

— Trebuia spălată mai devreme sau mai târziu, continuă Angel, așa că mai bine să fie spălată acum. Este foarte neigienică, știi, o adevărată insultă.

Eddie dădu din cap și rămase tăcut. Jimmy era o mică păpușă de cârpă, nu mai mult de zece-cincisprezece centimetri în lungime. Ieri, Lucy îi spusese că mama ei i-o făcuse. Era în mare parte albastră, deși capul era făcut dintr-un material roz, decolorat, iar Sally Appleyard cususe trăsături rudimentare pe față și sugerase existența părului. Eddie se gândi că Jimmy era special, așa cum fusese propria sa doamnă Wump. (Doamna Wump se afla încă în comoda lui, sus, zăcând într-o cutie de pantofi, pusă confortabil pe cearceafuri din batiste și pături făcute din bucăți de prosop.) Noaptea trecută, Lucy îl ținuse pe Jimmy în brațe tot timpul, uneori mirosind păpușa în vreme ce își sugea degetele. Nu își slăbise strânsoarea nici măcar în timpul somnului.

— Lucy arată așa cum arătam eu la vârsta aia, îi spuse Angel lui Eddie la micul dejun. Mult mai întunecată la culoare, bineînțeles. Dar, în afară de asta, suntem surprinzător de asemănătoare.

— Pot să o văd în dimineața asta?

— Poate. Angel își sorbi ceaiul de verbină cu lămâie. Depinde cum se comportă. Mă aștept să se simtă un pic ciudat la început. Trebuie să îi acordăm timp să se obișnuiască puțin cu noi.

„Dar pe mine mă cunoaște, ar fi vrut Eddie să spună, eu am fost cel care a adus-o acasă.”

— Vrea un set de magie, zise el. Se poate cumpăra de la Woolworth; se pare că e douăsprezece lire și nouăzeci și nouă

de peni. M-am gândit că aș putea să încerc să i-l cumpăr în dimineața asta. Oricum, trebuie să mă duc să fac cumpărăturile.

— Cred că este ca mine și în alte feluri. Vocea lui Angel era visătoare. Ca personalitate, vreau să spun. Mult mai mult decât alții. Este a patra, bineînțeles. Știam că a patra va fi importantă.

— Ce vrei să zici?

— Pentru că... Angel se întrerupse. Despre ce set de magie este vorba?

— Lucy vrea unul. Poate aș putea să îl cumpăr și să i-l dau după-amiază.

Angel se uită pieziș la el, cu lingura la jumătatea distanței dintre bol și gură.

— Lucy nu este precum ceilalți. Înțelegi?

— Da. Își plecă ochii – să înfrunte privirea aceea albastră era ca și cum s-ar îi uitat la soare. Cred că da.

Eddie nu înțelegea: de ce nu era Lucy precum ceilalți? Nu era mai atrăgătoare decât Chantal sau Katy, de exemplu, și probabil era mai puțin inteligentă, cu siguranță având mai puțină personalitate decât Suki. Și de ce faptul că Lucy era a patra vizitatoare avea atâta importanță?

În timp ce întindea un strat subțire de margarină dietetică pe felia de pâine integrală prăjită, se gândi că Angel se asemăna cu unul dintre acele situri arheologice bogate în vestigii, locuri unde oamenii locuiseră mii de ani. Râcâiai cu trudă un strat numai pentru a descoperi că mai era altul dedesubt și încă unul după aceea și așa mai departe. Cum te puteai aștepta să înțelegi evoluțiile următoare dacă nu le cunoșteai pe cele care le-au precedat și le-au format?

Angel se șterse la gură cu șervetul:

— Dacă vrei să îi dai lui Lucy un cadou, de ce nu îi cumperi o păpușă?

— Dar vrea setul de magie.

— O păpușă ar putea-o distrage de la grămada aia de cârpe. Cum îi spune?

— Jimmy.

Intercomul cârâi încet. Angel își ridică ușor capul.

— Șșșt.

Un plânset ca de pisică se auzi în bucătărie.

•

Lui Jenny Wren îi plăcuseră păpușile, în special cele care puteau fi echipate cu accesoriile fascinante ale stilului de viață pseudo-adultă. Numele ei adevărat era Jenny Reynolds, dar tatăl lui Eddie îi spusese întotdeauna Jenny Wren. Fusese supraponderală, cu părul închis la culoare, trăsături fine și o expresie de permanentă surprindere pe chip.

Tatăl ei era un constructor de mică anvergură. El și soția sa încă locuiau în unul dintre apartamentele sociale de pe terenul din spatele străzii Rosington. Balconul familiei Reynolds era vizibil pe deasupra copacilor din grădina de la numărul 29. Atunci când Eddie descoperi care apartament era al lor, realiză că femeia din balcon, pe care el și Alison o văzuseră, femeia care se uita la cer, peste proprietatea Carver trebuia să fie doamna Reynolds.

Jenny Wren era singurul lor copil, fiind cu aproximativ doi ani mai mare decât Eddie. Începuse să vină la familia Grace în vara anului 1971, „vara Alison”, aducându-și întotdeauna păpușa preferată, pe care o chema Sandy. Alison obișnuia să râdă de Jenny Wren, iar Eddie i se alăturase, pentru a-i fi solidar.

Eddie nu știa cum de Jenny Wren îi atrăsese atenția tatălui său. Stanley făcea colecte din casă în casă pentru anumite evenimente caritabile, iar astfel își făcea multe cunoștințe. Sau poate că domnul Reynolds le făcuse ceva lucrări la casă, sau poate că tatăl lui îi sfătuise în probleme financiare. Poate că Stanley a oprit-o pe Jenny Wren pe stradă. Eddie cunoștea prea bine tehnica tatălui său de abordare a oamenilor.

— Ai o păpușică, nu-i așa? i-ar fi spus Stanley fetei. Cum o cheamă? Într-un final, fata îi zicea. Ce nume frumos, ar fi continuat el. Știi că fac case pentru păpuși? Crezi că păpușii tale i-ar plăcea să vină să le vadă? Trebuie să îi întrebăm pe mami și pe tati, bineînțeles.

Dacă erau părinți grijulii – precum familia Reynolds –, avea grijă să îi asigure:

— Da, lui Eddie îi place uneori să aibă companie. Este singurul nostru copil, știți, și se simte cam singur, nu? Vă spun cum facem: îi voi zice nevestei mele să vă sune și să confirme o oră, bine? Poate pe la vremea ceaiului? Știu că Thelma are nevoie de un pretext pentru a face o prăjitură.

Thelma reprezenta o garanție atunci când făcea astfel de invitații, deși câteodată era necesar ca ea să discute cu vecinii,

o activitate pe care ea o detesta. Dar se străduia să aibă cât mai puțin de-a face cu fetele din momentul în care treceau pragul casei de la numărul 29 de pe strada Rosington. Când erau singuri, Stanley și Thelma se refereau la fete folosind apelativul „MV”, care însemna „micii vizitatori”.

De obicei, se bea ceai la masa din bucătărie. Tratațiile erau mult mai bogate decât în mod normal. Existau limonade sau cola, biscuiți de ciocolată și tort.

— Ah, ceai. Pe obrajii palizi ai lui Stanley apărea un zâmbet. Splendid, sunt la fel de înfometat ca un vânător.

În timpul mesei, Thelma vorbea doar atunci când era necesar, deși, ca întotdeauna, mânca repede și cu lăcomie. După aceea, Thelma și Eddie făceau curat în timp ce Stanley ducea MV-ul jos în pivniță, închizând ușa în urma lor. Eddie și Thelma își vedeau de viața lor așa cum se întâmpla de obicei, ca și când Stanley și o fetiță nu se aflau în pivniță uitându-se la o casă de păpuși. Când venea momentul ca micuțele MV să plece acasă, Thelma și Eddie le conduceau adesea înapoi la părinții lor, de obicei în tăcere, lăsându-l pe Stanley acasă.

Dacă totul decursese cum trebuie, mai urmau și alte vizite. Apoi, Stanley le-ar fi făcut cunoștință cu cel de-al doilea hobby al său, fotografia. Ca întotdeauna, era extrem de atent la felul în care îi trata pe părinți. I-ar deranja dacă făcea câteva fotografii cu fiica lor? Era foarte fotogenică. Urma să fie o competiție națională, iar lui Stanley i-ar fi plăcut – cu acordul părinților, bineînțeles – să trimită o fotografie cu ea. Poate că părinților le-ar fi plăcut cópii ale fotografiilor pentru ei înșiși?

Momentul în care Stanley l-a invitat pe Eddie în pivniță atunci când una dintre micile vizitatoare era acolo a fost după ce Alison s-a mutat.

— Mi-ar plăcea o compoziție cu două figuri pe scaunul cel mare, explică el spațiului dintre Thelma și Eddie. Poate fi chiar de efect, una cu păr blond și alta întunecat.

Eddie era și entuziasmat, și încântat, deoarece interpreta invitația ca pe un semn că ar fi câștigat într-un fel aprobarea tatălui său. MV-ul era Jenny Wren.

Își aminti foarte clar după-amiaza respectivă, deși, când venea vorba despre amintiri, era dificil să știe dacă acuratețea lor era reală sau aparentă. El și Jenny Wren fuseseră prea timizi pentru a vorbi unul cu celălalt și, oricum, diferența de doi ani

dintre ei era la momentul respectiv o barieră semnificativă. Tatăl lui îi așezase în fotoliul jos, victorian, care era suficient de spațios pentru ca în el să încapă doi copii, trupurile lor fiind lipite în înghesuială de la umăr până la genunchi. Le aranjă mâinile și picioarele, schimbând cu abilitate poziția – un picior aici, mutând o mână dincolo. Camera de fotografiat era deja montată pe trepiedul său.

— Acum, încercați să vă relaxați, le spuse Stanley. Prefaceți-vă că sunteți frate și soră. Sau prieteni foarte speciali. Eddie, lasă-ți capul pe umărul lui Jenny. Așa, Jenny Wren: zâmbește-i larg lui Eddie. Uită-te la păsărică acum. Tatăl lui se uită prin vizor. Zâmbiți!

Obturatorul se declanșă. Respirația lui Jenny Wren mirosea dulceag a ciocolată. Rochia ei se ridicase aproape de marginea chiloților. Materialul aspru al tapițeriei se freca de pielea goală a lui Eddie și îl făcea să dorească să se scarpine. Își aminti mirosul mucegăit al fotoliului, esența unei vieți lungi și grele.

— Și din nou, copii. *Clic.* Foarte bine. Acum, ridică picioarele un pic, Jenny Wren. Minunat. *Clic.* Acum, Eddie, hai să ne prefacem că o săruți pe Jenny Wren pe obraz. Nu, nu așa: uită-te la ea, în ochii ei. *Clic.* Acum, să facem câteva doar cu tine, Jenny Wren. Ce zici de o ciocolată înainte?

Nu erau doar fotografiile. Stanley îi încurajă să examineze casa păpușilor. Îi dădu voie să o împingă pe păpușa ei Sandy prin camere și să o pună pe scaune sau pe paturi, chiar dacă Sandy era mult prea mare pentru casă, iar mișcările lui Jenny Wren nu erau prea coordonate, astfel încât mobila fragilă se afla într-un permanent pericol. Copiii se înfruptară din cutia mare cu ciocolată, și Eddie mâncă atât de mult, încât i se făcu rău. În sfârșit, veni timpul ca Jenny Wren să plece acasă.

— Poți veni din nou week-end-ul viitor dacă vrei.

Jenny Wren dădu din cap, cu gura plină de ciocolată și cu ochii la căsuța de păpuși.

— Până atunci, voi developa filmele. Spune-le mamei și tatălui tău că îți voi da niște fotografii pentru a le duce acasă.

Week-end-ul următor, fotografiile erau gata. Erau și mai multe ciocolate, mai mult pozat, mai multă joacă cu casa de păpuși. Stanley făcu câteva dintre fotografiile sale artistice speciale, pentru care copiii trebuiau să-și scoată o parte din haine. Week-end-ul următor a fost foarte cald, una dintre acele zile de

toamnă timpurie care, până seara, mimau căldura verii. La sugestia lui Stanley, copiii își scoaseră toate hainele.

— Toate modelele artiștilor pozează fără haine. Mă aștept ca voi să știți deja asta. Și îndrăznesc să spun că niciunul dintre voi nu va spune pentru ceva bani de buzunar, ei? Bine, artiștii celebri își plătesc întotdeauna modelele. Așa că trebuie să vă plătesc. Dar acesta este secretul nostru, bine? Asta e foarte important. Secretul nostru.

După ce a făcut fotografiile, sugeră ca ei să joace un joc până când venea timpul să plece acasă. Era așa de cald încât decise să își scoată și el hainele.

— Nu te deranjează, nu-i așa, Jenny Wren? Știu că pe Eddie nu-l deranjează. M-a văzut în pielea goală de foarte multe ori. Totul face parte din secretul nostru, nu?

Și continuă tot așa, mai întâi cu Jenny Wren, apoi cu altele. Copiii care excitau sensibilitatea artistică a lui Stanley erau întotdeauna fete. Chiar copil fiind, Eddie era conștient că el avea o importanță secundară. În fotografii și în jocuri, rolul lui nu era mai important decât cel al fotoliului victorian. Atenția tatălui său a fost întotdeauna îndreptată asupra fetei, niciodată asupra lui. Pe măsură ce trecea timpul, invitațiile în pivniță erau din ce în ce mai rare.

Când Eddie ajunse la pubertate, tatăl lui nu l-a mai dorit acolo deloc. Odată, și-a făcut curaj și a bătut la ușa pivniței. Avea paisprezece ani, iar tatăl lui urma să o fotografieze pe ultima MV, o fată pe nume Rachel, cu păr șaten-deschis, ochi atenți și față pistruiată. Picioarele tatălui său tropăiră încet pe scări. Cheia se întoarse în broască, iar ușa se deschise.

— Da?

— Mă întrebam dacă pot... Eddie se uită dincolo de tatăl său, în pivniță: camera foto era pe trepied, Rachel se juca cu casa de păpuși. Știi... cum făceam mai demult.

— Mai bine nu. Stanley îl privi. Nu e nimic personal. Dar pentru fotografiile cu copii trebuie să ai atmosfera potrivită.

— Da. Eddie dădu înapoi, roșu și rușinat. Înțeleg asta.

— Copiii mai mici sunt mai reușiți din punct de vedere artistic. Stanley nu rata nicio ocazie să evidențieze că arta sa fotografică avea un scop estetic, nobil. Întreabă-l pe orice sculptor din lumea clasică. În momentul acela, aruncă o privire în spatele lui, jos, în pivniță, de parcă s-ar fi așteptat ca Fidias, așezat în

fotoliul victorian, să dea din cap în semn de aprobare sau ca Praxiteles, aplecat peste masa de lucru de la fereastră, să zâmbească încurajator. Însă, Stanley se uită la Rachel, care se prefăcea absorbită de casa de păpuși. Copiii sunt atât de *plastici.*

•

De când era foarte mic, Eddie îl admirase pe Stanley și își dorise să îi facă pe plac. Apoi, tatăl său devenise un fapt al vieții, precum vremea – nici bună, nici rea în fondul ei, dar care poate avea efecte diferite asupra lui Eddie. După discursul lui Stanley asupra esteticii hobby-ului său, veni momentul revelației: că Eddie îl ura pe tatăl său și că de fapt simțea asta de ceva vreme.

Intensitatea urii îl luă pe Eddie pe nepregătite și avu anumite consecințe. Unele dintre acestea erau triviale: obișnuia să scuipe discret în ceaiul tatălui său, de exemplu, iar o dată luă unul dintre pantofii tatălui său și îi apăsă călcâiul într-un rahat de câine de pe trotuar. Alte consecințe aveau implicații mult mai importante și îl afectau mai mult pe Eddie decât pe tatăl său. Într-un fel, a fost vina lui Stanley că Eddie a devenit profesor, iar Eddie nu l-a iertat niciodată pentru asta.

În ultimul lui an la școală, Eddie îi spuse tatălui său că se gândea că i-ar plăcea să fie arheolog. Asta s-a întâmplat cu câteva luni înainte ca tatăl lui să se pensioneze de la Paladin.

— Nu fi absurd, i-a zis tatăl său. Nu se fac bani din arheologie. Pun pariu că nici nu sunt prea multe slujbe. Nu slujbe adevărate.

— Dar pe mine asta mă interesează.

— Nu e de niciun folos dacă nu te ajută să-ți plătești ipoteca, nu-i așa? Nu poți să o faci ca hobby?

— *Există* slujbe pentru arheologi.

— Poate pentru puținii norocoși. Cei mai buni cursanți. Unul la un milion. Trebuie să fii realist. De ce nu aranjez eu ca tu să vii să dai un interviu la Paladin? Îl știu pe un tip de la Personal.

Consecința acestei conversații a fost că Eddie a încercat să pună temeliile unei cariere în arheologie, studiind pentru o diplomă în istorie la o politehnică de la periferia Londrei. Nu a fost o perioadă fericită. Ca student, s-a zbătut să se mențină la suprafață; nu din cauză că munca era atât de solicitantă, ci mai curând fiindcă păreau atât de multe lucruri de făcut și era dificil de evaluat ce era important și ce nu. În plus, mintea lui avea

tendința să alunece în visare. Locuia acasă, ceea ce îl îndepărta de ceilalți studenți. În prima vacanță de vară, petrecu patru nopți la un sit arheologic din Essex, unde începu să-și lase barba să-i crească. A plouat tot timpul, iar munca era grea și plictisitoare. Interesul lui Eddie pentru acest subiect nu a revenit niciodată.

A păstrat totuși barba, deși era subțire și nu-i oferea nicio satisfacție, în primul rând pentru că îl enerva pe tatăl lui. „Te face să pari un jegos nenorocit. Va trebui să o razi dacă vrei să îți găsești o slujbă serioasă.” Ca semn al rebeliunii, barba reprezenta un substitut jenant pentru o carieră în arheologie, dar era mai bine decât nimic.

Stanley continuă să îl bată la cap pe Eddie în legătură cu Paladin, sufocându-l cu informații despre posturile libere pentru absolvenți.

— Deja am pus o vorbă bună unde trebuie, spuse către sfârșitul ultimului an de școală al lui Eddie. Sau, mai degrabă, la urechile care trebuie. Nu e niciodată un lucru rău să ai câțiva prieteni acolo unde trebuie, nu-i așa? Și, natural, oricine este fiul unui fost angajat e sortit să aibă un avantaj. Dar mai bine ai scăpa de barbă.

Eddie realiză cu întârziere faptul că o slujbă la Paladin se potrivea mai bine talentelor și nevoilor sale. Totuși, la momentul respectiv, sursa sugestiei îl deranja. Disperat să găsească o alternativă, aruncă o privire prin cameră. Tatăl lui lăsase ziarul *Evening Star* să atârne pe un braț al fotoliului, iar unul dintre titluri îi atrase privirea: „Profesorii discută despre noile salarii”. Alături se afla o fotografie a unui grup de profesori înarmați cu pancarte. O parte dintre bărbați aveau bărbi. Acesta a fost un factor hotărâtor.

— Dacă rezultatele mele vor fi suficient de bune, o să mă fac profesor.

Tatăl lui deveni atent.

— Serios? Sper că ai bunul-simț să le predai copiilor mici. Dacă ar fi să te iei după ceea ce se spune acum, copiii mai mari devin din ce în ce mai dificili.

— Educația elevilor din clasele mari este mult mai interesantă. Din punct de vedere intelectual, vreau să spun. Eddie spera că această ultimă remarcă îi va aminti tatălui său că

el părăsise școala la șaisprezece ani, astfel încât îi lipseau cunoștințele fiului său.

— Este viața ta, replică Stanley, aparent ignorând aluzia la inferioritatea sa intelectuală. Oamenii nu-i mai apreciază pe profesori atât de mult cum o făceau pe vremea mea. Presupun că și vacanța mare contează.

— Profesorii trebuie să lucreze în vacanțe. Nu e o slujbă ușoară.

Tatăl său trase de timp aprinzându-și o țigară.

— Da. Suflă un nor de fum. Ei bine, după cum spuneam, este viața ta. Mă îndoiesc că vei fi capabil să faci față, dar asta e treaba ta.

Mama lui se aflase în cameră, dar nu intervenise deloc în conversație. Eddie încă simțea că, dacă părinții săi ar fi abordat problema într-un mod mai diplomat, l-ar fi putut ajuta să evite dezastrele care au urmat. Ei au fost motivul pentru care se forță să mai petreacă încă un an la facultate, făcând un curs postuniversitar ce-i oferea certificare în educație. A fost norocos sau poate ghinionist ca profesor: l-au trimis la o școală medie liniștită, cu puțini elevi în clase, iar încercările lui poticnite de a preda au fost atent și cu amabilitate supravegheate. În momentul acela, a realizat că nu era talentat ca profesor, dar a sperat că, cu puțin noroc și perseverență, s-ar fi putut acomoda.

Nimic nu îl pregătise pe Eddie pentru Dale Grove Comprehensive. Era o școală în nord-vestul Londrei, aflată nu departe de Kensal Vale, într-o zonă care chiar și atunci părea că scapă de sub controlul autorităților. Aplicase pentru post deoarece școala se afla într-un loc unde putea ajunge ușor cu metroul din strada Rosington și, fără a mai discuta problema, atât el, cât și părinții lui au considerat că, pentru moment, ar fi mai bine dacă el continua să locuiască acasă.

Să impună liniștea era de departe cel mai greu aspect al muncii sale. Eșecul său în această privință îi afecta relația cu ceilalți profesori, care îl priveau cu un amestec de iritare și batjocură. Nu era neobișnuit pentru Eddie să se trezească încercând să predea doar pentru trei sau patru elevi care stăteau în față, pe când, în restul încăperii, ceilalți elevi se împărțeau în bisericuțe zgomotoase, ocupate cu diverse activități deranjante.

Era speriat de copii, iar ei știau asta. Îi considera ciudați și dezgustători, cu vocile lor precum croncănitul ciorilor, râsul zgomotos, râgâiturile, vânturile, părul soios, acneea, hainele și obiceiurile lor ciudate. Fetele erau mai rele decât băieții: robuste, brute cu oase mari, cărora le făcea plăcere să își bată joc și mai subtile în modul în care o făceau, simțind slăbiciunea așa cum rechinii miros sângele în apă. Ajunsese printre sălbatici.

Către sfârșitul semestrului de vară, lucrurile s-au înrăutățit, transformându-se într-o criză. Nu exista nimeni cu care ar fi putut vorbi. Și acasă erau probleme: sănătatea tatălui său se șubrezea, iar cu mama lui nu era niciodată ușor să te înțelegi. În aceste condiții, mai era de mirare că lucrurile au luat-o razna?

Două fete au pus la cale ceea ce a devenit o adevărată campanie de hărțuire sexuală împotriva lui. Numele lor erau Mandy și Sian. Amândouă erau mai înalte decât el. Mandy era slabă, cu coșuri și păr roșu lins. Sian era supraponderală și neobișnuit de bine dezvoltată. Au început cu aluzii, șușoteli în spatele clasei.

— Crezi că domnul este sexy?

Treptat, lucrurile au luat amploare.

— Vă rog, domnule, în cartea aceasta este un cuvânt pe care nu îl înțeleg. Ce înseamnă s-p-e-r-m-ă?

După fiecare eșec al lui Eddie de a le controla, torționarele lui făceau un pas mai mult.

— Nu pot să adorm fără ursulețul meu în pat, se confesă Mandy clasei.

— Nici eu, remarcă Sian. Pe al meu îl cheamă Eddie-Teddy. Este așa de cald și îi place să fie mângâiat.

Eddie găsea desene dezgustătoare pe tablă atunci când se întorcea din cancelarie. Mandy, un fel de povestitoare în felul ei primitiv, spunea bancuri porcoase oricui din clasă care era dispus să asculte, ceea ce însemna majoritatea.

În timp ce săptămânile treceau, Sian își ridica fusta din ce în ce mai sus. Ea și Mandy obișnuiau să stea la o bancă în apropierea părții din față a clasei. Își trăgeau scaunele în afară și stăteau cu fața spre el, cu picioarele desfăcute, forțându-l pe Eddie să le întrevadă lenjeria de corp, care, în mare parte, nu era potrivită pentru niște școlărițe sau chiar pentru o femeie care nu era prostituată. Într-o zi, la începutul lunii iulie, Mandy

stătea într-o poziție care lăsa să se vadă dincolo de orice îndoială că nu purta niciun fel de chiloți.

Criza s-a întâmplat târziu, într-o după-amiază de vineri. Eddie lăsase garda jos, deoarece credea că elevii au plecat. Era singur în clasă și stătea la biroul lui, încercând să planifice lecțiile pentru săptămâna următoare și simțindu-se ușurat că săptămâna de școală se încheiase.

Mandy, Sian și alte trei fete intrară nonșalante în clasă. Mandy și Sian veniră lângă el, de o parte și de alta a lui. O a treia fată se postă lângă ușă, stând de pază, iar celelalte două reprezentau publicul.

— Ați vrea să mă futeți, domnule? șopti Mandy din partea stângă. Își puse mâna pe spătarul scaunului și se aplecă peste el.

— Nu – pe mine. Sian își desfăcu primi doi nasturi de la bluză. Pot să vă fac să vă simțiți mult mai bine. Pe cuvânt, domnule. De ce nu vă sug pula?

Eddie încercă să împingă scaunul, dar acesta nu se mișcă, deoarece Mandy își proptise acum piciorul în spatele scaunului și mâna pe spătar.

Celelalte fete chicoteau, iar una dintre ele spuse cu o șoaptă puternică:

— Uite, i se scoală.

Acum, Mandy se descheia și ea la bluză.

— Haideți, domnule. Lingeți-mi țâțicile. Au un gust mai bun decât ale ei.

— Încetați! Eddie își regăsi în sfârșit vocea. Încetați imediat. Încetați. Încetați.

— Nu vreți să spuneți asta, domnule. Vă place. Haideți, recunoașteți.

— Încetați. Încetați. Vă voi raporta la…

— Dacă ne raportați, vom spune că vreți să ne faceți rău.

— Domnul Grace este un pervers nenorocit, zise Sian. Avem martori care să o dovedească.

Cămașa ei era acum desfăcută complet. Își ridică sânii acoperiți de un sutien negru formidabil și îi lovi cu putere de fața lui. Dantela îi zgârie nasul. Mirosea a transpirație stătută.

— Fute-mă, dragul meu, murmură ea.

Eddie sări în sus, răsturnându-și scaunul. Mandy țipă și bâjbâi după testiculele lui. Abandonându-și servieta, alergă spre ușă.

Mâinile lor se înfipseră în carnea lui. Se lovi de santinela de la ușă, împingând-o în perete. Râsetele fetelor îl urmăriră de-a lungul coridorului. În timp ce alerga prin parcarea școlii, împrăștiind un grup de adolescenți, râsetele plutiră în urma lui prin ferestrele deschise. Într-un fel, era o ușurare că umilirea se terminase. Eșecul avea compensațiile sale.

•

Lunea următoare, Eddie sună la secretariatul școlii și, fiindcă de foarte multe ori în trecut își luase liber invocând boala, inventă disperat o bunică pe moarte. În aceeași zi, se duse la medicul generalist, care-l ascultă timp de cinci minute și îi dădu o rețetă pentru tranchilizante. Marți, îi scrise directorului o scrisoare de demisie.

— Nu sunt surprins, spuse Stanley atunci când Eddie îi dădu veștile. De la început, am prevăzut că asta se va întâmpla. Ți-am zis, nu-i așa?

— Nu înțelegi. Am decis că nu sunt de acord cu filosofia pe care o presupune educația modernă.

Tatăl lui își ridică sprâncenele, mimând neîncrederea pe care nu era necesar să o exprime deschis.

— Ce vei face acum? Probabil că ai pierdut barca cu Paladin, dar, dacă dorești, eu…

— Nu. „Paladinul naibii.” Nu vreau să lucrez acolo.

— Deci ce ai de gând să faci?

La momentul respectiv, Eddie nu a putut răspunde la această întrebare, dar, pe măsură ce anii au trecut, o soluție a început să se concretizeze ca și cum ar fi făcut-o din proprie voință. Mai întâi, a făcut o încercare cu inima îndoită pentru a vedea dacă se putea perfecționa ca profesor de școală primară. Dar nu a fost în stare să manifeste prea mult entuziasm nici ca profesor pentru copiii mai mici. În orice caz, ghici că directorul de la Dale Grove îi va da referințe nesatisfăcătoare. În afară de problema cu disciplina, mai exista și posibilitatea ca Mandy și Sian să fi făcut să circule bârfe despre hărțuirea sexuală, cu Eddie în rolul prădătorului mai degrabă decât al victimei.

Urmau însă să vină vești și mai rele în vara aceea – afacerea neplăcută de la piscinele din strada Charleston. Ca școlar, Eddie învățase să înoate acolo, deși nu foarte bine. Era o clădire veche, plină de ecouri, cu un miros de clor și picioare nespălate imposibil de înlăturat. Eddie se duse de câteva ori în strada

Charleston, în parte ca un pretext pentru a ieși din casă, departe de tatăl său, acum semi-invalid.

Nu-i plăcea vestiarul bărbaților, unde tinerii care-i aminteau de elevii de la Dale Grove se dedau la jocuri zgomotoase. Piscina era și ea adesea prea aglomerată pentru gustul lui. Nu-i plăcea nici să-și dea jos hainele de față cu străinii. Era foarte conștient de carnea lipsită de fermitate ce-i atârna în talie și în partea de sus a coapselor, de lipsa părului pe corp și de statura lui scundă. Dar îi plăcea să se răcorească în apă și să-i privească pe copiii mai mici.

Se agăța de marginea bazinului și le privea pe fete întrecându-se și pe mamele care îșI învățau copiii să înoate. Unii copii păreau că nu sunt supravegheați de adulți, nici chiar de la balconul care avea vedere deasupra piscinei. „Copii cu cheia de gât, presupuse Eddie, abandonați de mamele lor care se duceau la muncă.” Îi părea rău pentru ei mama lui fusese întotdeauna acasă atunci când se întorcea de la școală și în timpul vacanțelor – și încercă să îi supravegheze amical.

Câteodată, devenea chiar destul de prietenos cu acei copii părăsiți și se juca cu ei. Jocul lui preferat era să-i arunce în aer deasupra apei, prinzându-i în timp ce cădeau și apoi gâdilându-i până chițăiau de râs.

Odată, Eddie juca acest joc cu o fetiță, numită Josie, ce se afla în grija fratelui ei mai mare, un băiat de zece ani, care în cea mai mare parte a timpului se fugărea cu prietenii lui în spate. Eddie se simți chiar indignat din pricina lui Josie: fetița era atât de vulnerabilă – la ce s-o fi gândit mama ei?

— Ești un om haios, spuse ea. Numele tău este domnul Haios.

Veni în ziua următoare și o găsi pe Josie acolo.

— Bună, domnule Haios, strigă ea.

Se jucară împreună câteva minute. În timp ce Eddie se pregătea să o arunce în aer pe Josie pentru a patra oară, observă că fetița devenise surprinsă de ceva. O secundă mai târziu, simți o bătaie pe umăr. Se întoarse. Lângă el, stând pe marginea piscinei, se afla unul dintre salvamari acompaniat de un bărbat voinic, mai în vârstă, îmbrăcat în trening.

— Bine, spuse acesta din urmă. O să ieși acum. Pune copilul jos!

Eddie se uită de la o față ostilă la cealaltă. Un alt salvamar venea către ei împreună cu fratele lui Josie. Era nedrept, dar

Eddie nu mai comentă, pe de-o parte pentru că nu avea rost și pe de alta fiindcă îi era frică de omul în trening.

Se sui pe scară. Eddie era conștient că și alți oameni se uitau la el – ceilalți doi salvamari de serviciu și o parte dintre adulții care înotau. I se părea că toată lumea încetase să vorbească. Singurele sunete erau plesniturile apei de marginea bazinului și ritmurile muzicii rock distorsionate care se auzeau de la difuzor. Cei doi bărbați l-au escortat până la vestiar.

— Îmbracă-te! ordonă bărbatul mai în vârstă.

Amândoi îl supravegheau, așteptând cât timp el se chinui să se îmbrace. Nu se șterse. Era foarte jenant. Eddie ura ca oamenii să îl privească atunci când se îmbrăca. Treptat, ceilalți oameni din încăpere realizară că s-a întâmplat ceva. Volumul conversațiilor se diminuă până când, în vreme ce Eddie își lega sandalele, acestea încetară cu totul.

— Pe aici. Omul mai în vârstă deschise ușa. Eddie se duse după el pe coridor, către recepție. Tânărul salvamar îl urmă îndeaproape. În loc să-l conducă afară, bărbatul coti la stânga, se opri și descuie ușa pe care scria MANAGER. Se dădu într-o parte și îi făcu semn lui Eddie să intre în cameră. Era un birou mic, supraîncărcat cu mobilă și, cu trei oameni înăuntru, îți crea o stare de claustrofobie. Salvamarul, un tânăr voinic, cu părul blond și foarte creț, închise ușa și se propti de ea.

— Actele. Managerul întinse mâna. Haide!

Eddie își găsi portofelul, extrase permisul de conducere și i-l dădu. Managerul notă datele, respirând greu și scriind încet, ca și când folosirea unui stilou nu era o activitate familiară. Eddie tremură în timp ce aștepta. Tăcerea lor îl speria. Se gândi că poate plănuiau să îl bată.

În sfârșit, omul îi zvârli permisul înapoi lui Eddie, care nu-l prinse și trebui să se aplece și să-l ridice de pe podea. Managerul își aruncă stiloul pe birou și veni foarte aproape de Eddie. Salvamarul scoase un mic suspin anticipativ.

— Te-am urmărit. Și nu ne place ceea ce vedem. Au existat și reclamații. Nu sunt surprins.

— Nu am făcut nimic. Vocea lui Eddie prinse puteri. Pe cuvânt!

— Taci din gură! Stai cu spatele la zid!

Eddie dădu cu spatele de zid. Bărbatul deschise un sertar al biroului și scoase o cameră foto. O îndreptă spre Eddie, ajustă focalizarea și apăsă pe buton. Eddie văzu un flash.

— Nu mai ai voie să calci pe-aici, spuse managerul. Și voi transmite datele tale și celorlalte piscine. O să stai departe de copii, amice! Ai noroc că nu am chemat poliția. Dacă ar fi după mine, v-aș castra pe toți.

•

Era atât de nedrept. Eddie doar se jucase cu copiii. Nu se putea abține să nu îi atingă. Îl atingeau și ei, dar numai în joacă, doar în joacă.

Îl înspăimânta că oamenii de la piscină văzuseră dincolo de ceea ce se întâmpla, ce ar fi vrut el să se întâmple. Se dăduse de gol. Pe viitor, va trebui să fie foarte atent. Concluzia era evidentă: dacă voia să joace jocuri, era mult mai bine să o facă în particular, unde nu erau adulți care să-i strice cheful.

Vara se transformă treptat în toamnă. Îmboldit de părinți, Eddie aplică pentru două slujbe de funcționar, dar nu primi niciuna. Le spuse și că se afla în evidențele unei agenții de meditatori particulari, ceea ce era o minciună. Se gândi la viitor și tot ceea ce văzu fu plictiseală și dezolare. Simțea povara prezenței părinților săi apăsându-l precum pământul mort și rece. Totuși, îi era frică să iasă, ca nu cumva să se întâlnească, Doamne ferește, cu oameni de la Dale Grove sau de la piscinele din strada Charleston.

Cât vremea a fost caldă, îi lăsa deseori pe Stanley și Thelma, prizonieri în trupurile lor bătrâne și urât mirositoare, în fața televizorului și fugea în grădina demult sălbăticită. Asculta trenurile țipând, zăngănind pe linii dincolo de proprietatea Carver. Câteodată, o vedea pe doamna Reynolds printre geraniumurile plantate pe balcon. O dată, o văzu vorbind cu voce tare cu o femeie mare și grasă. Presupuse că era Jenny Wren. Eddie își spuse că rățușca cea urâtă devenise și mai urâtă.

De-a lungul anilor, încâlceala de copaci și boscheți din capătul îndepărtat al grădinii familiei Grace crescuse atât pe orizontal, cât și pe vertical. Gardul care separa grădinile din spate de la numerele 27 și 29 din strada Rosington fusese reparat de foarte mult timp. Dar încă mai exista o gaură în spate: prea mică

pentru corpul de adult durduliu al lui Eddie, dar evident folosită de animale mici pisici, poate, sau chiar vulpi.

Thelma spunea că proprietatea Carver era ca un spin în ochi. Din ceea ce zicea Stanley, terenul fabricii bombardate nu fusese amenajat pentru că dreptul de proprietate era în dispută – un caz de o complexitate dickensiană implicând o moștenire de familie, urmași care nu erau de găsit și un caz prelungit în instanță.

— Cineva stă pe o mină de aur acolo, remarcase Stanley în mai multe ocazii și, pe măsură ce îmbătrânea, o repeta tot mai adesea. Ține minte cuvintele mele. O adevărată mină de aur. Dar probabil că avocații vor lua mare parte.

Timpul fusese blând cu proprietatea Carver – plantele agățătoare îndulciseră aspectul zidurilor știrbe de cărămidă și al tablei ruginite, puieți ieșiseră prin cimentul crăpat și deveniseră copaci. Buruieni, liliac și rododendroni formau petice albe, mov și roz. Era o minunăție, se gândi Eddie, că ruinele nu deveniseră un paradis al delincvenților drogați care locuiau în apartamentele sociale sau al paraziților care căutau un loc unde să bea și să doarmă. Poate că stafiile îi țineau la distanță. Nu că ar fi fost foarte ușor să intri pe domeniul Carver, accesul se putea face doar din grădinile din spate de pe strada Rosington. În partea din nord se afla calea ferată, la est și la vest erau ziduri înalte, construite pe vremea când cărămizile și mâna de lucru erau ieftine. Intrarea din stradă se făcea printr-o alee îngustă de lângă o grădiniță de copii, care se termina cu porți înalte, festonate cu sârmă ghimpată și pancarte de avertizare.

La capătul grădinii, Eddie era ferit de ochi iscoditori. Îi plăcea să îngenuncheze și să se uite prin gaură la proprietatea Carver. Magazia mai era încă acolo, mai mică și mai aproape decât își amintea, cu doi puieți de frasin ieșindu-i prin acoperiș. Într-o seară din septembrie, îndepărtă șipca de lângă gaură și, cu inima bubuind, se strecură prin deschizătura mărită. Odată ajuns de partea cealaltă, se ridică și se uită împrejur. În depărtare se auzea ciripit de păsărele.

Eddie păși cu grijă către magazie, ocolind un pâlc de urzici și un cauciuc tocit. Ușa magaziei se desprinsese din balamalele sale și căzuse în afară. Se strecură înăuntru. Cea mai mare parte a acoperișului era distrusă. Interiorul era acum mai bine de jumătate plin cu puieți și alte tipuri de vegetație. Se aflau

acolo cârpe, două sticle goale de sherry și o mulțime de chiștoace vechi împrăștiate pe podea. Ocazional, se pare că și alți oameni reușeau să intre pe proprietatea Carver. Se uită încet de jur împrejur, sperând a zări cutia de vopsea pe care el și Alison o foloseau pentru jocul cu pipi, sperând să găsească un fel de corespondență între trecut și prezent.

Totul se schimbase. Simți cum un hohot de plâns îi izbucnește din piept. Își strânse pleoapele cu putere. O lacrimă i se rostogoli încet pe obrazul stâng. „Iată-l, se gândi el, un ratat în vârstă de douăzeci și cinci de ani.” Ce se așteptase să găsească? Alison cu funda roz în păr, Alison învârtindu-se ca o balerină și zâmbindu-i?

Eddie ieși împleticindu-se. În drumul către gard, își ridică privirea. Spre oroarea lui, printre crengile copacilor, sus, pe deasupra zidului, o văzu pe doamna Reynolds în balconul ei. Ceva străluci în mâinile femeii, o sclipire aurie reflectând apusul soarelui. Eddie alergă prin urzici până la gard și se repezi prin gaură. Un moment mai târziu, se afla din nou în grădina de la numărul 29 din strada Rosington. Ochelarii îi căzuseră și își făcuse o gaură în pantaloni.

Când respirația i se mai domoli, Eddie se forță să intre în casă. Din ușă, se uită îndărăt. Doamna Reynolds era încă pe balcon. Stătea și se uita la domeniul Carver cu ceea ce părea un binoclu. Cel puțin, nu se uita la el. Nu acum. Tremură și intră în casă.

Toamna se transformă în iarnă. După Crăciun, Stanley răci, iar răceala, așa cum lui i se întâmpla mereu, se transformă în bronșită. Nimeni nu observă decât atunci când era prea târziu că, de data aceasta, bronșita era pneumonie. Muri la sfârșitul lunii februarie, la vârsta de șaptezeci și doi de ani.

•

În ultimii ani, micuțele vizitatoare dispăruseră treptat. Dar, până cu doar câteva zile înainte de moartea sa, Stanley continuă să viziteze pivnița pentru a lucra la ultima casă de păpuși.

De când se pensionase, lucrase mai încet, iar calitatea muncii sale se deteriorase și ea. Dar ultimul model era aproape complet, o casă înaltă, victoriană, cu terasă, arătând ciudat fără suratele ei de fiecare parte. Tocmai cosea draperiile atunci când a murit.

Stanley a murit la spital în primele ore ale dimineții. În după-amiaza care urmă, Eddie găsi draperiile miniaturale făcute ghem în coșul de ziare din camera de zi împreună cu acele și ațele lui Stanley. Descoperirea îl făcu să înțeleagă realitatea morții tatălui său mai mult decât orice altceva înainte sau mai târziu, chiar și înmormântarea.

Acesta a fost un eveniment laic. Familia Grace nu era genul care mergea la biserică. Experiența lui Eddie despre religie fusese limitată la slujbele de la școală, ceva banal și fără însemnătate.

Era ateu, spusese Thelma ferm atunci când directorul de la pompele funebre adusese vorba despre preferințele religioase ale decedatului. Puteți să-i țineți pe preoți deoparte, bine? Și nu vrem niciun fel de umaniști.

Reacția mamei sale la moartea lui Stanley îi luă pe Eddie prin surprindere. Nu arătă niciun semn vizibil de durere. Dădu impresia că moartea era ceva iritant, o obligație care presupunea multă muncă. Pe de altă parte, văduvia părea că acționează precum un tonic: era vioaie cum nu mai fusese de câțiva ani, atât fizic, cât și mintal.

— Dacă am renunța la o parte din lucrurile tatălui tău, spuse Thelma în timp ce mâncau pește și cartofi prăjiți în bucătărie, în seara de după funeralii, poate vom găsi un chiriaș.

Eddie își puse jos furculița.

— Doar nu vrei să ai un străin în casă, nu-i așa?

— Dacă vrem să stăm aici, nu avem de ales.

— Dar casa e plătită. Și nu ai o pensie de la Paladin?

— Pensie zici? Mă faci să râd. Am vorbit deja cu ei despre asta. O să iau o treime din ceea ce lua tatăl tău, iar nici ceea ce lua el nu era prea mult. Îmi face greață. A lucrat acolo mai mult de patruzeci de ani și ai putea crede, după cum se purtau, că nu mai prididesc să facă diverse lucruri pentru angajații lor. Sunt niște rechini. La fel ca toată lumea.

— Dar sigur că ne putem descurca.

— Nu putem trăi cu aer. Se uită la el, strângându-și buzele. Când îți vei găsi altă slujbă, poate ne mai putem gândi.

Când. Cuvântul rămase în aer între ei. Eddie știu că mama lui voia să spună nu „când”, ci „dacă”. La fel ca tatăl său, avea o părere proastă despre el. Se gândi că nu putea să își exprime

părerea mai clar nici dacă ar fi rostit cuvântul „dacă” cu voce tare.

— Atunci, ne-am înțeles, anunță Thelma.

— Cred că da.

Făcu un semn către farfuria lui, o jumătate de porție de cod în sos unsuros și un morman de cartofi palizi și reci.

— Ai terminat?

— Da.

— Atunci, dă-o încoace. Apetitul Thelmei, întotdeauna formidabil pentru o persoană așa de mică, crescuse de când se lăsase de fumat, vara precedentă. Nu facem risipă.

— Deci trebuie să eliberăm dormitorul din spate?

— Nu se va goli singur, nu-i așa? spuse Thelma cu gura plină de cina lui Eddie. Și, dacă tot faci asta, ar trebui să punem ordine și în pivniță. Dacă vom avea un chiriaș, ne va trebui spațiu în plus pentru depozitare.

Următoarele câteva zile au fost foarte pline. Graba mamei sale părea indecentă. Dormitorul din spate fusese folosit ca spațiu de depozitare de când se știa Eddie. Thelma dorea ca el să arunce majoritatea lucrurilor. Împachetase și hainele soțului ei și le trimisese la un magazin caritabil. Într-o dimineață, îi spuse lui Eddie să golească pivnița. Mare parte din instrumente și echipamentul fotografic puteau fi vândute, spuse ea.

— Nu că ai avea cine știe ce înclinații în privința asta, până la urmă. Ai face bine să scapi și de fotografii.

— Și casa de păpuși?

— Lasă asta deocamdată. Dar ai grijă să îți schimbi pantalonii. Pune-ți jeanși vechi, cei cu gaură în genunchi.

Eddie se uită întâi la fotografii – cele artistice din dulap, nu cele de pe rafturile aflate la vedere. Cheia lacătului dispăruse. Într-un final, Eddie forță încuietoarea cu un levier.

Fotografiile fuseseră introduse cu grijă în albume. Negativele erau și ele acolo, ambalate în plicuri transparente și arhivate în ordinea datei într-o mapă. Cu scrisul său clar și drept, tatăl său notase un nume și o dată pe fiecare poză. De obicei, exista un comentariu: „Obraznică!”, „Umflând baloane!”, „Distrându-se nemaipomenit!”

Eddie răsfoi încet albumele, de la cele mai noi la cele mai vechi. Unele dintre fotografii chiar îi plăceau și decise că le va pune deoparte, pentru a se uita mai atent în camera lui. Pe cele

mai multe dintre fete le recunoscu. Se întâlni și pe sine, mai tânăr, dar nu zăbovi la acele poze. O găsi pe fata familiei Reynolds, Jenny Wren, și fu uimit să constate cât de urâtă putuse să fie când era copil; memoria lui fusese destul de blândă cu ea. Apoi, găsi un alt chip pe care îl cunoștea, zâmbindu-i dintr-o fotografie adnotată: „O mică vampă!” Se uită cu ochii mari la fotografie, încântarea scăzându-i, lăsând o tristețe întunecată în urmă.

Era Alison. Nu exista nici urmă de îndoială. Probabil că Stanley făcuse fotografia tot atunci, în vara cu jocul de-a pipi. Când altcândva s-ar fi putut întâmpla? Copiii creșteau foarte repede la vârsta aceea. În fotografie, Alison era dezbrăcată și arăta la fel cum și-o amintea Eddie din jocurile sale pe proprietatea Carver. Își amintea chiar sau credea că își amintește, funda pe care o purta în păr.

Amândoi îl trădaseră, tatăl lui și Alison. De ce nu îi spusese Alison? Fusese prietena lui.

•

După prânzul din ziua aceea, mama lui îl trimise la cumpărături. Eddie se bucura că are un motiv să scape din casă. Nu putea să înceteze a se mai gândi la Alison. Nu o mai văzuse de douăzeci de ani, dar chipul ei văzut în fotografie avea încă puterea să îl bântuie.

În drum spre casă, pe strada Rosington, Eddie se întâlni cu domnul și doamna Reynolds. Nu avea nicio șansă să îi evite. Familiile Grace și Reynolds își vorbeau de când Jenny Wren venea în vizite la casa de păpuși. Eddie se uită la fața acră și antipatică a doamnei Reynolds, întrebându-se dacă îl văzuse în curtea domeniului Carver toamna care trecuse.

— Ne pare rău de tatăl tău, spuse domnul Reynolds cu fața încruntată de compasiune. Cel puțin, s-a întâmplat repede: asta cred că a fost o binecuvântare pentru voi toți.

— Da. S-a întâmplat repede.

— A fost întotdeauna un bun vecin. Nu puteam avea unul mai bun.

Cuvintele erau menite să aline, dar pe Eddie îl făcură să zâmbească, o expresie pe care și-o ascunse întorcându-se și suflându-și nasul cu putere, ca și când ar fi fost copleșit de durere. Făcând asta, observă că doamna Reynolds se uita la el. Își coborî privirea spre pieptul ei. Pe reverul hainei, remarcă o

mică insignă emailată de la Societatea regală de protecție a păsărilor.

Poate din această cauză își petrecea atât de mult timp uitându-se spre domeniul Carver și de aceea avea binoclul. Doamna Reynolds urmărea păsările. Aproape că îi veni să chicotească.

— Să ne spui dacă vă putem ajuta cu ceva, bine? Domnul Reynolds îl bătu pe Eddie pe braț. Știi unde ne găsești.

Cei doi se întoarseră spre drumul de acces către zona locuințelor sociale, trecând de un șir de uși de garaj mâzgălite cu svastici și sloganuri fotbalistice. Eddie se încruntă în spatele lor. Un moment mai târziu, intră în casă.

— Unde ai fost? îl strigă mama sa din camera ei. Este ceai în ceainic, dar să nu dai vina pe mine dacă este prea fiert.

Holul părea altfel decât de obicei. Era mai multă lumină. Un curent neașteptat îi mângâie fața. Aproape instantaneu, Eddie realiză că ușa de la pivniță stătea larg deschisă; moartea lui Stanley era atât de recentă, încât era un eveniment remarcabil în sine. Eddie se opri și se uită din ușă la treptele fără covor.

Casa de păpuși era încă pe masa de lucru, dar nu mai avea patru etaje. Fusese redusă la un morman de lemn despicat, material rupt și pete de vopsea. Lângă ea, pe bancă era securea ruginită pe care Alison o folosise pentru a pătrunde prin gardul dintre grădina familiei Grace și curtea proprietății Carver și pe care Stanley o găsise zăcând sub copacii din spatele grădinii.

Eddie închise ușa de la pivniță și se duse în bucătărie. Când veni jos, mama lui nu spuse nimic despre casa de păpuși și nici el nu o făcu. În seara aceea, adună tot ceea ce mai rămăsese într-o cutie mare de carton, o duse afară și o lăsă lângă tomberon. El și mama lui nu au mai vorbit despre ea după aceea, pentru că nu au mai vrut să-și spună nimic în legătură cu acest subiect.

Capitolul 5

„Nu facem decât să învățăm azi ceea ce mâine, judecând cu o minte, având mai multe cunoștințe, vom constata că nu este corect…”

Religio Medici, II, 8

Oliver Rickford puse jos telefonul.

— E-n regulă, spuse din nou. Nu este Lucy.

Sally stătea pe fotoliu. Trupul îi tremura. Yvonne se fâțâia în spatele scaunului, cu ochii la Oliver. Îngenunche lângă Sally, îi apucă mâna și o scutură blând.

— Nu e Lucy, repetă el. Nu e mâna lui Lucy. Te asigur.

Sally își ridică încet capul. La a treia încercare, reuși să spună:

— Nu pot fi siguri. Nu au cum să știe că nu e a ei.

— Pot în acest caz. Pielea este neagră. Probabil a unui copil având aproximativ aceeași vârstă.

— Mulțumesc lui Dumnezeu! Sally își șterse ochii cu un șervețel. Ce tot spun? Este copilul altcuiva. Totuși, *Te Deumul* rușinos se repetă în mintea ei: „Mulțumesc lui Dumnezeu că nu e Lucy, mulțumesc lui Dumnezeu, mulțumesc lui Dumnezeu”. Au mai spus și altceva?

Oliver ezită.

— Nu au avut timp să se uite la mână cum trebuie. Dar arată ca și când ar fi fost tăiată cu ceva ce pare a fi un topor. Era foarte rece. Făcu din nou o pauză. De fapt, ei cred că se poate să fi fost ținută într-un congelator. Încă se mai dezgheța.

— Iisuse! Yvonne trase aer în piept. Se uită la Sally. Scuze.

Sally încă se mai uita la Oliver.

— Nu are nicio legătură cu Lucy? Ești sigur?

— Ar trebui să aibă? Singura conexiune posibilă a fost în mintea acelor gloabe de jos.

Sally își încleștă mâinile privind fără niciun interes cum încheieturile degetelor se albeau.

— Ar fi o idee bună să încerci să te odihnești o vreme, sugeră Oliver. Nu poți face nimic în acest moment.

Sally era prea obosită pentru a se împotrivi. Puterea ei se evaporase în mod misterios. Strângând cutia cu șervețele, zâmbi mecanic către cei doi ofițeri de poliție și părăsi camera. Ușa camerei pe care o împărțea cu Michael era închisă. Nu voia să îl deranjeze, iar dacă se trezea, nu ar fi știut ce să spună. În schimb, trase aer în piept și se duse în dormitorul lui Lucy.

Era ca o celulă – mic și cu o fereastră plasată sus, pe perete. Intenționaseră să îl decoreze înainte de nașterea lui Lucy, dar nu au avut niciodată vreme. După nașterea fetiței, au avut din ce în ce mai puțin timp. Tapetul înfățișa o împletitură de nuiele cu o viță albă stilizată crescând pe ea. În unele locuri, tapetul se desprindea de perete, fapt pe care Lucy îl încuraja activ, descoperind un alt tapet sub el, vârtejuri psihedelice, oranj și turcoaz din anii ’60.

Lui Sally îi era frică să vină aici. Știa că încăperea mirosea a Lucy, că peste tot erau lucruri care îi aminteau de ea. Dar trebuia să o facă mai devreme sau mai târziu: pe termen lung, evitarea camerei i-ar face mai rău. Se așeză cu greu pe patul acoperit de o pilotă pe care erau desenați ursuleți care se îndopau cu miere și aparent habar n-aveau de escadronul de albine uriașe care patrulau în aer, deasupra capetelor lor. Pilota fusese alegerea lui Lucy, mita care o convinsese să se mute din pătuțul ei într-un pat normal.

Automat, Sally începu să facă ordine în cărțile și jucăriile care erau împrăștiate pe și în jurul noptierei. Toți copiii de patru ani erau așa? Era haosul habitatul natural? Sau era Lucy excepțională în acest fel, ca și în multe altele?

Cartea pe care o citeau marți seară zăcea între pat și perete. Sally o pescui și puse o bucată de hârtie ca semn la pagina unde rămăseseră. Istovită, se lăsă să cadă pe pat. Își îngropă fața în pernă. Mirosul tuturor copiilor era dulce?

Presupuse că ar trebui să se roage pentru Lucy. Atunci realiză că astăzi nu citise Breviarul[1] de dimineață și nici pe cel de seară în noaptea precedentă. Disciplina și exercițiul regulat erau o necesitate pentru preoți, la fel ca pentru atleți. Își închise ochii și încercă să se concentreze.

[1] Carte care cuprinde slujbele și rugăciunile pe care preoții și călugării catolici trebuie să le facă sau să le rostească la anumite ore din zi. (n.red.).

Nu se întâmplă nimic. Nu era nimeni acolo. Era întuneric și rece, iar Dumnezeu era absent. Nu era ca și când nu mai exista, descoperi Sally: pur și simplu, pentru ea nu mai conta dacă el exista sau nu. Devenise ceva irelevant, ceva împins dincolo de hotarele vieții ei. Încercă să spună rugăciunea Domnului, dar cuvintele secară cu mult înainte să termine. În schimb, se gândi la mâna tăiată. Ce fel de persoană ar lăsa-o pe o piatră de mormânt? Exista oare vreo semnificație în alegerea mormântului? Poate că acesta aparținea unei rude a copilului căruia îi fusese tăiată mâna.

Spera ca acest copil să fi murit înainte să i se fi tăiat mâna. Ideea că fusese măcelărit, poate înghesuit în pachete și congelat, făcea ca lucrurile să fie și mai rele din două motive: adăugase cumplitei fapte o iluzie de domestic și sugera premeditare și o teribilă răbdare. Ce ar fi putut determina o asemenea atrocitate? Dorința de a o răni pe mama copilului? Pedeapsa pentru un furt, o perversiune a codului penal islamic? Sally încercă să își imagineze o nevoie devenită atât de egocentrică și puternică, încât nu se dădea în lături de la nimic, nici chiar de la distrugerea calculată a copiilor.

Își băgă mâna în buzunarul jeanșilor și își înfășură degetele în șoseta lui Lucy. Se gândi la ea și la Michael, Lucy și lumea necunoscută, la părinții copilului, la bătrânica înghițind pastile în casa din strada Belmont, la cei decedați și abuzați, la cei torturați și la cei care erau pe moarte. Rasa umană nu a învățat din propriile greșeli: doar s-a cufundat din ce în ce mai adânc într-o mocirlă creată de ea însăși.

În clipa aceea, stând pe patul lui Lucy, pentru ea deveni limpede că un Dumnezeu iubitor nu ar permite așa ceva. La colegiul teologic învățase argumentele pentru care ar fi putut lăsa ca oamenii să sufere. Chiar le repetase ca un papagal pentru cei din parohie. Acum, argumentele erau dintr-odată dovedite ca fiind amăgitoare: în sfârșit, Dumnezeu era demascat și dezvăluit ca un gunoi ce era.

Auzi voci în camera de zi, una dintre ele aparținând unui bărbat care nu era nici Oliver, nici Michael. Rămase așezată pe pat, își șterse lacrimile și își suflă nasul. Se auzi o bătaie în ușă, iar Yvonne își strecură capul în cameră.

— Domnul Maxham este aici. Întreabă dacă ești în stare să stai un pic de vorbă cu el.

Sally dădu din cap și cu greu se ridică în picioare.

— Oliver a plecat?

— Acum vreo zece minute. Nu voia să te deranjeze. A lăsat un bilet.

Sally își simți trupul fierbinte și greoi. În baie, se spălă pe față și își dădu cu pieptănul prin păr. În oglindă, își zări chipul: o străină trasă la față, palidă și cu ochii umflați, fără machiaj și cu părul ciufulit.

În sufragerie, Yvonne, care stătea lângă fereastră, își plecă ușor capul cu un zâmbet nerăbdător.

— Acesta este inspectorul-șef Maxham. Doamna Appleyard.

Un bărbat mic și subțire examina fotografiile de pe polița căminului. Se întoarse cu o fracțiune de secundă mai târziu decât s-ar fi așteptat cineva.

— Doamnă Appleyard. Maxham veni încet spre ea, cu mâna întinsă. Sper că nu v-am deranjat.

— Nu dormeam. Mâna lui era uscată, fermă și rece. Observă că palmele aveau o culoare albastră-indigo; probabil, suferea de circulație proastă. A apărut vreo veste?

— Mă tem că nu. Nu încă. Făcu semn către un om înalt, care stătea lângă ușa de la bucătărie. Acesta este sergentul detectiv Carlow.

Sergentul dădu din cap spre ea. Purta un costum cumpărat de la un supermarket, de un gri-închis, cu dungi subțiri, ale cărui mâneci și pantaloni erau un pic prea scurte pentru el. Pielea, părul și chiar ochii lui păreau îngălbeniți, ca și când își petrecuse prea mult din viață în fața ecranului unui computer, la lumină artificială. Falca lui era atât de proeminentă încât partea de jos a feței era mai lată decât cea de sus.

Maxham făcu un gest către unul dintre scaune:

— Vă rog să stați jos, doamnă Appleyard.

— Ați găsit ceva, orice? întrebă ea rămânând în picioare.

— Sunt zilele de început. Maxham avea o față bucălată, pielea traversată de vene roșii. În spatele ochelarilor cu rame negre, ochii erau ca niște insule palide, nici albaștri, nici negri, ci undeva la mijloc. Accentul era din zona estuarului fluviului Tamisa, foarte asemănător cu al lui Derek Cutter. Tot ceea ce putem spune este că Lucy a ieșit pe ușa din spate. Ea…

— Dar ea nu ar face una ca asta. Nu e proastă. I s-a spus de atâtea ori…

— Se pare că ea și doamna Vaughan s-au certat puțin. Lucy voia ca doamna Vaughan să îi cumpere ceva, un cadou de Crăciun, iar doamna Vaughan a zis nu. Apoi, doamna Vaughan s-a dus sus, la baie. A lăsat-o pe Lucy îmbufnată în spatele canapelei. După cinci minute, poate zece, doamna Vaughan coboară din nou, sperând că Lucy s-a calmat. Dar ea dispăruse. Cealaltă fetiță și celălalt băiat nu au observat când a plecat – ea se uita la televizor, el era sus, cu doamna Vaughan. Haina lui Lucy lipsește. La fel și poșeta doamnei Vaughan. O chestie mare și verde – se afla în sacoșa ei de pe masa din bucătărie.

„Micuța doamnă, se gândi Sally: nu scapă ea nepedepsită după un asemenea comportament. Așteaptă numai să pun mâna pe ea.” Într-o secundă, reveni la realitate. Picioarele începură să-i tremure. Brusc, se lăsă pe scaun. Maxham se așeză și el. Se uită expectativ la ea. Sally găsi o batistă în mânecă și își suflă nasul.

— Credeam despre Carla că încuie totdeauna ușile și pune lanțul, spuse ea într-un final.

— Așa a și făcut, încuviință el. Dar la ușa din spate nu are decât două zăvoare și o yală. Credem că Lucy a tras un scaun și s-a urcat pe el. Zăvoarele au fost unse recent, iar piedica de la yală s-ar putea să fi fost ridicată – doamna Vaughan a spus că a fost plecată în curte să pună ceva în tomberon mai devreme în după-amiaza aceea și nu era sigură dacă a pus piedica atunci când s-a întors.

Sally se legă de certitudini trecute, sperând să le folosească pentru a demonstra că așa ceva nu se putea întâmpla.

— Nu putea ieși din curte. Gardul este mult prea înalt pentru ea. Și pe partea cealaltă se află un șanț – nu îi place să sară de la înălțime. Este o poartă, nu-i așa, care dă pe o alee? E întotdeauna încuiată. Îmi amintesc că mi-a spus Carla.

— Poarta era descuiată atunci când am ajuns acolo, doamnă Appleyard.

— Zăvorul este foarte sus, nu-i așa? Sally închise ochii încercând să vizualizeze curtea pe care o văzuse într-o după-amiază însorită de toamnă. Frunze moarte, cafenii, galbene și portocalii dansau pe ciment și se adunau în vârtejuri între tomberoane și groapa cu nisip. Zăvorul nu era înțepenit?

— Întâmplător, da. Ați spune că, din punct de vedere fizic, Lucy este un copil puternic pentru vârsta ei?

„Uită-te la mine, mami! Lucy stătea pe marginea patului, în pijama, ridicându-l pe Jimmy către tavan. Sunt King Kong.”

— Nu neapărat. Pentru vârsta ei, este un pic mai mică decât media.

Sergentul Carlow stătea la masă și își nota în carnețel. Tivul pantalonilor i se ridicase până la jumătatea gambei, expunând pielea palidă, aproape fără păr, de deasupra ciorapilor negri căzuți.

Un sâsâit ușor rupse tăcerea: Maxham avea obiceiul să tragă frecvent aer printre dinți, ca și când ar fi vrut să elimine vreun rest înțepenit între ei; făcând asta, își mișcă buzele într-o tentativă de zâmbet.

— Am vorbit cu vecinii de pe stradă. Am vorbit cu cei ale căror grădini dau în alee. Nimeni nu a văzut-o. Ieri a fost o seară împuțită. Nimeni nu a fost pe-afară decât dacă a trebuit să fie.

— Vreți să spuneți că cineva a deschis poarta din afară? țipă Sally.

Maxham ridică din umerii săi mici și slabi. Fața grăsuță arăta aiurea pe un gât așa de costeliv.

— Mă tem că nu suntem în măsură să tragem nicio concluzie încă, doamnă Appleyard. Doar investigăm posibilitățile, înțelegeți? Adunăm dovezi. Sunt sigur că știți de la soțul dumneavoastră cum stau lucrurile astea.

Condescendența din vocea sa o făcu pe Sally să-și dorească să îl plesnească. Chelea în vârful capului, iar părul alb trebuia tuns. Purta un vechi costum de tweed, lăbărțat la genunchi și soios la coate, ceea ce-i dădea o înfățișare nepotrivită, de fermier nu prea prosper în ziua de târg. Nu îi plăcea ceea ce vedea, dar asta nu însemna că nu se pricepe la meseria sa. Mai sâsâi o dată. Acum, că observase obiceiul, acesta o irita și îi distrăgea atenția. Se gândi la gâște protectoare și șerpi ostili.

— Dar câinii? întrebă ea cu vocea surprinzător de calmă.

— Am încercat asta. N-am descoperit nimic. Nu s-a dovedit nimic nici într-un sens, nici în altul. Toată ploaia aia nu ne-a fost de folos.

— Și cum vă pot ajuta eu?

Maxham dădu din cap, poate în semn de aprobare. Își scoase ochelarii și începu să îi șteargă cu o batistă din buzunarul de sus al sacoului.

— Sunt mai multe lucruri, doamnă Appleyard. Cele mai multe, evidente. Avem nevoie de o fotografie recentă cu Lucy. Trebuie să vorbim cu dumneavoastră despre cum este ea – nu doar ca înfățișare, ce fel de fire are. Ne-ar plăcea să aflăm exact ce poartă. Totul. Făcu o pauză mică și delicată în conversație. De asemenea, jucării pe care le-ar fi putut avea cu ea, genul acesta de lucruri. Doamna Vaughan spunea că voia să meargă cu ea la Woolworth să cumpere un set de magie. Puteți confirma asta?

— Da. Eu și Lucy am avut o discuție în drum spre Carla, ieri-dimineață. Fiica mea poate fi foarte insistentă. Dacă vrea ceva, este înclinată să te bată la cap la nesfârșit, până când îl obține. Și, dacă nu îl obține, ceea ce se întâmplă frecvent, o apucă pandaliile câteodată.

— Deci sunteți de acord că faptul că a plecat singură după o asemenea dispută nu ar fi chiar atipic?

— Bineînțeles că ar fi atipic. Nu a mai făcut niciodată așa ceva, „Ba da, a mai făcut, se gândi Sally. Lucy a încercat să fugă din magazine de câteva ori, dar, cu siguranță, acum e altceva?” Dar este foarte încăpățânată. Faptul că a fugit în felul acesta mă șochează, dar, la urma urmelor, nu mă surprinde.

— Ah. Maxham suflă peste ochelari, îi șterse din nou și îi puse pe nas. Trebuie să vă spun că soțul dumneavoastră are o părere diferită despre Lucy. A insistat că ea nu ar fugi din proprie inițiativă, că este mult prea sensibilă.

Lui Lucy îi place să petreacă timpul cu tatăl ei. Sally își alese cuvintele cu foarte mare atenție, nedorind să dezvăluie că ea petrecea cu Lucy de cinci ori mai mult timp decât Michael și că el o răsfăța teribil. Poate are tendința să se poarte mai frumos cu tatăl ei decât cu mine. Dar nu cred că există nicio îndoială despre încăpățânarea de care poate da dovadă. O puteți întreba pe Carla. Sau pe Margaret Cutter. Se grăbi să răspundă înainte ca Maxham să aibă timp să întrebe. E nevasta vicarului nostru. Conduce o creșă la St George.

— Ați avea vreo obiecție dacă ne-am uita pe aici?

— Pe unde?

— Prin apartament, dacă nu vă deranjează. Mai ales prin camera lui Lucy, bineînțeles. Ne-ar fi util să avem mai multe informații despre copilul dispărut, înțelegeți. Și, dacă ați veni cu noi, poate ați observa dacă lipsește ceva.

„Ce se așteptau să găsească, se întrebă Sally? Cadavrul lui Lucy sub pat?”

— Bine. Dar soțul meu doarme în acest moment.

— Da, soțul dumneavoastră. Maxham rosti cuvintele atât de încet, încât părea că vorbește tărăgănat. Trase aer printre dinți. Nu am vrea să îl deranjăm.

— Are nevoie de somn.

— A stat treaz toată noaptea. Vocea lui Maxham era neutră, fără inflexiuni. A trebuit să îl rog pe prietenul său, domnul Rickford, să vină să îl ia în dimineața asta. Să se asigure că ajunge acasă cu bine.

— Da. Înainte să se poată controla, Sally adăugă o scuză pentru Michael: A fost foarte necăjit. Încă mai este. Nu este el însuși.

— Asta e de înțeles. Vocea era încă neutră și intenția de a-i arăta înțelegere reprezenta ea însăși o acuzație. Bănuiesc că a avut multe de îndurat în ultima vreme.

— Cu siguranță. O îndoială se strecură în mintea lui Sally: avusese Michael și altceva pentru care să-și facă griji *înainte* de dispariția lui Lucy? Dar nu era timp să se gândească la asta acum. Ce credeți că s-a întâmplat? Dintr-odată, era furioasă pe Maxham. Haideți – trebuie să aveți câteva idei. Care sunt variantele principale?

— Există trei scenarii majore, spuse el brusc. Primul: a fugit de una singură și să sperăm că a găsit un adăpost pe undeva. Al doilea: un bărbat sau poate niște copii treceau pe acolo și s-au gândit să o ia cu ei. Se întâmplă, doamnă Appleyard, nu vă voi ascunde, dar se întâmplă mult mai rar decât ați crede, deci încercați să nu vă gândiți la asta. Tonul său era încă neutru, iar ea se întrebă dacă în spatele lui se afla bunătate sau insensibilitate. Al treilea: o femeie a luat-o. Asta se ia în considerare ca opțiune separată, pentru că, de obicei, motivele sunt diferite. Știți cum este, mame care și-au pierdut copiii și au nevoie de un înlocuitor. Fete care vor un copil mic cu care să se joace, un fel de păpușă. Dacă asta e ceea ce s-a întâmplat, probabil că o vom găsi teafără și nevătămată.

— Teafără și nevătămată? șopti Sally, atât de supărată și de speriată, încât dinții ei păreau pe cale a începe să clănțăne.

— Aceste variante sunt relative, doamnă Appleyard. Trebuie să înțelegeți acest lucru.

— De ce fac femeile așa ceva? Sally ezită să ia în considerație celelalte opțiuni; știa că o vor bântui mai târziu.

— Câteodată, e cineva care crede că relația ei se destramă. Este o modalitate de a păstra un bărbat alături de ea. De obicei, ăsta e totuși rostul unui copil. Sau poate fi o tânără pe care, în trecut, părinții o neglijau. Familie destrămată – tatăl la închisoare, mama are un nou bărbat. Ai putea spune că au nevoie de cineva pe care să-l iubească. Nu avem toți nevoie? Apoi, mai sunt și cei bolnavi la minte. De obicei, fără istoric ca delincvenți. În general, o faptă comisă într-un moment în care femeia se află într-un stadiu psihotic acut. Maxham se uită la ea, observând efectul cuvintelor sale. Va trebui să vedem…

Fără veste, Michael se năpusti în cameră și se sprijini de spătarul canapelei. Se uită la ei ca și când ar fi fost o cameră plină cu străini. Sergentul Carlow se ridică închizându-și repede carnetul. Yvonne se uită la Maxham, cerând din priviri instrucțiuni. Maxham rămase pe loc pur și simplu, cu mâinile împreunate lejer în poală.

Sally lăsase ușa deschisă atunci când intrase în cameră. Stătuse Michael pe hol și ascultase de ceva vreme? Era în pijama și arăta îngrozitor: cămașa descheiată, părul ciufulit, fața nerasă, corpul moleșit de pastilele de dormit.

— Găsește-o, Maxham, șopti Michael. Găsește-o! Lasă vorbele și găsește-o.

•

Lui Sally, Maxham nu îi plăcu, dar trebui să admită că aborda situația cu iscusință. Acesta o rugă pe Sally să îi conducă pe el și pe sergentul Carlow prin apartament. O lăsă pe Yvonne stând la masă împreună cu Michael. Probabil, Michael s-ar fi certat dacă ar fi fost lăsat singur cu oricare dintre bărbați. Dar nu s-ar certa cu o femeie. Le trata pe femeile pe care nu le cunoștea bine – ca pe niște ființe delicate, care puteau fi ușor rănite dacă te purtai cu brutalitate.

În timp ce le arăta celor doi polițiști apartamentul, Sally îl auzi pe Michael cum vorbea cu Yvonne. Nu putea desluși ce spuneau, însă vocile lor se ridicară și coborâră, conteniră și se auziră din nou, pe un ton normal, liniștitor.

Totuși, când se întoarseră în sufragerie, Michael se uită în sus, la Maxham, iar Sally știu, după chipul soțului ei, că nimic nu s-a schimbat.

— Cea mai mare probabilitate este ca un bărbat să o fi luat-o, spuse el. Știi asta, femeile au tendința să ia bebeluși.

— Vom vedea. Maxham își mușcă buzele și sâsâi. Vă mulțumim pentru ajutor, doamnă Appleyard. Vom păstra legătura. Și nu vă îngrijorați facem tot ce putem.

— Nenorocitul, murmură Michael în sufragerie în vreme ce Sally îi conducea pe ofițerii de poliție.

•

Michael se bărbieri și făcu un duș. Era deja după-amiază. Sally făcu un ibric cu ceai, din care doar Yvonne luă o ceașcă. Polițista făcea tot ce putea, se gândi Sally, dar era ca și când avea o doică pe cap. Stătea lângă telefon, aparent absorbită de ultimele cuvinte ale rebusului din *Daily Telegraph.*

Michael își împinse cana deoparte.

— Îmi pare rău, Sal. Nu pot sta aici. Mă simt ca și când pereții mă apasă. Mă duc să iau o gură de aer.

Ar fi vrut să îl apuce de mână. „Nu mă lăsa singură.” În schimb, spuse:

— O să stai mult?

Nu îi răspunse la întrebare. Își căută geaca și își puse portofelul într-un buzunar și cheile în celălalt. Era o geacă impermeabilă, ceea ce îi aminti de Oliver.

— N-ar trebui să îl suni pe Oliver la un moment dat? îl întrebă ea.

— Când mă întorc. Se aplecă și o sărută în vârful capului. Te iubesc, murmură el prea încet ca Yvonne să audă. Își îndreptă trupul. Nu o să lipsesc mult.

Mâna lui atinse umărul lui Sally pentru o clipă. Dădu din cap către Yvonne și părăsi camera. Cele două femei rămaseră în tăcere. Ușa de la intrare se deschise și se închise. Îi auziră pașii îndepărtându-se hotărâți pe scări. Sally spera să nu se bată cu jurnaliștii. După câteva clipe, se relaxă, pentru că nimeni nu țipa pe stradă.

Asta a fost ultima dată când l-a văzut pe Michael sâmbătă. Își petrecu mare parte din următoarele cinci ore lângă telefon. Când acesta suna, Yvonne răspundea, dând din cap către Sally atunci când era clar că nu Michael era cel care suna.

Sally se gândi că Michael putea să fie arestat, că rătăcea cu ochii în lacrimi pe străzile Londrei în căutarea lui Lucy. Se gândi la accident, nebunie și suicid. Cu toată suferința ei, știa că

absența lui Lucy era mult mai îngrijorătoare decât a lui Michael; teama puternică pentru Lucy nu îi alunga suferința pentru Michael, dar o făcea mai ușor de îndurat. Asta însă nu o împiedica să fie supărată pe el.

— Al naibii om! izbucni ea după un alt apel de la cineva cu care nu voia să vorbească.

— Așa, dragă, spuse Yvonne pe un ton încurajator. Scoate tot din tine.

— Maxham știe că Michael a plecat?

Yvonne dădu din cap:

— Trebuia să-i spun. Îmi pare rău.

— Nu e vina ta.

Pe polița căminului, Sally găsi biletul lui Oliver rezemat de vechiul ceas stricat, cadoul de nuntă de la David Byfield. „Michael și Sally, vă rog, telefonați-mi dacă pot face ceva. Oliver.” Sub nume, avuse bunul-simț să își treacă numărul de telefon. Un om politicos. Pe când Yvonne prepara un ceai în bucătărie, Sally ridică receptorul. Oliver răspunse la al doilea târâit.

— Sunt eu, Sally.

— Ai vreo veste?

— Nu. Nu chiar. Îi spuse despre Michael. Mă… mă întrebam dacă nu este cu tine.

— Aș fi vrut să fie. De fapt, Maxham m-a sunat deja. Să vin la tine?

— Nu. Auzi un zăngănit în bucătărie. Trebuie să închid.

— Sună-mă, Sally. Oricând, bine?

— Bine. Întrerupse conexiunea atunci când Yvonne veni cu cănile de ceai. Verificam doar la Oliver Rickford. Michael nu e nici acolo.

Ceea ce o rănea, atunci și mai târziu, era felul în care Michael o lăsase pe dinafară. „La bine și la greu” nu însemna nimic pentru el? Dacă ea nu însemna nimic, atunci de ce s-a obosit să se căsătorească? Putea găsi pe altcineva cu care să se culce. Poate că acolo era acum: cu o prostituată, plătind-o pentru ceea ce soția lui era prea obosită să îi ofere.

Yvonne se duse la baie. Telefonul începu să sune. Sally se repezi la el, vărsându-și ceai fierbinte pe picior.

— *La naiba*! Alo.

— Reverendul Appleyard? O voce de bărbat. Pe care nu o cunoștea. Sally? Sunt Frank Howell. Îți aduci aminte de mine? Am făcut acel material despre St George pentru revista *Standard.*

— Îmi pare rău. Nu am nimic de spus.

— Înțeleg, Sally. Vocea era unsuroasă. Nu vreau să te întreb nimic. Pe cuvânt.

Își aminti acum fața omului: heruvimul pleșuv, cu ochii înroșiți; prietenul lui Derek.

— O să închid telefonul, domnule Howell.

— Mai devreme sau mai târziu, tu și Michael va trebui să aveți de-a face cu presa, începu el să bolborosească. Poate pot să ajut. Aveți nevoie de cineva care să știe să tragă sforile, cineva care să fie de partea voastră, cineva…

— La revedere. Închise telefonul.

— Cine era? întrebă Yvonne un moment mai târziu.

— Un jurnalist pe nume Frank Howell.

— A mai sunat de două ori înainte. Lasă telefonul în grija mea.

— Credeam că era Michael.

„Sau Lucy.” Sally începu din nou să plângă.

Yvonne îi dădu o mână de șervețele.

— Încearcă să nu-ți faci griji, dragoste. Sunt sigură că există o explicație foarte simplă. Se va întoarce. O să vezi.

— Nu sunt sigură că îl vreau înapoi, mormăi Sally printre lacrimi.

„O vreau pe Lucy.”

•

După aceea, Sally află că Michael se duse direct către strada principală, mergând către stația de metrou. Intrase în barul King of Prussia și comandase o halbă de bere și un whisky dublu. A stat de unul singur într-un colț al încăperii. După spusele barmanului, nu a creat probleme. A mai băut încă două whisky-uri duble și a respins o încercare de conversație.

A luat trenul către stația King’s Cross, de unde a cumpărat un bilet pentru Cambridge. Avea ceva timp de pierdut înainte de venirea trenului, așa că l-a petrecut într-un bar. De la gara din Cambridge s-a dus încet spre mijlocul orașului, apoi dincolo de el, oprindu-se la două baruri pe drum. A ezitat pe strada Huntingdon. Chiar înainte de opt și jumătate, a ajuns la un bloc mic și urât de apartamente moderne chiar lângă colegiul

Fitzwilliam. A apăsat una dintre sonerii și s-a așezat pe iarba umedă, pentru a se odihni. În curând, adormi.

Puțin mai târziu, telefonul sună în sufrageria familiei Appleyard din strada Hercules. Yvonne răspunse. Ascultă o clipă, apăsă pe butonul „mute” și se uită la Sally.

— Este cineva care se numește părintele Byfield. Vrei să vorbești cu el? Spune că soțul tău este cu el.

Sally a fost furioasă și ușurată atunci când a auzit vocea unchiului David. Mai era și geloasă și avea și un sentiment de eșec. Trebuia să își dea seama că, în momente de criză, Michael nu va apela la ea, ci la nașul său.

Capitolul 6

„Astfel, în ceea ce privește spiritele, sunt atât de departe de a le nega existența, încât aș putea foarte ușor să cred că nu numai țări întregi, dar și anumite persoane au îngerii lor păzitori.”

Religio Medici, I, 33

— Mami, mami, unde ești?

Prin intercom, vocea lui Lucy părea mecanică, precum a unui robot-copil. Fără intercom și cu ușile închise, nu ar fi auzit-o, pentru că pivnița era acum atât de bine antifonată.

— Mami. Vocea deveni mai puternică și se transformă într-un urlet. Unde ești?

Angel își aruncă șervetul pe masă și se ridică întinzându-și brațul lung și alb către cheile de pe masa de lucru. La ușă, se uită în urmă, după Eddie.

— Aranjează tu lucrurile aici. O să am eu grijă de ea.

Lucy plângea deja. Eddie și-o imagină stând lângă ușă sau încovrigată în pat. Purta pijamaua pe care o cumpărase special pentru ea de la Selfridges; avea stele roșii pe un fundal galben-închis și, în condiții normale, i s-ar fi potrivit foarte bine. Totuși, noaptea trecută, Lucy nu arăta tocmai bine: la lumina slabă a lămpii de pe noptieră, chipul ei era alb, aproape verde, gura o gaură neagră, zdrențuită, ochii umflați, strânși ca niște linii subțiri.

— Tati. Mami.

Intercomul emise o serie de păcănituri: Angel descuia și deschidea ușa pivniței.

— *Mami.* Vreau…

— O vei vedea pe mami foarte curând. Vocea lui Angel era joasă și fermă. Se auzi un clic în timp ce închidea ușa după ea. Acum, ce cauți jos din pat fără papuci?

— Unde e mami? Unde mă aflu? Unde e tati?

— Mami și tati au trebuit să plece pentru câteva nopți. Nu-ți mai amintești? Eu și Eddie avem grijă de tine. Făcu o pauză, dar Lucy nu răspunse. Eu sunt Angel.

Lucy începu din nou să plângă. Intercomul modifica și distorsiona durerea ei.

— Ajunge, dragă. Nu vreau să mă supăr. Gândește-te cât de tristă va fi mami dacă ar auzi că nu ai fost cuminte.

Plânsetul se auzi și mai tare.

— Lucy. Nu-ți va plăcea dacă mă supăr. Copiii neascultători trebuie pedepsiți.

Urletele continuară. Se auzi un zgomot strident, precum plesnetul unui bici. Plânsul se opri brusc.

— Nu ținem copii plângăcioși aici, dragă. Va trebui să îți revii, nu-i așa?

Eddie nu mai putea îndura. Închise intercomul și ascultă liniștea prelingându-se în bucătărie ca apa într-un bazin.

•

„Iată-ne pe toți aici, pe această planetă supraaglomerată, se gândi Eddie, cu toții membri ai aceleiași specii și fiecare dintre noi un mister pentru ceilalți.” În special Angel, care, ca Rusia lui Churchill, era o ghicitoare învăluită într-un mister din interiorul unei enigme. De exemplu, de unde venea ea? Câți ani avea? Cine era? Dacă nu îi plăceau în mod special fetițele, de ce își petrecea atât de mult timp cu ele? În cele din urmă, dar nu cel mai puțin important, de ce spusese Angel că Lucy era specială? De ce era Lucy diferită de celelalte trei?

Nimic din ceea ce o privea pe Angel nu era clar. În orice caz, era de parcă s-ar fi născut direct adult cu mai puțin de șase ani în urmă, în seara aceea din martie când a întâlnit-o Eddie. Venise în casa din strada Rosington ca răspuns la un anunț pe care mama lui Eddie îl dăduse în ziarul *Evening Standard.* Anunțul indica strada Rosington, dar nu și numele familiei Grace sau numărul casei. Mama lui Eddie spusese că nu puteai fi niciodată prea atent, cu toți oamenii ăia ciudați care rătăceau pe străzi zilele astea.

Din start, Thelma refuzase să-i ia în considerație pe bărbații care ar fi putut solicita camera.

— Sunt niște bestii murdare. Femeile sunt mai ordonate și mai curate.

Eddie însuși era eliminat din această părere de ansamblu asupra sexului masculin, ceea ce îi confirma suspiciunea că mama lui nu îl considera cu adevărat bărbat.

Când Angel sunase, mama lui Eddie îi dăduse numărul casei aproape imediat. Îi plăcuse vocea lui Angel.

— Cel puțin, vorbește engleza reginei. Mai mult decât poți spune despre restul. Nu vreau una dintre acele cerșetoare de la asistența socială care să mă încurce toată ziua.

Mai fuseseră încă alte nouă apeluri în afară de cel al lui Angel, dar niciunul nu dusese la o invitație pentru a vedea camera. Thelmei nu îi plăceau irlandezii, indienii din Vest, asiaticii și oricine se încadra în categoria cu accent de „clasă de jos”.

Când se auzi soneria, Eddie și mama sa se uitau la televizor în camera din față.

— A venit la fix, comentă Thelma, uitându-se la ceas. Îi voi spune asta.

Eddie se duse în hol și se uită pe vizor, la persoana care stătea în pragul casei. Putea vedea foarte puțin, pentru că femeia se întorsese să privească traficul de pe stradă; în orice caz, purta un impermeabil lung și deschis la culoare, cu glugă. În timp ce deschidea ușa, ea se întoarse cu fața la el.

Era frumoasă. Pentru un moment, perfecțiunea ei îl paraliză. Nu văzuse niciodată pe nimeni atât de frumos în viața reală, doar la televizor, în poze și în filme. Mai degrabă decât o făcu el, îl privi cercetător, ca și când voia să-și dea seama dacă este în conformitate cu exigențele ei.

— Ah, spuse el. Ah, domnișoară… ah… intrați.

A existat o pauză infinitezimală. Apoi, spre ușurarea lui, ea zâmbi și intră în casă. Angel era cam de înălțimea lui, un metru șaizeci și șapte. Avea o față prelungă, cu osatură frumoasă, tenul fără imperfecțiuni, ca al unui copil. Suspicioasă, Thelma o însoți sus, să vadă camera liberă. Eddie se fâțâi prin hol, ascultând.

— Ce drăguț, o auzi pe Angel spunând. Și, dacă pot remarca, decorată cu gust. Vocea sa era sigură, constatarea rece ducând cu gândul la o limpezime pe măsură a minții.

Până reveniră la parter, cele două femei discutau aproape ca niște prietene. Spre amuzamentul lui Eddie, o auzi pe mama lui manifestându-și ospitalitatea.

— De obicei, bem un pahar cu sherry pe la ora asta, domnișoară Wharton. Poate ți-ar plăcea să ni te alături?

— Ar fi minunat.

Thelma se uită la Eddie, care, după o clipă de stânjeneală, sări în picioare și se duse în bucătărie pentru a găsi sticla de sherry dulce pe care tatăl lui o deschisese de Crăciunul trecut. Când se întoarse cu trei pahare potrivite pe o tavă, femeile discutau despre cât de repede se putea muta Angel.

— Cu un depozit pentru o lună și referințe corespunzătoare, desigur.

— Natural. Angel își deschise geanta. Am o referință aici de la doamna Hawley-Minton. Este doamna care conduce agenția unde lucrez.

— O agenție de bone?

— De fapt, asistente medicale pentru copii. Pe scurt, este o agenție pentru bone cu pregătire de asistente medicale.

— Eddie, îi ceru Thelma. Sherry-ul.

Împărți paharele. Angel îi întinse Thelmei un plic. Aceasta extrase o hârtie cu antet și își puse pe nas ochelarii de citit. Eddie și Angel își sorbiră sherry-ul.

— Văd că doamna Hawley-Minton i-a cunoscut pe părinții dumitale, spuse Thelma în felul ei mândru.

— O, da. Acesta a fost motivul pentru care m-a angajat. Este foarte grijulie în privința acestor lucruri.

Thelma se uită interogativ peste ochelarii de citit.

— O agenție ca a ei înseamnă multă responsabilitate, explică Angel. Mai ales când este vorba despre copii. Consideră că nimeni nu poate fi prea vigilent.

— Într-adevăr, spuse Thelma și, după o pauză, adăugă: Sunt foarte de acord. Împături scrisoarea și i-o dădu înapoi lui Angel. Ei bine, domnișoară Wharton, pare destul de satisfăcător. Când ți-ar plăcea să te muți?

•

Pe vremea aceea, Angel era întotdeauna domnișoara Wharton. Thelma se refugia în formalismul învechit. Eddie evită să îi spună în vreun fel lui Angel de față cu ea, dar câteodată, noaptea, șoptea numele ei de botez, Angela, încercând să vadă cum se aude când îl rostește, simțindu-l stânjenitor și străin.

În majoritatea timpului, Angel stătea la ea în cameră. Avea voie să folosească baia, bineînțeles, și avea propria ei cheie de

la intrare. Pentru o vreme, a avut toate virtuțile, chiar și pe cele negative.

— Mă bucur atât de tare că nu fumează, spuse Thelma, care convertise fosta ei plăcere într-un viciu. Toată casa ar mirosi, nu doar camera ei. Dar presupun că nu ar face-o, dat fiind că este asistentă.

Înainte ca Angel să se mute, Thelma își făcuse multe griji în privința telefonului. Avea viziuni cu Angel care dădea telefoane nepermise în Australia, cu telefonul care suna neîncetat (o femeie care arăta așa trebuia să aibă o viață socială activă), cu lungi conversații cu prietenele și, chiar mai rău, cu iubiții.

Angel calmă în curând spaimele Thelmei. Ea însăși folosea foarte rar telefonul și păstra o evidență meticuloasă a costurilor. Nici nu primea foarte multe apeluri. Majoritatea erau legate de munca sa – de obicei, de la agenția doamnei Hawley-Minton. Pe măsură ce treceau săptămânile, Thelma se angajă într-o relație telefonică cu doamna Hawley-Minton.

— O apreciază pe domnișoara Wharton foarte mult, îi spuse ea lui Eddie. Doamna Hawley-Minton îmi zice că toți clienții ei o cer mereu pe ea. Unul dintre ei este un prinț adevărat, tatăl lui a fost rege. Bulgaria, parcă era? A fost detronat cu mult timp în urmă, desigur, dar chiar și așa.

Eddie o invidia pe Angel pentru slujba sa. Se gândise destul de mult la copiii ei și la ceea ce ar putea face cu aceștia. Câteodată, încerca să-și imagineze că era ea, că era în hainele ei, în pielea ei și vedea cu ochii ei.

— Lucrează în Piața Belgrave săptămâna asta, spunea Thelma vorbindu-i lui Eddie în lipsa altcuiva mai bun cu care să converseze. El este milionar peruvian, iar ea are ceva legătură cu ambasada. Eddie își imagina copii cu păr negru, fețe solemne și ochi uriași, într-o creșă din pod cu ferestre cu grilaj; se vedea pe sine însuși având grijă de ei și jucându-se cu ei, așa cum făcea Angel.

Thelma era curioasă în legătură cu trecutul lui Angel și cu viața ei socială aparent inexistentă.

— Dacă mă întrebi pe mine, a fost nefericită în dragoste. Nu-mi spune că o fată ca ea nu a avut oportunități din belșug. Pun pariu că bărbații aleargă după ea cu limbile scoase de fiecare dată când merge pe stradă.

Grosolănia Thelmei îl surprinse pe Eddie, chiar îl șocase. Nu își manifestase niciodată această latură pe vremea când trăia Stanley. Observă că ideea cu logodnicul ipotetic îi plăcea foarte mult.

— Mă întreb dacă a fost logodită, iar apoi el a murit, iar de atunci ea nu s-a mai uitat niciodată la vreun alt bărbat. Thelma avea și o inconstanță puternică a caracterului, îngropată adânc, dar pasibilă a ieși la suprafață în mod neașteptat. Poate a fost în armată. Știi, tatăl domnișoarei Wharton a fost. Află că soțul decedat al doamnei Hawley-Minton fusese brigadier, iar el și tatăl lui Angel au fost împreună în India în timpul războiului. Cred că ambii părinți au murit, i se confesă Thelma. Pare singură pe lume.

Curiozitatea Thelmei în legătură cu Angel se extinse chiar și în privința lucrurilor ei. Angel își ținea camera curată și își făcea singură patul. Dar Thelma avea o cheie și, uneori, atunci când Angel era plecată, deschidea ușa camerei din spate și cerceta temeinic viața privată a chiriașei sale.

— Nu sunt băgăreață. Dar este responsabilitatea mea într-un fel. Trebuie să mă asigur că nu face găuri în cuvertură sau că nu lasă focul aprins atunci când pleacă.

Eddie o privi pe mama sa în una dintre aceste incursiuni. Stătea în pragul dormitorului din spate, care era visul unei proprietărese: curat, ordonat, mirosind vag a spray de mobilă și a parfumul lui Angel. Thelma se mișcă încet prin cameră și trase sertarele. Deasupra șifonierului era o valiză modernă, mare.

— Încuiată, comentă Thelma curioasă, dar nu enervată.

Pe comodă, lângă pat era o cutie lăcuită. Și aceea era încuiată.

— Probabil ține documente de familie acolo, poze cu părinții ei și cu logodnicul. Curios că nu are nicio fotografie cu ei. Este loc suficient pe măsuța de toaletă.

— Tu nu ai nicio fotografie cu tata, remarcă Eddie.

— Asta este cu totul altceva, șuieră Thelma, atenția ei fiind îndreptată în altă parte. Are o grămadă de cărți, nu-i așa? Mă întreb dacă într-adevăr le-a citit. Se uită la cotoare. Nu ai fi crezut că este religioasă, nu-i așa? Mama lui rosti cuvântul „religios” pe un ton în care se regăseau scepticism, milă și curiozitate. Nu ai fi ghicit așa ceva.

Eddie remarcă o *Biblie,* o carte de rugăciuni și o carte de cântece religioase. Trecu cu ochii peste rândul de cotoare și văzu alte titluri: *Biografia lui Toma d' Aquino,* de G.K. Chesterton, *Religio Medici,* a lui Sir Thomas Browne, *Credința creștină, Ultimele patru lucruri,* un dicționar de teologie creștină, *Scutul credinței* și *Omul, Dumnezeu și rugăciunea.*

— Nu merge la biserică, spuse Thelma cu vocea șovăitoare. Sunt sigură că am fi observat. Se duse la măsuța de toaletă, luă o sticluță de parfum și o mirosi. Foarte frumos. Puse parfumul jos. Îți zic, așa ar și trebui să fie. Lucrurile astea nu sunt ieftine. Ai putea să hrănești o familie de patru persoane cu sumele pe care le cheltuiește ca să se facă frumoasă.

Deși nu era semnificativă, remarca rămase în memoria lui Eddie. Era primul semn de fisură care apărea între Thelma și Angel. Era în firea mamei lui să fie o persoană critică, întotdeauna dornică să găsească o vină și nu era niciodată satisfăcută de ceva sau cineva pentru prea mult timp. Căutase perfecțiunea toată viața sa și nu ar fi știut ce să facă dacă dădea peste ea.

În timp ce primăvara gri și blândă se transformă într-o vară gri și blândă, șicanele începură să se amplifice. Thelma azvârlea critici precum săgețile – la început una sau două, din când în când, dar numărul lor crescu constant.

Cu Angel se întâmplă ca și cu Stanley: Thelma nu încercă să scape de chiriașa sa, după cum nu încercase să scape nici de soțul ei. Faptul că Angel nu lua în seamă remarcile înveninate o înfuria pe Thelma. Dar nu putea face nimic în privința aceasta – Angel își purta pasivitatea ca pe o armură.

Într-o dimineață însorită din mijlocul verii, Eddie se duse cu o cană de cafea în grădină. Mama lui era pentru prima dată plecată de acasă – la fiecare patru săptămâni, se ducea cu taxiul la Centrul de sănătate, ca să i se măsoare tensiunea și de unde își lua rația lunară de pastile și spray-uri, iar el se simțea neobișnuit de relaxat. Se îndreptă agale către copacii din spate.

Atmosfera pașnică se spulberă când auzi ușa din spate deschizându-se în urma lui. Se întoarse. Angel veni către el, croindu-și drum printre un strat cu flori infestate de buruieni și iarba înaltă a gazonului. Avea părul desfăcut și purta o rochie scurtă, verde și sandale. Soarele era la înălțime și puțin în

spatele ei, aruncând o strălucire aurie peste părul ei și umbrindu-i fața.

— Nu te deranjez?

— Nu. El se dădu înapoi, către gard.

— Este o zi așa de frumoasă. Nu am putut rezista să nu ies.

El își sorbi cafeaua, încălzindu-și limba.

— Știi, am văzut o vulpe zilele trecute. Angel arătă prin grădină, către proprietatea Carver. S-a dus acolo. Probabil, pe terenul părăsit din spate.

— Sunt o mulțime de vietăți sălbatice aici.

— Păcat că e așa dezordine. Se opri lângă el, iar Eddie surprinse o dâră a parfumului ei. Ochii lui se îndreptară către apartamentele sociale. Totuși, mai bine o junglă decât așa ceva.

Eddie încuviință din cap.

După o pauză, Angel continuă.

— Ai remarcat-o pe femeia cu binoclu? Iese foarte des pe balconul cu geranium.

Un singur balcon avea geranium. Ieșea în evidență față de cele ale vecinilor, în parte din această cauză, dar și datorită aspectului îngrijit, a vopselei proaspete de pe grilaj și a absenței unei antene-satelit. Acum, nu era nimeni acolo.

— Cred că se uită la păsări, spuse Eddie. Este doamna Reynolds.

— A fost acolo acum câteva clipe. Mă uitam pe fereastra dormitorului și, pentru un moment, am crezut că te privește pe tine.

— Ești sigură? De ce?

— Probabil, se uita la casă. Sau alături. Poate că este o pasăre pe acoperiș. Îi zâmbi. În orice caz, chiar dacă se uita la tine, nu aș lua-o prea personal.

— Ah, nu. Bineînțeles că nu.

— Bătrânele fac lucruri ciudate. Angel privi îndărăt către casă, iar Eddie știu că doamna Reynolds nu era singura la care se referea. Dar asta este problema lor, nu a noastră.

•

Pe timpul verii, cum criticile Thelmei se intensificau, Eddie realiză că se atașa de Angel. Acest lucru se întâmpla treptat și subtil. Îi zâmbea când se întâlneau pe hol sau îl întreba cum credea că va fi vremea în dimineața respectivă și asculta răspunsul lui ca și cum părerea sa conta. Atunci când Thelma

devenea mai absurdă decât de obicei, Angel își îndrepta ochii din când în când către Eddie, iar când privirile li se întâlneau apărea un sentiment delicios, de secret împărtășit sau amuzament comun.

Eddie era flatat și alarmat de aceste indicii. Până atunci, femeile nu arătaseră niciodată vreun interes pentru el, mai ales nu femei atât de frumoase ca Angel. Nu că ar fi plăcut-o în special ca femeie, își zise el, ci ca persoană. Și nu era nicio îndoială că frumusețea ei afecta modul în care el îi reacționa: sporea importanța tuturor lucrurilor pe care le spunea sau le făcea.

Apoi, veni prima sâmbătă din septembrie. Era o zi frumoasă de vară târzie și, după micul dejun, Eddie decise să se ducă până la Heath. (De când murise tatăl său, își pierduse teama de a ieși din casă.) Se întâmplă să își arunce o privire înapoi în timp ce urca Haverstock Hill și, undeva în spate, o observă pe Angel care mergea în aceeași direcție. Prezența ei îl irită. În plimbările lui, îi plăcea să fie printre străini. Își grăbi pasul și o luă pe următorul drum lăturalnic. Se uită îndărăt de câteva ori, dar nu remarcă niciun semn că ar fi luat-o după el. Se gândi că probabil s-a dus mai departe, către Rosslyn Hill, până la Hampstead Village.

Petrecu o oră plăcută la Heath. Era un loc pe care îl evita seara, pentru că anumite zone erau murdare și periculoase și – așa se spunea – bântuite de bărbați care își făceau lucruri teribile unul altuia. Dar, în timpul zilei, în week-end și de sărbători, Heath era plin de copii, unii însoțiți de adulți, alții fără. Într-un final, găsi o bancă în Parliament Hill și privi tați nervoși care ridicau zmeie pentru copii plictisiți. Dedesubt se întindea orașul, cărămidă și piatră, sticlă și asfalt, albastru și gri, și verde tremurând precum ceva viu în ceață.

Spre deliciul lui Eddie, două fete de aproximativ opt ani începură să facă gimnastică în apropierea băncii sale. Aveau vârsta la care nu erau conștiente de trupurile lor, când competiția era ceva natural. Una purta jeanși, iar cealaltă – o fată cu chipul palid, serios și stropit cu pistrui – avea un tricou de bumbac peste o rochie scurtă. Eddie o privi pe furiș. Încercă să își dea seama dacă îl atâța în mod conștient, așa cum Alison obișnuia să facă în vara aceea îndepărtată, atunci când se legăna din ce în ce mai sus, descoperindu-se din ce în ce mai

mult și prefăcându-se că nu știa că el o privea. Se uită la ea, întrebându-se cât de catifelată îi era pielea deasupra genunchilor.

Apoi, cu o bruschețe ce îl făcu să rămână fără aer, reveria lui plăcută fu spulberată.

— Nu-i așa că sunt dulci? Angel se așeză lângă el. Toată energia aceea. De unde o iau?

Eddie se uită sălbatic la ea. Apariția ei neașteptată l-ar fi șocat în condiții normale și ar fi provocat un alt atac de timiditate. Dar asta era și mai rău. Oare fața lui îi trăda ceva din ceea ce gândea? Angel era bonă. Ar fi fost atentă la bărbații ciudați care priveau copii.

— Este o zi frumoasă pentru Heath. Cea mai bună perioadă a verii.

— Da, reuși el să spună. Foarte însorită.

Vântul suflă o șuviță din părul ei către el. Ea o așeză la loc. Pentru un moment, mâneca ei o atinse pe al lui, iar el îi simți parfumul. Purta un tricou de bumbac albastru și jeanși. Mâna ei stângă i se odihnea acum pe picior. Avea degete lungi, cu pielea catifelată, unghiile nu chiar ovale, ci cu formă de ou, cu vârfuri ascuțite; nu purta niciun inel.

Îngrijorat că ar putea crede că se uită prea insistent la ea, el privi în altă parte. Spre ușurarea lui, cele două fete alergau la vale, țipând către cineva aflat jos. Nu mai trebuia să-și facă griji că-și va trăda interesul pentru ele.

— Ai vrea una? Uluit, Eddie se întoarse către ea, pentru un moment crezând că se referă la fete. Dar Angel îi întindea un pachet de Polo, cu folia de la capătul tubului desfăcută. Luă una, deoarece un refuz ar fi putut să o jignească. Timp de o clipă, rămaseră tăcuți. Bomboana mentolată părea neobișnuit de puternică, iar el tuși.

— Îmi place să vin aici, spuse Angel. E atât de frumos să vezi copii jucându-se.

Eddie mușcă puternic din bomboană, iar aceasta se dezintegră. Doi băieți în pragul pubertății se întreceau pe biciclete. Unul din ei lăsă să cadă un ambalaj în vreme ce treceau pe lângă ei.

— Când sunt mai mari, nu mai sunt atât de plăcuți. Nu ești de acord? Părea că nu așteaptă un răspuns. Dar nu mi-ar plăcea să am copii în jur tot timpul. Pot fi foarte obositori. Tu ce părere ai?

— Poftim? Înghiți în grabă fragmentele bomboanei, marginile ascuțite zgâriindu-l pe gât.

— Mă întrebam dacă îți dorești copii, îi zâmbi ea. Eu nu vreau.

— Nu. Cuvântul ieși mult mai vehement decât intenționa Eddie. Se gândi la băieții pe biciclete, la Mandy și Sian de la Dale Grove Comprehensive și la toți copiii care crescuseră. Era speriat că poate a dezvăluit prea mult, așa că se ascunse în generalități. Oricum, cred că sunt prea mulți oameni pe lume. Cinci miliarde și jumătate, nu-i așa, și se nasc tot mai mulți în fiecare zi.

— Acesta este un argument foarte bun, dădu Angel din cap. Tonul ei sugera că până acum nu se gândise la întrebare din punctul acesta de vedere. Totuși, sunt dulci atunci când sunt mici, nu-i așa? Asta îmi place în legătură cu slujba mea. Am parte de cea mai multă distracție, dar de niciuna dintre responsabilitățile pe termen lung.

— Asta trebuie să fie bine.

Rămaseră acolo pentru încă cinci minute, vorbind despre orașul de sub ei și istoria lui. Încet, Eddie se relaxă. A fost surprins să descopere că îi plăcea conversația sau mai degrabă noutatea de a avea pe cineva cu care să vorbească.

— Apropo, cum și-a primit strada noastră numele? întrebă Angel. Am întrebat-o pe mama ta și nu știa.

— În Evul Mediu, pământul de acolo aparținea episcopului de Rosington.

Un nor trecu peste soare.

— Mă gândeam că asta ar putea fi. Se face frig. Angel se strânse singură în brațe, dramatizând cuvintele. Să căutăm o ceașcă cu cafea? Este o cafenea pe South End Green.

Înainte ca Eddie să realizeze ceea ce se întâmpla, coborau dealul împreună. Se simțea mult mai ușor decât de obicei, plutind ca un astronaut. „Asta nu mi se poate întâmpla mie.” O parte din el ar fi vrut să fugă, dar aceasta era copleșită de alte sentimente: să fugă ar fi fost un lucru foarte nepoliticos. Era măgulit să se afle în compania lui Angel și chiar spera să fie văzuți de cineva care-l cunoștea. Îi plăcea și sentimentul obscur, dar puternic că, prin faptul că erau împreună, el și Angel o păcăleau într-un fel pe mama lui. În primul rând, Eddie nu mai era singur, făcea parte dintr-un cuplu, și, în al doilea rând, era

cu cineva. În curând, stăteau singuri la o masă, cu cafelele din care se ridicau coloane gemene de abur între ei.

— Este plăcut, îi zâmbi Angel. Este bine să ieși. Mă îngrijorează mama ta câteodată. Petrece atât de mult timp în casă.

— O, îi place să stea acasă. A fost întotdeauna așa, chiar și când mai trăia tata.

— Atâta timp cât asta o face fericită…

— Îmbătrânește, spuse Eddie vrând să spună că nu își putea imagina cum bătrânii pot fi fericiți.

Angel răspunse gândurilor, nu cuvintelor lui.

— Bătrânețea este foarte tristă. Nu mi-ar plăcea să fiu bătrână. Pentru un moment, expresia de pe chipul ci se schimbă: își strânse buzele și se încruntă, pielea i se încreți formând riduri, o întrezărire a ceea ce ar putea deveni. Apoi, zâmbi, iar anii se retraseră. Acesta este unul dintre lucrurile care îmi plac la copii. Este imposibil să ți-i imaginezi bătrâni.

Eddie dădu din cap. Își aminti din nou de Alison – în prezent, se gândea la ea destul de mult – și își dori din toată inima să fi putut rămâne pentru totdeauna tânără, în vara când jucau jocul cu pipi, iar el să fi putut rămâne tânăr împreună cu ea. Îi zâmbi lui Alison peste ani.

— Ce te amuză, Eddie? întrebă Angel.

— Cum? Nimic. Își plecă ușor capul pentru a-și ascunde jena. Aburul cafelei îi încețoșă ochelarii.

— Nu te superi că îți spun Eddie?

— Bineînțeles că nu. Simți că roșește.

— Dar tu nu îmi spune Angela. Este un nume oribil.

Eddie își ridică privirea. Se apleca spre el, cu fața neclară din cauza aburului, precum orașul din cauza poluării. I se păru că trăsăturile ei se dizolvau în abur. Spuse ceva ce nu auzi.

— Ce ai zis?

— Prietenii mei îmi spun întotdeauna Angel.

•

În următoarele patru luni, i se păru firesc să îi ascundă Thelmei ce se întâmpla, deși nu exista niciun motiv să păstreze secretă prietenia care se înfiripa. Acasă, în fața mamei sale, Eddie găsea o mare plăcere în a se preface că el și Angel încă mai erau doar chiriaș și fiu al proprietăresei. Și pe Angel o amuza.

— Copiilor le plac jocurile, îi spuse ea cu ocazia uneia dintre ieșirile lor. Cred că și mie îmi mai plac.

S-au întâlnit în diverse locuri publice cinematografe, Primrose Hill, Galeria națională de portrete, o cafenea de lângă magazinul din Oxford Street, un bar din Heath unde copiii se jucau în timp ce părinții lor beau.

Faptul că era cu Angel îi permitea să se uite la copii fără să își facă griji despre ce gândeau adulții. Până la urmă, el și Angel aveau cam aceeași vârstă: puteau fi confundați cu un cuplu căsătorit. În orice caz, un bărbat și o femeie erau mult mai puțin amenințători decât un bărbat singur.

Odată, în grădina de lângă barul Hampstead, o fetiță a căzut de pe un leagăn și s-a julit la un genunchi. Angel a ridicat-o și a liniștit-o. Într-un final, copila reuși să le spună că mama ei era în bar.

— Atunci, vom merge să îți găsim mama. Angel ridică fetița care nu avea mai mult de trei ani și i-o întinse lui Eddie. Domnul acesta drăguț te va duce.

Fetița se cuibări în brațele lui Eddie. Nu putea să nu se întrebe dacă Angel știa că faptul de a o ține în brațe îi făcea o mare plăcere. Cei trei intrară în bar.

— Unde e mami? o întrebă Angel pe fată.

Mama îi zări prima. Se repezi prin fața lui Angel și smulse copilul din brațele lui Eddie. O înșfacă atât de strâns pe micuță, încât aceasta, care până atunci fusese fericită, începu să plângă.

Femeia se uită la Eddie, chipul înroșindu-i-se.

— Ce s-a întâmplat? Ce…

Angel interveni cu o explicație care era o acuzație implicită, rostită cu vocea ei limpede și încrezătoare. Mama reacționă cu un amestec neplăcut de recunoștință, vină și supărare. Era o femeie bondoacă și purta o fustă lungă și prăfuită. Nu era machiată, brațele sale erau tatuate și ochi ca de porcușor sclipeau în spatele ochelarilor cu ramă aurie. Era și foarte tânără, realiză Eddie, poate nu cu mult mai în vârstă decât fetele cărora le preda la școală.

— Nu poți fi niciodată prea precaut. Nu în vremurile astea, spuse ea ca un ecou inconștient al Thelmei. Se îndepărtă de ei, înghiți restul băuturii și târî copilul afară.

Eddie și Angel se așezară la bar.

— Dacă nu eram cu tine, spuse Angel pe un ton relaxat, femeia aceea nenorocită s-ar fi gândit probabil că voiai să îi furi copilul.

•

În timp ce toamna devenea iarnă, Thelma păru a simți că atmosfera s-a schimbat în casă, că balanța emoțională se înclinase în defavoarea ei. Bodogăni și mai mult despre Angel. Începu să devină suspicioasă, dorind să știe exact pe unde a fost Eddie. Nu exista o ceartă pe față între ea și Angel, dar vechea cordialitate nu mai era decât o amintire.

Eddie era precaut din fire. (Acest fel de a fi îl ținuse la distanță de grupurile de oameni care împărtășeau interesul lui special; știa că existau, pentru că citise despre ei în ziare.) Nu voia o ruptură cu mama sa. Câteodată, încerca să își imagineze cum ar fi fost viața dacă el și Angel și-ar permite un apartament sau chiar o casă mică împreună. Dar, din punct de vedere financiar, nici nu se putea pune problema. Nu avea nimic din care să trăiască în afară de ceea ce statul și mama lui îi dădeau de pomană.

Era mai înțelept să fie cu fundul în două luntri, cel puțin pentru moment. Acesta a fost motivul pentru care Eddie nu i-a spus lui Angel că mama lui își băga nasul prin lucrurile ei. Nu voia să-și asume riscul de a provoca o ceartă între ele.

Strategia lui funcționă până la mijlocul lunii ianuarie. Într-o seară, Eddie s-a grăbit să coboare la parter. Trebuia să se întâlnească în strada, Regent cu Angel la Liberty: plănuiau să vadă un film și apoi să mănânce o pizza înainte să se întoarcă acasă.

— Eddie, strigă Thelma din bucătărie. Vino aici o clipă.

Se uită la ceas, enervat că deja aproape întârziase și nu îi plăcea să o facă pe Angel să aștepte. Ezită în ușa bucătăriei. Mama lui stătea la masă, respirând greu. Era foarte aprinsă la față și avea pete de sudoare la subraț.

— Mă grăbesc puțin.

— Unde te duci?

— Pe afară doar.

— Ieși mereu în ultima vreme.

— Doar la un film.

Fața Thelmei se înroși și mai tare.

— Te vezi cu femeia aia. Haide, recunoaște!

Surprins de veninul neașteptat, Eddie făcu un pas înapoi, în hol.

— Bineînțeles că nu. Nici chiar lui însuși, vocea nu-i părea convingătoare.

— Miroși a ea. Parfumul acela pe care îi folosește.

Fără a avea putere să se miște, se holbă la ea.

— Îți spun un lucru, continuă Thelma. A plătit până la sfârșitul săptămânii, dar după aceea o dau afară.

— Nu! Cuvântul țâșni din gura lui Eddie înainte ca el să îl poată opri. Nu poți face asta. Nu ai niciun motiv să o faci.

— M-a păcălit la început, recunosc asta. Dar nu am fost singura, a păcălit pe toată lumea. Thelma bătu într-un plic cartonat ce stătea pe masă, în fața ei. Așteaptă numai până ce doamna Hawley-Minton aude despre asta. Numai dacă nu e și ea implicată. Este fraudă, îți spun, fraudă pe față. Mă întreb dacă poliția nu ar fi interesată de asta.

— Ce vrei să spui? Eddie se holbă la ea. Te simți bine?

Mama lui deschise plicul și scoase un pașaport britanic. Frunzări paginile până găsi fotografia. Împinse pașaportul pe masă, către Eddie, ținându-l deschis cu degetele ei soioase.

Fără nicio tragere de inimă, el intră în bucătărie și se uită la fotografia ce înfățișa o femeie cu părul scurt și fața uscățivă, pe care nu o mai văzuse niciodată.

— Așa și? Cine e?

— Ești orb? țipă mama lui. Uită-te la nume, tâmpitule.

Eddie se aplecă apăsându-și ochelarii pe nas. Reuși să deslușească numele.

„Angela Mary Wharton.”

•

Amintirile lui Eddie despre următoarele câteva ore au fost vii, dar cu sincope. Acesta era, presupuse el mai târziu, un simptom al șocului. Își aminti că trântise ușa din față a casei din strada Rosington numărul 29, un lucru pe care nu-l mai făcuse până atunci, dar după aceea erau verigi lipsă în înșiruirea evenimentelor.

Probabil că se dusese până la stația Chalk Farm și luase trenul spre nord, până la Tottenham Court Road. Nu își putea aminti dacă îl schimbase la Central Line pentru Oxford Circus sau doar mersese pe jos restul drumului. Dar avea o imagine clară despre sine stând înăuntru, la intrarea principală de la Liberty: locul era

plin de oameni și mărfuri viu colorate. Un gardian se uită curios la el. Încercă să o găsească pe Angel, dar nu era acolo, iar el simțea cum îl cuprinde disperarea, un sentiment că tot ceea ce era important pentru el se sfârșise.

Deodată, ea îi atinse umărul.

— Hai să ieșim. Ți-am luat un cadou.

Prinzându-l de braț, ceea ce era un lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată până atunci, îl zori afară. Acolo, pe, trotuarul străzii Great Marlborough, îi dădu o punguță cu emblema Liberty.

— Haide, deschide-o! Angel era precum un copil, incapabilă să își ascundă plăcerea. Imediat ce am văzut-o, am știut că trebuie să ți-o iau.

Oamenii treceau încontinuu pe lângă ei, așa cum curgea un fluviu pe lângă o stâncă. În pungă se afla o cravată de mătase albastră, cu linii subțiri și verzi în diagonală. Eddie mângâie materialul delicat, ochii umplându-i-se cu lacrimi în timp ce căuta să găsească vorbele potrivite.

— Vezi, spuse ea. Îți scoate în evidență albastrul ochilor. Este perfectă.

Totul în afară de el și Angel se estompă ca și când s-ar fi distanțat rapid fațada albă și neagră de la Liberty, oamenii care forfoteau pe trotuar, motoarele care mârâiau și mirosul de fast-food.

— Pune-ți-o! Angel nu așteptă ca el să răspundă, ci îi închise gulerul cămășii pe care o purta fără cravată. Cămașa asta se potrivește de minune. Îi ridică gulerul, luă cravata din mâna lui și i-o puse în jurul gâtului. Făcu cu dexteritate nodul, determindu-l pe Eddie să se simtă ca un copil sau chiar ca o păpușă. Se dădu în spate și se uită la el cercetător. Da, este perfect.

— Mulțumesc. Este minunată.

Angel se uită la ceas.

— O să pierdem filmul dacă nu avem grijă.

— Îmi pare rău că am întârziat. Mama mea…

— Ce e? S-a întâmplat ceva?

— Mama mea a intrat la tine în cameră.

— Asta nu e nimic nou.

Eddie se agăță de această diversiune, un refugiu temporar.

— Știai?

— Își bagă nasul pe acolo aproape în fiecare zi. Las unele lucruri în așa fel încât să îmi pot da seama. Acum, ce mai e?

Se simți teribil de rușinat: spera ca ea să nu știe că și el a fost pe acolo câteodată.

— A găsit ceva în cutia metalică.

Angel își înfipse mâna în brațul lui și strânse atât de tare, încât el scânci. Era palidă sub machiaj, își strânse buzele, iar ridurile reapărură, așa cum se întâmplase în Parliament Hill.

— Era încuiată.

— Probabil că a găsit cheia. Sau a găsit ea una care se potrivea. Sau poate, pentru prima dată, nu era încuiată. Nu știu. Se uită îngrozit la ea. Are pașaportul. Are de gând să îl arate șefei tale de la agenție. Și poate poliției.

Din momentul acesta exista încă un gol în șirul amintirilor. Următorul lucru pe care l-a știut a fost că se aflau departe în Soho, pe Frith Street și că în fața lui era capul strălucitor al lui Angel pe o scară către un restaurant dintr-o pivniță ale cărui sunete și mirosuri se ridicau în jurul lui precum o maree. Se așezară la o masă dintr-un separeu, o oază de pace. O lumânare stătea între ei, într-o sticlă cerată. Eddie nu își putea aminti ce au mâncat, dar reținu că Angel cumpărase o sticlă de vin roșu, apoi încă una.

— Bea, îi spuse ea. Haide, ai nevoie. Ai avut un șoc.

Vinul avea un gust aspru și, la început, îi veni greu să înghită. Totuși, un pahar fu urmat de altul și deveni din ce în ce mai ușor.

— Poți să păstrezi un secret? întrebă Angel când terminară aperitivele. Nimeni altcineva nu știe adevărul, dar ție vreau să ți-l spun. Pot să am încredere în tine?

— Da.

„Angel, poți avea încredere în mine întotdeauna.”

Ea privi flacăra lumânării.

— Dacă mama trăia, totul ar fi fost diferit.

Mama ei, i-a zis ea lui Eddie, murise când era ea mică, iar tatăl ei se recăsătorise cu o femeie care o ura pe Angel.

— Era geloasă, desigur. Înainte să apară ea, eu și tata am fost foarte apropiați. Dar a schimbat asta foarte repede. L-a făcut să mă urască. Nu doar pe el, a schimbat pe toată lumea care ne cunoștea. Într-un final, toți erau împotriva mea.

Disperată să scape, Angel a găsit de lucru ca *au pair*[2] la început în Arabia Saudită și mai târziu în America de Sud, mare parte în Argentina. Atunci a devenit guvernantă. Angajatorii ei fuseseră încântați de ea; stătuse peste cinci ani la o familie. Într-un sfârșit, a fost copleșită de dorința de a se întoarce în Anglia.

— Ți se întâmplă câteodată să vrei să te întorci la rădăcinile tale, la trecutul tău. Apoi, am cunoscut-o pe Angie Wharton. Era englezoaică, dar se născuse în Argentina. Părinții ei emigraseră acolo după război. Și Angie își dorea să vină acasă. Nu că ar fi fost vreodată aici.

— Cum putea să fie asta casa ei? întrebă Eddie cu înțelepciune. Dacă nu a mai fost aici, vreau să spun.

— Acasă este acolo unde ți-e inima, Eddie. Oricum, Angie era asistentă medicală – se instruise în State înainte ca părinții ei să moară. Ne-am gândit să călătorim împreună spre casă, să împărțim un apartament și așa mai departe. Datorită lui Angie o cunosc pe doamna Hawley-Minton. Draga de Angie.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— A fost teribil de trist. Ochii lui Angel sclipiră și o flacără portocalie, ca de lumânare străluci în pupilele ei. Mă doare să vorbesc despre asta. Se întoarse și își șterse ochii cu un șervețel.

— Îmi pare rău, spuse Eddie suficient de beat pentru a se simți într-un fel răspunzător pentru suferința ei. Hai să vorbim despre altceva.

— Nu. Nu te poți ascunde de lucruri. A fost una dintre acele tragedii stupide și îngrozitoare. Prima noastră noapte în Londra. Eram aici doar de câteva ore. Of, a fost vina mea. Întotdeauna mă învinuiesc pe mine. Vezi tu, știam că Angie era – ei bine, ca s-o zic pe șleau, era o persoană minunată, dar avea o slăbiciune pentru alcool. Angel umplu din nou paharul lui Eddie. Nu așa un pahar sau două la masă. Mergea la chefuri și se trezea a doua zi fără să știe ce s-a întâmplat, pe unde a umblat. A fost îngrozitor.

— Ce s-a întâmplat? Eddie își împinse farfuria deoparte.

— A fost în prima noastră noapte aici, zise Angel, ochii săi părând imenși pe deasupra paharului. Viața poate fi atât de nedreaptă câteodată. Băuse în avion. Un pahar după altul. Când

[2] Termen francez care înseamnă „egal cu” și descrie o persoană tânără care locuiește în condiții de egalitate într-o familie dintr-o țară străină. Aceasta ajută familia la îngrijirea copiilor și/sau treburi domestice. (n.red.).

am ajuns aici, am găsit un hotel în Earl's Court, iar apoi am luat masa. Am băut vin la mâncare, bineînțeles. Apoi, a dorit să continue: „Vreau să sărbătoresc, spunea ea întruna. Am ajuns acasă". Săraca Angie. Nu puteam face față. Eram ruptă de oboseală. Așa că m-am dus în camera mea și m-am băgat în pat. Tot ce îmi aduc aminte este că s-a făcut dimineață, și directorul hotelului bătea la ușa mea.

Chelnerul le aduse felul principal și își manifestă intenția de a se întinde la vorbă.

— Asta e tot, mulțumesc, spuse Angel trufașă. După ce ea și Eddie au rămas din nou singuri, continuă. Urăsc astfel de bărbați. Atât de insistenți. Unde am rămas?

— Directorul bătea la ușă.

— Era însoțit de un polițist. Iritarea se topi de pe chipul lui Angel. Se pare că Angie se dusese în West End. A băut întruna, bineînțeles. Cumva, a reușit să cadă sub un autobuz pe Shaftesbury Avenue. Era o mulțime întreagă care ieșea de la teatru și oameni care veneau dintr-un bar, iar mulți se împingeau și se înghesuiau. Angel suspină. A fost omorâtă pe loc.

— Cât de îngrozitor! Eddie ezită și apoi, simțind că era necesar mai mult de atât, adăugă: și pentru tine, și pentru ea.

— Este totdeauna mai greu pentru cei care rămân. Nimeni altcineva nu a plâns după ea. Și apoi – trebuie să mărturisesc că am fost tentată. Vreau să spun, cui i-ar face rău dacă m-aș preface că sunt Angie? Fără o calificare, nu puteam spera să obțin o slujbă decentă. Era atât de nedrept... știam mult mai multe decât ea despre aspectele practice legate de îngrijirea copiilor, puteam foarte ușor să citesc teoria. Apoi, avea acest contact cu doamna Hawley-Minton care nu o cunoștea. Așa încât, am spus poliției că Angie era eu, iar eu m-am prefăcut a fi ea.

— Dar nu îi știau numele? Din poșetă sau ceva de genul ăsta? Simțind enervarea lui Angel fiindcă o întrerupsese, adăugă cu voce slabă: Vreau să zic, știau la ce hotel stătea.

— Nu avea niciun act de identitate la ea, doar bani lichizi și o carte de vizită cu numele hotelului. Angel zâmbi trist. Își lăsase pașaportul și toate cele la mine, ca să nu-i fie furate.

— Oh, da. Înțeleg acum. Dar, cu siguranță, fotografia din pașaport...

— În al meu era una veche. Și, fizic, nu eram foarte diferite.

— Trebuie să fi avut loc o anchetă.

— Bineînțeles. Nu am spus nicio minciună. Nu voiam. Nu a fost nevoie.

— Nu i-au cerut tatălui tău să identifice cadavrul?

— Plecase să lucreze în America cu mulți ani înainte ca asta să se fi întâmplat. Am pierdut legătura complet. Pur și simplu, nu era interesat de mine. Angel se aplecă mai aproape de el. Ideea este, Eddie, că știu că Angie ar fi vrut ca eu să fac asta. Așa cum și eu aș fi vrut ca ea să o facă dacă situația era invers.

— Cred că ai dreptate. Vocea lui Eddie era groasă, iar limba i se părea un pic prea mare pentru gura sa. Vreau să spun că nu a făcut rău nimănui.

Îl bătu ușor pe mână.

— Exact. Într-un fel, s-a întâmplat chiar contrariul: îmi place să cred că îmi iau slujba foarte în serios, că pentru mulți copii a contat ceea ce am făcut.

— Care era numele tău adevărat atunci?

— Nu contează. I l-am dat lui Angie și este îngropat cu ea. Privește înainte, acesta e mottoul meu. Nu te uita înapoi. După înmormântare, am așteptat doar să se liniștească lucrurile, apoi i-am scris doamnei Hawley-Minton. Și de atunci totul a decurs ca într-un vis. Se opri și își odihni capul în palme. Până acum. Vocea ei aproape că nu se auzea. E așa păcat... tocmai când totul mergea bine.

— Voi vorbi cu mama. O s-o fac să fie rezonabilă.

— Ești drăguț, dar nu cred că vei reuși.

— De ce nu? Aproape că țipa acum, iar capetele se întorceau către el.

— Șșșt, mai încet.

— Nu i-ar plăcea să plecăm amândoi. Ar rămâne singură.

— Este geloasă pe noi. Nu vezi? Îmi doresc să fi fost mai bogată – atunci am putea să mergem undeva împreună, numai eu și cu tine. Ca prieteni, mă refer, doar prieteni buni. Ți-ar plăcea asta?

— Da. O, Doamne, da!

Urmă o pauză lungă, acoperită de zgomotul din restaurant.

— Hai să vorbim despre altceva, spuse Angel și ridică sticla.

— De ce fel de copii ai grijă? întrebă Eddie pe un ton studiat de natural. Ai putea să îi aduci acasă. La ceai, vreau să zic. Să facem un fel de petrecere pentru ei.

— Foarte adesea vor să vadă unde trăiesc. Dar nu cred că ideea i-ar plăcea foarte mult mamei tale.

Alt moment de tăcere se lăsă între ei, greu, cu întrebări și semnificații nerostite. Angel umplu iarăși paharele.

— Bea. Își ridică paharul și îl ciocni de al lui. Asta s-ar putea să fie ultima noastră șansă de a sărbători, așa că am face bine să profităm.

Terminară sticla înainte de a pleca. Acum, Eddie era foarte beat. Angel trebui să îl susțină pe scări. Pe Frith Street, aerul proaspăt îl ameți, iar lumina i se păru foarte puternică. Vomită, în parte la canal, în parte pe capota unei mașini parcate.

— Lasă, lasă, spuse Angel bătându-l pe mână. Mai bine afară decât înăuntru. Mai târziu, o auzi strigând cu vocea ei aristocrată: Taxi! Taxi!

Eddie își amintea prea puțin din ceea ce se întâmplase după aceea. Angel îl duse acasă. Nu își amintea să o fi văzut pe mama lui era foarte târziu și poate că ea dormea.

— Haide, spuse Angel când ajunseră acasă. Sus, pe scările de lemn și direct în pat.

În mintea lui exista o imagine a palmei drepte a lui Angel întinzându-se către el cu trei tablete albe în mijloc.

— Ia astea. Altfel, te vei simți oribil mâine-dimineață.

Probabil că a reușit să le înghită. Apoi, s-a prăbușit într-o gaură neagră și tăcută. Primul lucru pe care îl conștientiză, câteva ore mai târziu, a fost durerea de cap. După o perioadă incomensurabilă de timp, aceasta a fost urmată de descoperirea că vezica lui era extrem de plină. Și, mai târziu, că durerea de cap era oricum cea mai groaznică. Ațipi, nedorind să părăsească pacea abisului și incapabil fizic să facă față acțiunii dificile de a se da jos din pat.

Data următoare când se trezi, lumina din spatele draperiilor era mult mai strălucitoare, iar vederea ei îi înrăutăți durerea de cap. Cineva îl zgâlțâia.

— Eddie. Eddie.

Șocat, se răsuci. Din câte știa el, Angel nu mai fusese în camera lui. Ce va spune mama lui când va afla?

Lumina zilei intra prin ușa deschisă. Angel strălucea atât de puternic, încât nu se putea uita la ea. Purta halatul lung și alb și, cu toate că fața ei era perfect machiată, părul încă îi era strâns în plasă. Pleoapele lui începură să coboare.

— Eddie, strigă Angel. Eddie, trezește-te!

Capitolul 7

„... Suntem cumva mai mult decât noi înșine în somnul nostru, iar somnul corpului pare să nu fie altceva decât trezirea sufletului.”

Religio Medici, II, 11

Sâmbătă noapte, a doua după dispariția lui Lucy, Sally nu se aștepta să adoarmă. O parte din ea era hotărâtă să stea trează, în caz că Lucy avea nevoie de ea. După ce David Byfield sună pentru a anunța că Michael era în siguranță, oboseala o învălui totuși ca o pătură.

Judith, polițista care fusese de serviciu vineri și care o schimbase pe Yvonne spre seară, profită de această slăbiciune. O convinse pe Sally să se ducă în pat, îi aduse o cană cu cacao și o amăgi să mai ia o tabletă de dormit.

— O să te ajute doar să dormi, spuse Judith, vocea ei cu accent galez ridicându-se și coborând precum o barcă pe un râu domol. Nu e una dintre acelea cu efect pe termen lung, care te doboară pentru o veșnicie. Nu are niciun rost să te silești să stai trează.

— Da, dar ce se întâmplă dacă...

— Dacă apar vești, promit că te chem imediat.

Luă pastila și bău o cană cu cacao. Judith mai rămase un moment, privirea ei rătăcind prin cameră.

— Vrei ceva de citit? O revistă?

— Poți să-mi dai cărțile? Cele de pe comodă?

Judith i le aduse.

— O să vin un pic mai târziu, ca să văd ce faci.

Sally dădu din cap. Ușa se închise în urma lui Judith, iar ea rămase singură în sfârșit. „Lucy.” Ochii ei se umplură cu lacrimi. Voia să se dea cu capul de pereți și să țipe, și iarăși să țipe.

Cărțile doamnei Oliphant stăteau în fața ei, pe pilotă: o treabă neterminată care de obicei o sâcâia pe Sally până când o rezolva. Cu vârful degetelor de la mâna dreaptă, atinse

copertele una câte una. Biblia. Cartea de rugăciuni. *Religio Medici.* Primele două erau legate în piele neagră, tocită, uscată de timp, cu cotoarele trosnind și pe alocuri rupându-se din coperte. Fără să se uite, Sally știa că hârtia era atât de subțire, încât era aproape invizibilă și că literele erau așa de mici, încât chiar și cineva cu vedere perfectă ar fi trebuit să facă un efort pentru a le citi. *Religio Medici* avea caractere mai mari, dar cartea era la fel de tocită precum celelalte. Toate trei miroseau a mucegai: obosite, dezgustătoare și murdare. Sally se cutremură, neavând nicio tragere de inimă să deschidă vreuna. Fiecare carte putea fi o cutie a Pandorei în miniatură, plină de rele neașteptate.

— Nu trebuie să te învinuiești, îi spusese David Byfield la telefon.

— Atunci pe cine sugerezi? Pe Dumnezeu?

Nu se auzi nimic de la capătul celălalt. Apoi, David zise cu asprime:

— Poate pe persoana care a luat-o pe Lucy. Nu luase în seamă încercarea ei de a-l întrerupe. Concentrează-te pe asta: nu trebuie să îți faci griji în legătură cu Michael. Va dormi noaptea asta și va veni la tine mâine. Nu trebuie să dai vina nici pe el, nici pe tine. Înțelegi, Sally? Este cel mai important. Nici nu trebuie să nu speri sau să nu te rogi.

— Nu pot să mă rog.

— Bineînțeles că poți.

— Ascultă, începu Sally, nu îmi place…

— Nu mă contrazice. Roagă-te, du-te în pat și încearcă să dormi. Acesta este cel mai bun lucru pe care îl poți face.

Vocea lui David Byfield părea neașteptat de tânără la telefon. Ca și Derek Cutter, bătrânul vorbea cu ea într-un mod pastoral, dar tehnica lui diferea complet de cea a lui Derek: el o făcuse să-i fie jenă, David a înfuriat-o. Că veni vorba de aroganță, se gândi Sally. Ce știa el despre pierderea unui copil? Nenorocitul autocrat care o trata de sus: cine îi dăduse lui dreptul să îi dea ei ordine? Strălucea de mânie numai amintindu-și. Abia atunci se gândi că David s-ar putea să fi dorit să obțină această reacție. „Un om înțelept, recunoscu ea: un bătrân nebun, dar înțelept încă.”

Pleoapele îi căzură, se întinse în pat. Înzestrate cu o viață proprie, degetele ei continuară să mângâie legăturile celor trei

cărți. „Audrey Oliphant, se gândi ea adormită: ce nume ciudat, Oliphant sună ca elefant. Fusese odată vreo sfântă pe care o chema Audrey?” Apoi, la fel de brusc și de violent precum un fulger, amintirea că Lucy nu era acolo șfichiui mintea lui Sally. Se ridică în pat și țipă. Dar sunetul care îi ieși din gură nu era mai puternic decât un scâncet. Se lăsă în jos, pe perne.

Mișcarea răvășise cărțile. Colțul unei bucăți de hârtie ieși din *Religio Medici.* Sally o trase afară. Era o vedere a aripii de vest a unei biserici mărețe, o fotografie color, de modă veche, albită. Clădirea îi era familiară, dar, pe moment, mintea ei refuză să recunoască numele. Întoarse ilustrata: Catedrala Rosington. Și scria ceva. Se încruntă pentru a vedea mai bine. Aprilie 1963? 1968? Era adresată „domnișoarei A. Oliphant, Tudor Cottage, The Green, Roth, Middlesex”. Numele Roth îi era vag familiar. Undeva în vestul Londrei? Lângă aeroportul Heathrow? Încercă să descifreze mesajul.

„Prea mulți turiști și vremea e mai curând ca în februarie decât ca în aprilie, dar corul a fost superb. Prietenul nostru comun și-a adus aminte. Ce lume mică! Ne vedem marți. Cu dragoste, Amy.”

„O întrezărire a unor alte vieți, se gândi Sally, a unui timp în care Audrey Oliphant era fericită. De ce ne mai străduim să încercăm?”

Vederea alunecă din mâna lui Sally, iar ea se cufundă în somn. Mulțumită pastilei, zăcu acolo pentru ceea ce descoperi mai târziu că au fost șapte ore. Cea mai mare parte din timp se foise neliniștită prin fantasmagoria întunecată a viselor sale, căutând-o pe Lucy. „Acesta trebuie să fie iadul.” Când se trezi, parcă se ridică înot dintr-o adâncime imensă, dureros de conștientă de modificarea presiunii și de nevoia disperată de a ieși la suprafață.

„Lucy.”

Cu ochii încă închiși, făcu un efort enorm și își concentră durerea, teama și furia. În minte, făcu din ele o minge și o frământă ca pe un aluat. Mingea era pătată de culori: roșu, maro, verde și negru, culorile emoțiilor. O luă și o azvârli peste umăr. Apoi, găsi puterea să deschidă ochii.

Dormitorul era cufundat în întuneric, cu excepția unei fâșii de lumină de la felinarul de pe stradă, care se strecura printre draperii, și a cifrelor roșii, care străluceau pe afișajul ceasului.

Pulsul ei era foarte rapid, gura îi era uscată, iar pleoapele îi erau umflate și o dureau.

„Lucy nu e, se gândi ea, și nici vești despre ea, altfel m-ar fi trezit."

Ceva o trezise. Fugise către conștient ca spre un refugiu. Ceva *acolo* a fost mai rău decât a realiza absența lui Lucy?

Era șase și un sfert. Aprinse lumina de pe noptieră. Judith a venit probabil să o stingă noaptea trecută. Cărțile domnișoarei Oliphant se aflau într-o grămadă ordonată pe noptieră. Sally se lăsă pe spate, pe perne, luptându-se cu disperarea care amenința să o copleșească. Încercă să se roage: nu avea niciun rost – liniile de comunicare nu funcționau, canalele erau blocate sau poate nimeni nu se obosea să-i răspundă de la capătul celălalt. Roagă-te, îi spusese David Byfield, roagă-te și speră. Nu putea să facă niciunul dintre aceste două lucruri.

Treptat, fragmente din visele ei se strecurară în conștient. O întrezări pe domnișoara Oliphant învești mântată în straie episcopale, stând în fața altarului înalt al unei biserici imense, despre care Sally știa că este catedrala Rosington. Domnișoara Oliphant citea slujba despre Pedeapsa cerului din breviarul pentru Miercurea cenușii din *Cartea pentru rugăciuni obișnuite.* „Din cauza asta au luat-o pe Lucy, pentru că am fost blestemați? Dar nu exista nicio femeie-episcop, își aminti Sally că s-a gândit în vis, nu în țara asta. Au schimbat regulile, și mie nu mi-au spus?" În lumea din vis, această posibilitate părea mult mai neliniștitoare decât prezența domnișoarei Oliphant aparent vie și nevătămată, deși ultima dată o văzuse moartă pe un pat de spital.

Un fragment dintr-un alt vis era în legătură cu David Byfield. El văzuse un înger zburând jos peste Magdalene Bridge, în Cambridge.

— Cu pene adevărate, insistase el adresându-se lui Sally și Michael, aproape ca ale unui uliu.

— Dar Lucy a *dispărut*! țipă Sally.

— Asta e mult mai important.

În altă parte din același vis, ea și unchiul David se aflau într-o secție de poliție care mirosea ca o toaletă publică. Inspectorul-șef Maxham se aplecă spre ei peste tejghea, trăgând aer printre dinți și limbă, sâsâind.

— Nu putea să fie un înger, domnule. Nu există îngeri.

Lui Sally îi era rușine. Oamenii mari nu credeau în îngeri. David se înfurie foarte tare pe Maxham.

— Nu fi naiv. Nu ai competența de a face asemenea afirmații.

Inspectorul-șef zâmbi, dezvăluind dinții perfecți ai lui Yvonne.

— Visai.

— Nu e adevărat.

Unchiul David își ridică brațele și le deschise larg. Spre oroarea ei, Sally văzu cum costumul lui negru de cleric se transforma în două rânduri de pene albe-argintii, câte unul pentru fiecare braț, prelungindu-se de-a lungul mânecii de la umăr până la butoni. Unchiului David îi creșteau aripi.

•

Până la ora opt, Sally făcuse duș, se îmbrăcase și luase micul dejun, care, în cazul ei, a constat în trei căni de cafea. Ea și Judith se așezară la masa din sufragerie. Judith încercă să trezească apetitul lui Sally umplând apartamentul cu mirosul pâinii prăjite și fierbându-și un ou.

— Faptul că nu avem nicio veste e de bine. Fața lui Judith se crispă de îngrijorare, iar Sally se simți vinovată pentru că îi nesocotea bunele intenții. De ce nu iei o lingură de cereale... ceva ușor ca fulgii de porumb?

— Poate o să mănânc ceva mai târziu. Sally se întinse după cafetieră.

— Cred că vei dori să te duci la biserică în dimineața asta. Sunt sigură că te va duce Yvonne cu mașina.

„Dă-o naibii de biserică.”

— Nu vreau să merg, mulțumesc.

Sally întrevăzu sau crezu că deslușește surpriză și jignire în ochii lui Judith. „La naiba cu Judith.” Dar nu era așa de ușor să renunțe la obișnuința de a fi amabilă. Se auzi spunând pe un ton liniștitor, ca și când Judith, nu ea însăși, era victima:

— Ești amabilă să te gândești la asta, dar vreau să fiu aici când soțul meu se va întoarce. „Cu papucii lui încălziți la foc, cu ziarul pe brațul fotoliului său și ceai proaspăt în ceainic?” Și, desigur, pot apărea vești.

— Înțeleg. O parte din ridurile lui Judith dispărură. Nu va mai dura mult, nu-i așa? Vă va fi mai ușor să fiți împreună.

Sally dădu din cap și sorbi din cafea. Se îndoia că va fi mai ușor atunci când va veni Michael. Nimic nu putea fi ușor fără Lucy. În al doilea rând, nu vor fi doar ei doi, pentru că David

Byfield venea și el la Londra. În al treilea rând, Michael, oricât de mult l-ar fi iubit, era de așteptat să creeze mai multe probleme decât era în stare să rezolve. De obicei, el își reprima emoțiile, ceea ce însemna că, atunci când ieșeau la suprafață, tindeau să fie sub presiune și extrem de fierbinți.

— Mă întreb dacă a venit ziarul, spuse Sally, privirea ei întâlnind-o pe a lui Judith.

— Mă duc să văd, bine?

Înainte ca Sally să protesteze, Judith se ridicase în picioare și se îndrepta către ușă. Un moment mai târziu, se întoarse cu *Observer.*

— Vrei ca eu să…

— Mai degrabă, aș vrea să aflu singură, spuse Sally întinzându-și mâna după ziar.

Povestea era limitată la câteva paragrafe pe una dintre paginile interioare. Lucy Appleyard, în vârstă de patru ani, dispăruse din casa bonei sale; poliția nu a exclus posibilitatea unei crime. Inspectorul-șef Maxham a făcut un comentariu prudent, care de fapt nu a spus nimic mai mult decât că poliția investighează.

„Toată parohia se roagă pentru Lucy, Sally și Michael, a spus Derek Cutter pentru reporterul ziarului *Observer.* Sally este un preot paroh minunat. Deja și-a pus amprenta asupra bisericii St George.”

Sally împinse deoparte ziarul deschis la articolul respectiv, Judith îl citi repede.

— Destul de corect, presupun, spuse ea pe un ton optimist.

— Mă întreb ce scriu tabloidele, se cutremură Sally. Poate e mai bine să nu știu.

Se auzi cheia în ușa de la intrare.

— Aceasta e Yvonne. Judith își luă poșeta și riscă o mică glumă. La timp pentru spălatul vaselor.

Ușa de la sufragerie se deschise, iar Maxham intră. Pe hol, în spate, capul blond al lui Yvonne se iți pe deasupra umărului său. Judith se uită la Sally și se încruntă, gata să ia măsuri. Sally își duse mâna la gură și se holbă la Maxham.

— S-a întâmplat ceva, doamnă Appleyard. Aerul sâsâi în gura lui. Poate că nu are nicio legătură cu Lucy, așa că nu vă speriați.

Maxham făcu câțiva pași în cameră și se opri. Yvonne îl ocoli și se opri lângă Sally. Judith se apropie și mai mult. „Doamne, ce sunt? Paznice la temniță?”

— Cunoașteți cumva o biserică numită St. Michael? întrebă el.

— Care dintre ele? sări ea. Trebuie să fie o duzină.

— În Beauclerk Place – la vest de Tottenham Court Road, lângă strada Charlotte.

Dădu din cap în semn că nu, incapabilă să vorbească.

— Când îngrijitorul adică paznicul de la biserică a venit să deschidă de dimineață, a găsit o pungă neagră, de gunoi pe terasă. Bănuiesc că există porți de fier forjat la arcada exterioară a porticului și o ușă zdravănă înăuntru. Cineva trebuie să fi strecurat sacul printre gratii sau poate peste ele.

„Hai, spune odată.” Sally se uită la chipul lui Maxham. Văzu ochii palizi clipind în spatele ochelarilor cu ramă neagră și mușchii maxilarului încordându-se. Șocată, realiză că trăgea de timp pentru că lui îi venea la fel de greu să o spună precum îi venea ei să audă.

— Faptul este că, doamnă Appleyard, spuse el sâsâind, erau niște haine în interiorul sacului. O pereche de pantaloni de copil și o pereche de cizme. Par să semene cu cele pe care ați zis că le purta Lucy.

— Pentru numele lui Dumnezeu… Și Lucy? Este și ea acolo?

— Ei bine. Maxham ezită, trăgând cu aviditate aer printre dinți. Da și nu.

•

Biserica St. Michael din Beauclerk Place se afla la capătul unei fundături, strivită de clădiri mai noi și mai înalte, aflate de fiecare parte și în spate. Era o clădire mică, murdară construită din cărămidă roșie, dreptunghiulară, cu turle la colțuri și ferestre joase și înalte. Geamurile aflate la vedere erau protejate de grilaje de fier și decenii de mizerie. Biserica era ca un copil care nu avusese niciodată parte de suficientă dragoste sau de bani.

Polițistul în uniformă trase bariera într-o parte pentru a-i permite Roverului fără însemne oficiale al lui Maxham să intre în fundătură. Clădirile de pe fiecare parte datau din perioada postbelică, aveau ferestre din sticlă groasă și jaluzele venețiene: probabil, birouri închise duminică. Încă nu apăruseră curioșii, dar polițiștii erau pregătiți. Mașina se opri lângă biserică. Două mașini de poliție erau parcate în apropiere.

Porticul se afla în colțul de sud-vest al bisericii. Poliția îngrădise intrarea. În partea stângă a porticului exista un rând de grilaje de fier care se termina cu o poartă asemănătoare.

Sergentul Carlow oprise motorul. Se uită peste umăr la Maxham, care stătea în spate cu Sally. Maxham dădu din cap. Carlow își extrase corpul lung din mașină și se îndreptă către porticul îngrădit. Buzele sale erau neobișnuit de late pentru un bărbat, remarcă Sally mecanic, și, când mergea, fundul i se legăna ca al unei femei.

Maxham își strânse mâinile în poală.

— Se duce să vadă cum stau lucrurile. Pentru câteva secunde, liniștea cuprinse mașina. Pe scaunul pasagerului din față, Yvonne se holba prin parbriz. Inspectorul își freca degetele de coapsă. Carlow reapăru. Arăta mai palid ca niciodată.

— Sunteți sigură că vă descurcați? Maxham își întoarse capul către Sally. Mai aveți încă timp să vă răzgândiți.

— Sunt foarte sigură.

— Putem aștepta până ce soțul…

— Nu. „Copilașul meu.” Nu putem termina odată?

Maxham dădu din cap. Toți trei coborâră din mașină. Se făcu frig dintr-odată: vântul își făcu loc prin fundătură și scăpă către cerul gri și anost. Sally se forță să se uite în altă parte decât la portic. Observă că spațiul dintre grilaj și biserică fusese înfundat cu un strat gros de cutii goale de bere și ambalaje de fast-food și că poarta din colțul nord-vestic străjuia intrarea pe o alee îngustă între partea de nord a bisericii și o clădire adiacentă.

Conform unui anunț de pe zid, anglicanii împărțeau biserica St. Michael cu o congregație ortodoxă rusească și cu una metodistă. Altfel, ar fi devenit inutilă cu mult timp în urmă. Poate că ar fi fost mai bine decât această viață pe jumătate.

„Jumătate de viață, jumătate de persoană.”

Sally se pomeni holbându-se la portic. Din ceea ce putea vedea dincolo de îngrădituri, era lat de aproximativ doi metri și adânc de trei, avea un acoperiș ascuțit din olane crăpate, acoperite neuniform de mușchi și licheni.

Maxham o luă de cot pe Sally. Se îndreptară către îngrăditură. Yvonne și sergentul Carlow îi urmară îndeaproape. Un porumbel cu un singur picior și penele jumulite țopăi în calea lor. „Un olog.” Pentru cei temători, creația nu era decât o mare de semne rele. Sally se trase de lângă Maxham și își înfipse mâinile

adânc în buzunarele hainei sale lungi și albastre. Ocoliră colțul îngrădirii.

Lumina o ameți. Pentru un moment, se opri să clipească și să privească. Două reflectoare dădeau interiorului porticului o claritate halucinantă. Porțile exterioare erau deschise. De fiecare parte se aflau bănci cu anunțuri deasupra. Ar fi trebuit să fie la adăpost de curent aici, dar anunțurile fluturau și se agitau în vânt. Un fotograf făcea poze aparent la întâmplare, obturatorul lucrând într-un ritm sacadat, precum focul neregulat de mitralieră.

Micul spațiu era aglomerat. În afară de fotograf, un alt ofițer ce investiga locul crimei dicta ceva într-un aparat pe care îl ținea în mână. Al treilea măsura dimensiunile porticului. Al patrulea, cu o pungă lângă el, îngenunchea în colțul extrem din dreapta. Sally întrezări plasticul negru, strălucitor.

— Acesta este doctorul Ferguson, spuse Maxham. Doamna Appleyard.

Omul îngenuncheat se întoarse parțial și dădu din cap în semn de salut.

— Unde… înghiți Sally un nod.

— Aici, doamnă Appleyard. Doctorul se ridică în picioare dintr-o singură mișcare sprintenă. Era mai tânăr decât Sally, cu un ten proaspăt, un bronz sănătos și accent de Liverpool. Privirea lui alunecă către Maxham, apoi din nou spre Sally: Sunteți sigură că vreți să vedeți asta?

— Da. Făcu un efort și reuși să își păstreze vocea joasă, să ascundă urletul din capul său.

Ferguson încuviință.

— Aici.

Făcu semn nu către punga de pe jos, de lângă el, ci spre o folie din plastic de pe banca din stânga. Două ridicături în formă de „L” ieșeau în relief, fiecare având aproximativ cincizeci de centimetri în lungime. Automat, Sally se uită în sus, incapabilă să își mențină privirea pe cele două ridicături. Examină anunțul de deasupra, observă cu concentrare furioasă hârtia galbenă, literele aproape ilizibile și petele circulare de rugină lăsate de piuneze colorate.

Era conștientă că Maxham și Yvonne făcuseră un pas mai aproape și acum stăteau chiar în spatele ei. Ceilalți ofițeri de poliție se opriseră din treaba pe care o făceau. Doctorul se uita

și el la ea. Toți erau pregătiți, realiză ea, gata să o prindă atunci când va leșina. În mod ironic, acest gând îi dădu puteri.

— Sunteți gata?

Ferguson îndepărtă folia. Dedesubt se afla un sac transparent, de plastic, cu o etichetă scrisă îngrijit. Punga conținea o pereche de pantaloni mici, albi, de lână, cu model tricotat. Pentru o clipă, i s-a părut că arătau ca și când în ei ar fi fost îndesate fibre de capoc, ca în jucăriile de pluș. Pantalonii zăceau într-o baltă de sânge roșiatic. Sally își strânse buzele și înghiți un nod. Se gândi la carnea dintr-un supermarket care se dezgheța pe tava ei de plastic. Sânge, nu putea fi altceva decât sânge. Nimic mai mult, nimic mai puțin: compus în mare parte din apă, o metodă de a furniza țesutului viu nutrienți și oxigen și îndepărtând resturile. Odată separat de inima care îl pompa, nu e nimic altceva decât un lichid roșu-maroniu.

„Beți cu toții, pentru că acesta este sângele meu.”

— Doamnă Appleyard? murmură Ferguson. Liniștiți-vă!

— Sunt în regulă.

Betelia pantalonilor zăcea întinsă pe plastic, nu erau fibre de capoc acolo. Sângele era cel mai gros de la partea de sus până la jumătatea coapsei. Nici nu se mai vedea albeața lânii.

„O, mielușelul lui Dumnezeu…”

Ochii lui Sally se plimbară în lungul piciorului, către labă. Picioarele erau încălțate cu cizmulițe roșii, de cowboy în miniatură. Erau elegante, pielea suplă, cu un model delicat cusut cu fire negre la călcâi. În vârful celei mai apropiate era o tăietură puțin adâncă, de circa doi centimetri și jumătate în lungime.

„Fetiță obraznică. Ai idee cât de mult costă astea?”

— Ghetuțele sunt italienești. În timp ce Sally făcea o pauză, auzi un suspin colectiv în spatele ei. Sunt făcute de cineva cu un nume gen Rassi. Le-am cumpărat de la un magazin din Covent Garden acum două luni. Cizmulițele fuseseră o extravaganță căreia Sally nu-i putuse rezista. Adăugase și banii pe care îi trimisese David Byfield cu ocazia zilei de naștere care trecuse. Michael fusese furios. Am scris numele lui Lucy pe spatele etichetei producătorului. „Nu erau genul de cizmulițe pe care îți puteai permite să le pierzi”, se gândi ea. Iar pantalonii… sunt aproape sigură că vineri purta unii ca aceștia. Este greu să fiu absolut sigură, din cauza sângelui.

„Sângele lui Lucy. O, Hristoase… poți opri asta?”

Știau ce purta Lucy, până la numele producătorului ghetelor. Dar trebuiau să fie siguri. „Siguri?” Încet, Sally întinse mâna către cele două picioare.

— Doamnă Appleyard… începu doctorul.

Sally îl ignoră. Foarte blând, atinse piciorul cu vârful arătătorului mâinii drepte.

— Este *rece ca gheața.*

— E posibil să fi fost congelat tun până de curând. Vocea lui Maxham era mai aspră decât de obicei.

— Ca mâna găsită în cimitirul Kilburn?

— Da.

Ce o izbi pe Sally acum fu liniștea. Aici, într-unul dintre cele mai mari orașe ale lumii, se aflau în mijlocul unei oaze de liniște. Trebuie să fi fost cel puțin o duzină de polițiști pe o distanță de treizeci de metri și toți păreau că își țin respirația.

„Doamne Dumnezeule, durerea. Avuseseră ei decența să o omoare mai întâi și s-o omoare cu blândețe?”

Sally își trecu delicat degetele peste picioare, urmând curba genunchiului, pe piele până la vârful cizmei. Își plecă încet capul.

— Doamnă Appleyard? Maxham părea nerăbdător, doar o urmă de exasperare răzbătându-i din voce. Asta e tot ce ne trebuie, mulțumim. Ne-ați fost de mare ajutor. Foarte curajoasă.

Sally își strecură degetul mare și arătătorul mâinii drepte în jurul gleznei și o strânse prin punga de plastic și piele. Simți duritatea osului de dedesubt.

— Doamnă Appleyard, există posibilitatea unei deteriorări post-mortem. Asta ne poate cauza probleme la autopsie.

Yvonne își puse mâna pe brațul lui Sally. Sally o scutură. Cineva mârâi precum un câine căruia i se ia osul. „Eu.” Încurcată, își puse mâna pe îndoitura din jurul „L”-ului și pe picior. Maxham o luă de cealaltă mână. Ea simți degetele de la picioare. Nu era posibil. Yvonne și Maxham o traseră cu blândețe înapoi.

— Îmi pare rău, doamnă Appleyard. Maxham lăsă ca exasperarea să i se citească pe față. Acum, vă vom duce acasă. Soțul dumneavoastră se va întoarce în curând.

„Nu-l vreau pe soțul meu: o vreau pe Lucy.”

Sally văzu că imposibilul se întâmplase. Cu siguranță, s-a întâmplat.

— Picioarele sunt prea lungi, spuse ea încet. Deci nu sunt ale lui Lucy.

•

Maxham îi dădu voie lui Sally să stea în interiorul bisericii, deoarece nu se putu gândi la un motiv întemeiat pentru a o împiedica. În afară de asta – și-a dat ea seama –, el presupusese că ea voia să se roage, o situație ce îl făcea să îi fie jenă. Rușinea era o armă pe care o putea folosi împotriva lui.

Era foarte frig. Zăbrelele montate în gresia roșie, ieftină sugerau încălzire prin pardoseală, dar aceasta fie nu funcționa, fie oamenii care foloseau biserica nu își puteau permite să o utilizeze. Liniștea o apăsa. Aerul mirosea vag a tămâie. Bronzul stranei era murdar și lipsit de strălucire. Se uită în sus, la acoperiș, măduvă simplă de pin, plin de negreală, umbre și pânze de păianjen.

Privirea ei pluti pe linia acoperișului, către peretele din est. Lumina era slabă, iar pictura ea ștearsă. Poate *Judecata de Apoi,* se gândi Sally, o copie victoriană ieftină și urâtă dacă era să te iei după restul bisericii. Hristos în plină glorie în centrul imaginii, cu un râu de foc revărsându-se la picioarele sale, flancat de îngeri și apostoli. Sub ei, sufletele celor drepți stând la coadă pentru a fi lăsați să intre în paradis și arhanghelul cu solzi – Mihai sau Gabriel? – cântărind sufletele celor ridicați din morți. O poveste pentru copiii cărora le e frică de întuneric.

Și Lucy? Îi era ei frică? Sau era deja moartă?

Sally își scoase un suspin lung și aspru. „Nu te gândi la asta. Gândește-te la veștile bune.” Picioarele nu sunt ale lui Lucy, după cum nu era nici mâna. Aveau o altă formă, alte dimensiuni, totul era altfel. Ale lui Lucy erau mai subțiri, mai puțin musculoase și mult mai mici decât cele ce fuseseră îndesate în ghetele roșii italienești, ale lui Lucy.

La început, Maxham nu o crezuse pe Sally. Chiar și Yvonne, și doctorul Ferguson erau sceptici. Toți erau suspicioși față de siguranța ei, înclinând să o atribuie speranței.

„Sunt mama ei, blestemaților. Bineînțeles că știu.”

Sally își lăsă capul în jos. Din nou, încercă să se roage, să îi mulțumească lui Dumnezeu că picioarele nu erau ale lui Lucy, că astfel Lucy ar putea fi încă în viață. Dar mintea ei se abătea

de la rugăciune ca un cal care refuză să sară un obstacol. O barieră invizibilă o ținea captivă, prizonieră în propria-i suferință. Era ca și când biserica însăși o înconjurase cu un zid de sticlă care întrerupea comunicarea cu exteriorul. Pentru un moment, se gândi că întrezărise personalitatea clădirii: acră, răuvoitoare, nefericită – un echivalent din cărămidă și mortar a lui Audrey Oliphant, femeia care o blestemase.

„Ce se întâmplă cu mine? Bisericile nu au personalitate.” În orice caz, recunoștința era deplasată. Picioarele îi aparținuseră unui alt copil. Ar fi trebuit să îi mulțumească lui Dumnezeu pentru mutilarea și moartea altui copil? În afară de acest fapt extraordinar, bunătatea lui Dumnezeu redevenise invizibilă.

Sally deschise ochii disperată să găsească ceva care să o distragă. Pe peretele cel mai apropiat atârna o plăcuță cu numele tuturor preoților, scrise cu litere în foiță de aur, începând cu reverendul Francis Youlgreave MA, în 1891, și sfârșind, după alte șapte nume, cu reverendul George Bagnall, care a părăsit parohia în 1970. Era o placă mare, iar trei sferturi din ea era goală. Fără îndoială că Youlgreave și succesorul său imediat și-au imaginat că lista preoților se va întinde la nesfârșit, iar clădirea va fi întotdeauna un lăcaș de cult.

Se gândi cu amărăciune că situația nu se putea schimba în mai bine, ci doar în mai rău. Cum ar fi detestat acei preoți demult duși gândul că o femeie era preot. Și, oricum, care era rostul? Acum i se părea absurd că se luptase atât de mult pentru a fi hirotonisită și că ar trebui să-și dedice viața unui rol minor la întâlnirile unui cult pe cale de dispariție. Până acum, efectul fusese cu totul diabolic: își distrusese propria viață, îl rănise pe Michael și o abandonase pe Lucy. Ea era de vină. Era prea furioasă pe ea însăși pentru a împărți vina chiar și cu Dumnezeu. O da, încă mai era acolo. Dar nu mai conta. Dacă era să spună adevărul, nu a contat niciodată. Lui nu îi păsa.

„Nu trebuie să te învinuiești singură.” Cuvintele lui David Byfield se zvârcoleau în memoria ei și căpătară o semnificație amară și voit ironică. El o învinovățea pe ea. Întotdeauna a învinovățit-o pe ea, femeia care comisese păcatul dublu, vrând să fie preot și luându-i-l pe Michael al lui. Se întrebă încă o dată ce îi lega pe cei doi bărbați atât de strâns. Oricare ar fi fost motivul, acum era pedepsită pentru că intervenise în minunata lor relație și, fără niciun dubiu, David jubila.

Sally se holbă la lista cu preoți. Hramul bisericii era scris în litere gotice, mari în capul plăcii: ST. MICHAEL ȘI TOȚI SFINȚII. Mintea ei se umplu de un zumzet puternic, ca și cum o mie de păsări se ridicaseră în aer și zburau peste țărmurile mocirloase ale unui estuar. Numele soțului ei era Michael. Doar o coincidență, cu siguranță. Era un nume comun. Doar un paranoic ar gândi altfel.

Și totuși…

Răul începea să capete formă. Fusese planificat și executat de-a lungul unei perioade îndelungate. Între mâna cu pielea închisă la culoare din cimitirul Kilburn și picioarele însângerate din portic trebuia să existe o legătură, pentru că erau prea multe similitudini: fuseseră congelate, erau membre ale unui copil, fuseseră lăsate în locuri sacre și fuseseră găsite la o diferență de douăzeci și patru de ore. Teoretic, era posibil să fie două incidente separate – și povestea mâinii tăiate să fi inspirat o crimă la indigo –, dar asta părea și mai puțin probabil. Cizmele și pantalonii nu lăsau niciun dubiu că Lucy era la mila aceleiași persoane. Existase oare un mesaj acolo?

„Lucy este și ea dezmembrată.”

Oricine ar fi luat-o nu o făcuse numai pentru satisfacție sexuală sau ca urmare a unui dezechilibru emoțional ori, dacă o făcuse, acesta era doar unul dintre motive. Ceea ce zăcea în portic fusese gândit pentru a șoca. Iar nevoia de a șoca fusese atât de mare, încât cântărise mai mult decât riscul de a fi văzut.

Aripile foșniră și zbârnâiră. „Nu doar de a șoca, ci și de a hărțui.”

Fusese Lucy aleasă nu pentru ea însăși, ci pentru că era fiica unui polițist? Sally își aminti articolul lui Frank Howell despre St George din *Evening Standard.* Poate cineva l-a citit, cineva care avea pică pe poliție în general sau pe Michael în particular.

Atunci de ce să nu lase rămășițele în fața unei secții de poliție? De ce la biserică, azi, și la cimitir, ieri? Poate că ura era îndreptată mai degrabă către Dumnezeu decât spre poliție. O altă posibilitate o izbi: că aceasta ar putea fi o formă și mai exagerată de dezgust decât cea care o cuprinsese pe Audrey Oliphant și, în cazul acesta, însemna că Sally însăși, din cauza faptului că a vrut să devină preot, s-ar putea să fi fost direct răspunzătoare pentru atragerea atenției oricui o luase asupra lui Lucy.

— Devin paranoică, își spuse ea cu vocea răsunând subțire, ca de copil în spațiile goale, deoarece nu realizase că vorbise cu glas tare. Oprește-te, oprește-te!

Gândurile țâșneau din mintea ei – fragmentate și dezmembrate. Foșnetul aripilor crescu în intensitate până când acoperi orice alt sunet și îi copleși puterea de a gândi. Era atât de puternic, încât ea aproape că nu se mai simțea ea însăși: era doar sunetul aripilor. Se înecă în sunet ca în noroiul negru al estuarului.

— Nu. Nu. Lasă-mă în pace.

Foșnetul se auzi și mai tare. Era întuneric. Nu mai putea respira. Auzi un trosnet puternic, atât de tare că, pentru o clipă, acoperi zgomotul făcut de aripi. Aerul rece se învolbură în jurul ei.

— Ajunge. Vocea era furioasă și masculină. Asta trebuie să înceteze imediat.

Sally deschise ochii și întoarse capul. Printre lacrimi, îl văzu pe nașul lui Michael, David Byfield, venind pe culoar către ea.

Capitolul 8

„Nu te lua după trupeșia corpului sau nu căuta dincolo de întâiul înțeles al lucrurilor și vei descoperi sălașul îngerilor…”

Religio Medici, I, 35

— Lucy este neprețuită pentru mine. Angel clăti săpunul de pe gâtul lui Lucy. Nu-i așa, păpușă?

Lucy nu răspunse. Părea foarte fragedă și micuță, cu corpul parțial acoperit de mormanul mișcător de spumă. Se uita la o barcă de plastic albastră, în care erau două rățuște; barca plutea în sus și în jos în portul creat de triunghiul format de picioarele ei. Părul ei ud, lipit de cap era negru ca abanosul.

— Astăzi, este întâi decembrie, continuă Angel frecând-o energic pe spate cu buretele. Știai că, dacă spui „iepuri albi” în prima zi a lunii și apoi îți pui o dorință în gând, dorința se va împlini? Ei bine, asta zic unii oameni.

Eddie se gândi că buzele lui Lucy s-ar putea să fi tremurat și poate că spunea „iepuri albi” în gând și își punea o dorință. „O vreau pe mami!” Nu mâncase prea mult în ultimele treizeci și șase de ore, iar asta începuse să se observe în aspectul ei. Copiii, constatase Eddie, reacționau foarte repede la lucruri de genul acesta. Acum era duminică dimineață, iar umerii lui Lucy păreau mai osoși decât vineri seară și stomacul ei era plat. Încă era apatică din cauza medicamentelor și poate și din cauza șocului, altfel Angel nu ar fi riscat să o scoată din pivnița izolată fonic pentru a-i face o baie.

(Aceasta fusese regula lui Angel de la incidentul cu Suki, o fată vicleană care s-a purtat extraordinar de frumos până când Angel s-a dus să aducă un prosop, lăsând-o singură cu Eddie: imediat ce ușa s-a închis, Suki i-a mușcat mâna și a țipat ca din gură de șarpe. După aceea, Angel le dădea micilor lor vizitatoare doze regulate de phenergan sirop, care le ținea bine

amețite. Dacă o fetiță era foarte supărată, Angel o liniștea cu o doză de diazepam prescris inițial pentru mama lui Eddie.)

— Uite ce fată cuminte! Ridică-te acum, ca Angel să te șteargă.

Cu ajutorul lui Angel, Lucy se chinui să se ridice. Apa și spuma se scurgeau de pe corpul ei. Eddie se uita la pielea roz, sclipitoare și la despicătura dintre picioarele ei.

— Unchiul Eddie o să ne dea prosopul.

El se grăbi să se supună. Detectase o notă inconfundabilă de iritare în vocea lui Angel, poate scoasă la iveală de oboseală. Remarcă petele negre din jurul ochilor ei. Știa că ieșise noaptea trecută și nu se întorsese decât mult după miezul nopții. Eddie încercase ușa pivniței în timp ce ea era plecată, doar ca să descopere că era încuiată.

Angel înfășură prosopul mare și roz, încălzit la radiator, în jurul corpului lui Lucy, o ridică din cadă și o așează pe genunchi. Eddie se gândi că alcătuiau o imagine frumoasă, o madonă prerafaelită și copilul: Angel în halatul ei lung, alb, cu părul strălucitor revărsându-se liber și Lucy, mică, slabă și asexuată, înfășată în prosop, stând în poala lui Angel, înconjurată de brațele acesteia. Se întoarse cu spatele. Capul îl duruse în dimineața asta, iar gâtul îi era uscat.

Hainele pe care le cumpăraseră pentru Lucy așteptau pe scaun. Printre ele era o rochie verde-închis de la Laura Ashley, cu un guler alb din dantelă, un șorțuleț în față și câte o fundă de fiecare parte, croite în așa fel încât să formeze un arc la spate. Lui Angel îi plăcea ca fetele ei să fie feminine. Băieții erau băieți, îi spusese ea odată lui Eddie, fetele erau fete și era și stupid, și nefiresc să pretindă contrariul.

— Poate lui Lucy i-ar plăcea să joace un joc cu mine după ce se îmbracă, sugeră Eddie.

Fata se uită la el, iar un rid îi brazdă fruntea.

— Poate că i-ar plăcea să vadă știi tu ce.

— *Ce*? întrebă Angel.

Eddie își acoperi gura cu mâna, se aplecă spre ea și șopti:

— Setul de magie.

Îl cumpărase ieri-dimineață și abia aștepta să vadă reacția lui Lucy: tuturor copiilor le plăceau cadourile, iar adesea își exprimau recunoștința în feluri încântătoare.

Angel mângâie blând părul lui Lucy.

— Altă dată, cred. Lucy e obosită. Nu-i așa, draga mea? Lucy se uită în sus, la ea, clipind repede în timp ce ochii ei încercau să se concentreze:

— Vreau să merg acasă. O vreau pe mama. Eu…

— Mami și tati au trebuit să plece. Nu pentru mult timp. Ți-am spus, m-au rugat pe mine să am grijă de tine.

Încruntarea se adânci. Pentru Lucy, ghici Eddie, certitudinea existenței lui Angel era singurul lucru fix în confuzia și neliniștea ei.

— Ei haide, păpușă. Hai să vedem un zâmbet frumos și larg. Nu ne plac copiii care trăiesc pe strada bosumflaților, nu-i așa?

— Poate dacă am juca un joc, o va distrage pe Lucy. Eddie își scoase ochelarii și își lustrui lentilele cu marginea prosopului. Ar fi o abatere a atenției.

— Nu. Angel luă mica vestă. Lucy nu se simte încă prea bine. Când vom termina aici, îi voi pregăti o băutură, o voi ține pe genunchi și îi voi citi o carte.

Spre oroarea sa, Eddie simți lacrimi în ochi. Era atât de nedrept.

— Dar cu celelalte, întotdeauna am…

Angel tuși oprindu-l în mijlocul propoziției. Una dintre regulile ei era să nu-i spună nici unei fete că au mai fost și altele. Dar, când Eddie se uită la ea, văzu cu surprindere că zâmbea.

— Lucy nu e precum celelalte, spuse ea, privirea ei întâlnind-o pe a lui Eddie. Noi două ne înțelegem una pe alta. Buzele ei atinseră ușor vârful capului lui Lucy. Nu-i așa, păpușa mea?

„Și cu mine cum rămâne?”

Eddie își ținu gura. O clipă mai târziu, Angel îi ceru să coboare, să încălzească niște lapte și să dea drumul la căldură. Se duse la parter, gelozia zbătându-i-se furioasă și neputincioasă în suflet, la fel de fără rost ca un motor turat la maximum fiind scos din viteză. Cele două alcătuiau o imagine atât de frumoasă – accepta asta –, Fecioara și copilul, frumoasă și dureroasă.

Reglă termostatul de la centrala termică și puse laptele pe aragaz. Durerea de cap i se agrava. Se holbă la ibric, la discul alb care se mișca și își simți privirea pierzându-și concentrarea.

Fecioara și copilul: doi erau suficienți în Sfânta Familie. Săracul Iosif, lăsat permanent deoparte, refuzându-i-se până și posibilitatea de a-și aduce contribuția biologică firească la viața

familiei. Mama și copilul formau un întreg de sine stătător și exclusivist, Maria și Pruncul Iisus, Madona și copilul abia născut, fecioara Domnului și copilul Hristos.

Ce se întâmpla cu numărul trei? Undeva în mulțimea din grajd. Sau mânând măgarul. Negociind cu hangiul. Fără nicio îndoială, plătind facturile. Purtându-se precum o combinație între un curier, un responsabil cu transportul și un furnizor de hrană. Nimeni nu spunea ce s-a întâmplat cu bătrânul Iosif. Nimănui nu-i păsa. De ce să o facă? El nu conta.

„Și cu mine cum rămâne?”

Lui Eddie i se păru că aproape toată viața sa fusese condamnat la locul trei. De exemplu, părinții săi. Poate că nu se plăceau, dar nevoile lor creaseră între ei o legătură care îl excludea pe Eddie. Chiar și atunci când tatăl său îi dăduse voie să apară și el în fotografii, interesul lui Stanley era întotdeauna concentrat asupra micuței fetițe, iar copila îi acorda mai multă atenție lui Stanley decât lui Eddie; îl tratau ca și când ar fi fost o piesă de mobilier, cu nimic mai important decât vechiul fotoliu mirositor.

După ce Stanley a murit, tiparul s-a menținut. Mama sa nu a pierdut prea mult timp înainte să găsească un chiriaș. Dar de ce? Aveau destui bani pentru a continua să trăiască singuri în strada Rosington. Se puteau descurca binișor cu pensia primită de Thelma de la Paladin, cu cea primită de la stat și cu ceea ce primea Eddie ca ajutor de șomaj. Ar fi trebuit să trăiască puțin mai strâmtorări, dar ar fi fost perfect posibil doar pentru ei doi. Dar nu. Mama lui dorise pe altcineva, nu pe el. O găsise pe Angel, și aceasta era o ironie pentru că Angel îl prefera pe Eddie, cel puțin pentru o vreme.

Doar Alison și Angel îl luaseră în serios. Dar Alison plecase, iar Angel nu mai avea nevoie de el deoarece o avea pe Lucy în schimb. Dar ce o făcea pe Lucy să fie așa de specială?

Ochii lui Eddie se măriră. Laptele se umflă. Suprafața sa avea găuri și cratere precum peisajul lunar. Un balon alb își croi drum peste marginea cratiței. Laptele clocotind se vărsă și făcu bășici. Se repezi să apuce toarta, iar mirosul de ars umplu bucătăria.

•

„Tu ești de vină.”

Mami, mămico, ma, mama, Thelma. Eddie nu își putea aminti să-i fi zis mamei lui pe nume, nu în față.

Angel preluase conducerea după ce Thelma a murit. Eddie trebui să admită că făcuse miracole. Atunci când reuși în sfârșit să se târască jos în dimineața morții mamei sale, se așeză la masa din bucătărie, în inima teritoriului Thelmei, și își puse capul în mâini. Încă zbătându-se în ghearele unei mahmureli cumplite, nu dorise să gândească deoarece gânditul durea prea mult.

O auzise pe Angel venind jos și intrând în încăpere; îi simțise parfumul și auzi apa gâlgâind la robinet.

— Eddie. Ridică-te, te rog!

Fără nicio tragere de inimă, se supuse.

Puse un pahar de apă în fața lui.

— Trebuie să bei multe lichide. Îi dădu o folie de Alka-Seltzers pe care o desfăcuse deja pentru a-i ușura munca. Nu-ți face griji dacă vomiți. De obicei, ajută dacă vomiți.

Dădu drumul la tablete una câte una în apă și privi cum se ridicau bulele.

— Ce a pățit?

— Bănuiesc că a fost un atac de cord. După cum se așteptase.

— Poftim?

— Știi că avea probleme cu inima, nu-i așa?

— Nu mi-a spus asta niciodată. O durere nouă penetră zvâcnetul din capul lui Eddie.

— Probabil că nu a vrut să îți faci griji. Ori asta, ori a crezut că ți-ai dat seama.

— Dar cum puteam face asta? se văită Eddie.

— De ce crezi că a renunțat la fumat? La ordinele doctorului, bineînțeles. Și tabletele acelea pe care le lua, să nu mai vorbim de spray... Nu ai observat niciodată cum rămânea fără răsuflare?

— Dar a fost așa de foarte mulți ani. Nu atât de rău, poate, dar...

— Și n-ai remarcat ce culoare avea câteodată? Îndată ce am văzut, am știut că are probleme cu inima. Acum, bea.

Înghiți amestecul. La un moment dat, se gândi că poate va trebui să alerge la chiuvetă, dar senzația de greață trecu.

— Este păcat că nu a încercat să-și schimbe dieta și să facă mai multă mișcare, continuă Angel. Dar asta e. Nu poți învăța un câine bătrân să facă șmecherii noi, nu-i așa?

— Îmi doresc... îmi doresc să fi știut.

— De ce? La ce ar fi servit asta? I-ai fi dat un set nou de artere coronariene?

Încercă să își golească mintea de imaginea siluetei de pe patul din camera de sus, din față. Deși nu fusese niciodată prea mare, după ce a murit, Thelma se micșorase și mai mult. Eddie se uită la Angel, care făcea cafea. Se simțea în largul ei aici, se gândi el, ca și când ar fi fost propria-i bucătărie.

— Ce s-a întâmplat aseară?

Ea se întoarse cu lingura în mână.

— Nu îți mai amintești? Nu mă surprinde. Vinul a avut un efect puternic asupra ta, nu-i așa? Nu am realizat că ai o rezistență atât de slabă.

Își aminti restaurantul din pivnița aflată în Soho. Frânturi din conversația lor îi reveniră în minte. Cravata de mătase, albastră cu dungi verzi. Pe el însuși vomitând pe capota lucioasă a unei mașini parcate. Flăcări portocalii, ca de lumânare dansând în ochii lui Angel. Cele trei tablete albe din mâna ei.

— Ai văzut-o pe mama aseară?

— Nu.

— Și ce s-a întâmplat când ne-am întors?

— Nimic. Îmi imaginez că dormea. Te-am dus sus și ți-am dat o aspirină. Ai adormit imediat. Așa că te-am învelit și m-am băgat și eu în pat.

— Ești sigură?

Angel îl pironi cu privirea.

— Nu am obiceiul să mint, Eddie.

— Iartă-mă, spuse el coborându-și ochii.

— Bine. Înțeleg. Nu e niciodată ușor când îți moare un părinte. Oamenii se poartă irațional.

Se opri, ca să pună apă într-un ibric de cafea pe care Eddie nu-l mai văzuse. Se încordă. Cafea adevărată, ceea ce însemna că era a lui Angel. Mamei lui îi plăcea doar cafeaua instant.

Un moment mai târziu, Angel spuse cu o voce înceată, calculată:

— Am luat o cină plăcută aseară. Mama ta dormea când am ajuns acasă. Ne-am culcat. Când m-am trezit în dimineața asta, am fost surprinsă că mama ta nu s-a trezit înaintea mea. Așa că am bătut la ușa ei, pentru a vedea dacă se simte bine. Nu am primit niciun răspuns, așa că am intrat. Iar ea era acolo, săraca.

Am verificat dacă nu e moartă. Apoi, te-am trezit pe tine și am sunat la doctor.

Eddie își frecă barba pe care o simțea încâlcită.

— Când s-a întâmplat?

— Cine știe? Poate că murise deja când noi am ajuns acasă. Cu siguranță, era foarte rece de dimineață.

— Nu crezi…

— Ce anume?

— Că ceea ce s-a întâmplat ieri i-a afectat cumva sănătatea?

— Nu fi prostuț, Eddie. Angel își așează mâinile pe masă și se uită la el, cu chipul calm și frumos. Scoate-ți gândul acesta din minte.

— Dacă stăteam cu ea, dacă vorbeam cu ea…

— Nu ar fi servit la nimic. Probabil, s-ar fi supărat și mai tare.

— Dar…

— Moartea ei se putea întâmpla oricând. Și, nu uita, din punct de vedere psihologic, este tipic pentru supraviețuitori să se învinovățească pentru moartea celor dragi.

— Ar trebui să îi spunem doctorului? Vreau să spun că… era supărată.

— De ce am face-o? Care ar fi rostul? Este complet irelevant. Angel se întoarse pentru a turna cafeaua. De fapt, probabil e mai bine să nu menționăm asta. S-ar putea crea confuzii inutile.

•

Visele au venit mai târziu, după înmormântarea Thelmei, și au continuat până în vara următoare. (Surprinzător, Eddie l-a avut pe ultimul înainte de episodul cu Chantal.) Aveau o asemănare ciudată: versiuni diferite ale unor părți diferite ale aceleiași povești.

În forma cea mai simplă, Thelma zăcea pe patul de o persoană, corpul ei mic fiind aproape invizibil sub plapuma de puf și pături. Eddie era o prezență imaterială aproape de tavan, lângă ușă. Nu putea vedea fața mamei sale. Craniul era greu, iar cele două perne – moi și primitoare. Colțurile pernelor se ridicau precum niște țepi groși, albi, de o parte și de alta a feței invizibile.

Câteodată, era întuneric, câteodată, era începătoșat, câteodată, Eddie își uitase ochelarii. Fusese luată altă pernă de pe patul lui Stanley și pusă peste celelalte? Ce se întâmpla apoi? Corpul

zbătându-se aproape imperceptibil, țintuit de greutatea așternut urilor și propria lui slăbiciune?

Urmară și mai multe întrebări, pentru că rostul acestei serii de vise nu era ceva ce putea fi aflat cu certitudine. Ce șansă avea Thelma împotriva greutății sufocante care o apăsa? Oare țipase? Aproape sigur, cuvintele ar fi fost acoperite de pernă. Și, dacă vreun sunet ar fi scăpat în cameră, cine era acolo să-l audă? Cine, în afară de Eddie?

Nu avusese loc nicio anchetă. Doctorul Thelmei nu a avut nici urmă de reținere când a trebuit să semneze certificatul de deces. Pacienta lui era o văduvă bătrână, de mult bolnavă de inimă. O văzuse cu mai puțin de o săptămână înainte. Din câte spuneau fiul și chiriașa ei, se plânsese de dureri în piept în ziua de dinaintea morții. În noaptea aceea, inima ei renunțase la o luptă inegală. Când îi văzu trupul, remarcă faptul că încă mai ținea în mână spray-ul cu trinitrat de glicerină, ceea ce sugera că ar fi putut fi trează atunci când a început atacul.

— Pur și simplu, i-a cedat inima, îi spuse doctorul lui Eddie. Se putea întâmpla oricând. Mă îndoiesc că a simțit mare lucru, s-a terminat repede. Nu e o modalitate rea de a muri, dacă ținem cont de toate cele – nici mie nu mi-ar displăcea.

•

După ce Thelma s-a dus, casa de la numărul 29 de pe strada Rosington s-a transformat într-o cu totul altă locuință. În dimineața de după funeralii, Angel și Eddie se plimbară prin camere, făcând liste și minunându-se de posibilitățile care se deschiseseră dintr-odată pentru ei. Pentru Eddie, plecarea Thelmei avu un efect magic: camerele erau mai spațioase, mare parte din mobilierul dormitorului mare din față, deposedat de prezența care îi dădea sens, devenise învechit și inutil, iar pașii săi și ai lui Angel pe scări deveniseră vioi și răsunători.

— Cred că pot să fac ceva cu asta, spuse Angel pe când examina pivnița.

— De ce? Eddie se uită la tavan, la restul casei. Avem atâta spațiu sus!

— Ar fi un loc al meu. Puse mâna pentru scurt timp pe brațul lui. Nu mă înțelege greșit, dar îmi place să fiu singură câteodată. Sunt o persoană foarte singuratică.

— Ai putea avea camera din spate.

— Este prea mică. Angel își întinse mâinile. Am nevoie de spațiu. Nu va fi o problemă, nu-i așa?

— A, nu. Deloc. Eu… nu prea înțelegeam ce vrei.

Se auzi un răbufnit de țipete înăbușite, Eddie ghici că se auzea din pivnița casei de lângă ei, care era ocupată de un cuplu de tineri căsătoriți a căror relație se desfășura de parcă fiecare stătea la câte un capăt al unui câmp unde vântul bătea foarte tare, o situație pentru care fiecare îl considera răspunzător pe celălalt.

— Nu va fi prea mult zgomot pentru tine? întrebă el.

— Izolație: acesta este răspunsul. Oricum, ar fi o idee bună să curățăm pereții. Uită-te la igrasia de acolo.

În timp ce vorbeau, se plimbă încet prin pivniță, vârându-și capul în gaura goală pentru cărbuni și spălătorul nefolosit, uitându-se în cutiile de carton, frecând un pic negreala de pe fereastra din spate, încercând mânerul de la ușa blocată, care dădea în grădină. Se opri lângă vechiul fotoliu și șterse puțin praful cu o batistă.

— Acesta e drăguț. Sfârșitul secolului al XIX-lea? Deși a fost tratat groaznic. Dar uită-te la sculptura de pe brațe și picioare. E frumoasă, nu-i așa? Cred că e lemn de trandafir.

Eddie își aminti mirosul materialului și senzația unui trup cald apăsându-se pe al lui.

— Mă gândeam că am putea să-l aruncăm.

— În niciun caz. O să-l tapițăm din nou. Ceva simplu – culoarea bordo, poate.

— Nu va costa prea mult?

— Ne vom descurca. Angel îi zâmbi. Am ceva bani puși deoparte. O să reprezinte contribuția mea. Va trebui să găsim un constructor, bineînțeles. Cunoști cumva pe cineva de prin vecinătate?

— Ar fi domnul Reynolds. Eddie se gândi la Jenny Wren. Locuiește în apartamentele sociale din spate. Cel cu geranium.

— Deci soția lui privește păsările?

Angel strâmbă din nas.

— El este mult mai cumsecade decât ea. Dar probabil că s-a pensionat acum.

— Aș prefera un om mai în vârstă. Să fie mândru de ceea ce face.

Angel decise să lase un interval decent – în cazul acesta, o săptămână – între moartea mamei lui și contactarea domnului Reynolds. Își petrecu timpul făcând planuri detaliate despre ceea ce voia să facă. Eddie fu surprins atât de cunoștințele profunde, cât și de amploarea planurilor ei.

— Vom pune un congelator în spălător. Unul dintre acelea mari, cu două uși. Se va plăti singur într-un an sau doi. Așa că vom putea profita de toate reducerile.

Examină cu deosebită grijă micul beci de lângă spălător, măsurându-l și cercetând podeaua, pereții și tavanul. Exista o trapă spre curtea mică din fața casei, dar Stanley o sigilase înșurubând doi drugi peste deschizătură.

— Din asta putem face o cameră de duș minunată. Dacă punem gresie pe jos și faianță pe pereți, nu avem nevoie de o cabină de duș. Putem monta dușul pe perete. Mă întreb dacă e spațiu și pentru un closet.

— Chiar avem nevoie de el?

— Ar fi mult mai convenabil așa.

În cele din urmă, Eddie îl sună pe domnul Reynolds și îl întrebă dacă ar fi interesat să renoveze pivnița.

— Nu mai fac așa de multe acum, spuse domnul Reynolds.

— Lăsați atunci. Îmi puteți recomanda pe cineva?

— Nu am spus că nu o fac. Îmi place să mă mențin în formă, mai ales când se pune problema să-i ajut pe vecini. Hai să vin pe acolo și să văd despre ce e vorba.

Zece minute mai târziu, domnul Reynolds era la ușă. Părea că s-a schimbat foarte puțin în anii de când îl cunoștea Eddie. Îi venea greu să nu se uite la Angel, pe care nu o mai întâlnise până atunci. Îl conduseră în pivniță.

— Ne gândeam că am putea-o închiria ca un apartament de sine stătător, îi spuse Angel.

— Mda.

— Sunt mai multe de făcut decât se vede cu ochiul liber. Asta e problema cu casele acestea vechi, nu-i așa?

Domnul Reynolds fu de acord. Pe măsură ce trecea timpul, Eddie realiză că domnul Reynolds ar fi fost de acord cu aproape orice ar fi zis Angel. În curând, vorbeau despre izolație, curățarea pereților și reconstrucție. Angel spuse că uneori chiriașii pot fi gălăgioși, astfel încât deciseră să izoleze și acoperișul. Vorbiră puțin despre instalații, electricitate și

decorare. Niciunul dintre ei nu puse problema banilor. După câteva minute de la venirea domnului Reynolds, amândoi păreau să considere de la sine înțeles faptul că el va fi cel care se va ocupa de lucrări.

— Nu vă temeți, domnișoară Wharton. Va fi o treabă de cinci stele când vom termina.

— Vă rog, spuneți-mi Angela.

Domnul Reynolds își privi mâinile și schimbă subiectul sugerând să închirieze un elevator.

Nici atunci, nici mai târziu, nu a vrut să-i spună lui Angel altfel decât domnișoara Wharton. Acesta era modul lui de a iubi, ascunzându-se în spatele formalismului.

Domnul Reynolds a făcut el însuși mare parte din lucrări, subcontractând doar partea electrică și de instalații sanitare. I-a luat peste două luni. În timpul acesta, cei trei au început să se împrietenească, relație limitată la lucrarea care îi adusese împreună, dar surprinzător de intimă; limitată, dar profundă. Domnul Reynolds a lucrat foarte multe ore și, când i se aducea aminte, îi trimitea lui Eddie facturi pentru sume mici. Lăudându-l, Angel le plătea.

— Nu sunt sigură că vreau să închiriem această cameră, domnule Reynolds. Ați făcut-o să arate ca un mic palat, astfel încât mă gândesc că aș putea să o folosesc ca birou.

Domnul Reynolds se încruntă și se întoarse pentru a căuta ceva în geanta cu scule.

Săptămânile treceau, iar lucrările se terminau treptat. La început tavanul, apoi pereții și după aia podeaua cea nouă. O ușă din lemn masiv a fost făcută pe comandă, la fel și fereastra dublă ce dădea în grădină.

— Lucrurile au început să capete formă, nu-i așa? spuse domnul Reynolds nu doar o dată, ci chiar de mai multe ori, însetat de laudele lui Angel.

Dacă domnul Reynolds era curios în legătură cu relația dintre Eddie și Angel, nu a lăsat niciodată să se vadă acest lucru. Era aproape sigur că Eddie și Angel nu trăiau împreună ca soț și soție. Nici Angel nu se purta ca un chiriaș, ci ca stăpâna casei. Eddie începu să suspecteze că domnul Reynolds nu punea întrebări pentru că nu voia să afle răspunsurile. Domnul Reynolds nu-i fusese niciodată infidel soției sale, dar, după unele indicii plasate ici și colo, deveni clar că nu-i plăcea să stea

acasă; era încântat de lucrarea aceasta care îl ținea departe de ea, îi băga bani în pungă și îi permitea să fie cu Angel aproape în fiecare zi.

Când a terminat, pivnița era uscată și ermetică precum un mormânt închis. Acustica era ciudată: sunetele erau estompate. Lui Eddie i se părea că izolația absorbea și neutraliza toate emoțiile din vocile oamenilor.

— Este perfect, îi spuse Angel domnului Reynolds.

— Să-mi spuneți dacă mai aveți nevoie de ajutor. Vârfurile urechilor i se înroșiră. Toți trei stăteau în jurul mesei din bucătărie, cu căni cu ceai în față în timp ce Eddie scria un alt cec. Apropo, ce s-a întâmplat cu toate acele case de păpuși?

Eddie se uită la el.

— Tata obișnuia să le dea la tombolă cu ocazia evenimentelor caritabile de la el de la serviciu.

— Ceea ce-mi aduce aminte, spuse Angel. O parte din uneltele sale sunt încă într-un dulap de jos. Ați avea nevoie de vreuna dintre ele, domnule Reynolds?

— Ei bine… nu sunt sigur, zise el înroșindu-se brusc.

— Să aruncați o privire. Știu că lui Eddie i-ar plăcea să le dea cuiva care să le folosească.

— Îmi amintesc cum tatăl tău făcea acele case de păpuși, îi spuse el lui Eddie. Tatăl și mama ta obișnuiau să o cheme pe Jenny să se uite la ele. Asta îi plăcea la nebunie. Chicoti și riduri adânci îi brăzdară pielea îmbătrânită din jurul ochilor și gurii. Îți amintești?

— Îmi amintesc. Obișnuia să își aducă și păpușile să vadă casele.

— Așa făcea. Uitasem de asta. Și uită-te acum la ea: cu trei copii și o casă a ei de care să aibă grijă. Păcat de Kevin. Dar asta e… este noua modă, mă tem.

— Kevin? întrebă Angel.

Domnul Reynolds trase adânc aer în piept. Angel îi zâmbi.

— Kevin, soțul lui Jen. Ei bine, un fel de soț. Ezită. Nu prea se știe asta, dar este de soi rău, mă tem. Totuși, acum a plecat. Puțin spus, mai degrabă a făcut ceea ce trebuia să facă.

— Îmi pare rău. Copiii reprezintă o grijă atât de mare, nu-i așa?

— A fugit cu o altă femeie în timp ce ea aștepta al treilea copil. Ce putem face? Soției mele nu îi place să se știe, apropo. Înțelegeți, sunt sigur.

— Bineînțeles. Angel se uită la Eddie. Tu și Jenny ați fost prieteni când erați mici, nu?

Eddie dădu din cap. Îi povestise lui Angel o versiune îmbunătățită a relației sale cu Jenny, așa cum fusese ea.

— Mama și tatăl tău au fost foarte buni cu ea, continuă domnul Reynolds, aparent fără ironie. Și se pare că nu a fost singura, așa se spune. Poate și-ar fi dorit o soră mai mică pentru tine, nu?

— Foarte probabil, fu Eddie de acord.

— Și tatăl tău a făcut niște fotografii foarte drăguțe, zise micul constructor, încă cufundat în amintiri. Ne-a dat una cu Jenny ghemuită într-un fotoliu mare, arătând ca și când ar fi fost cumințenia întruchipată. Am înrămat-o. Încă o mai avem în vitrină.

— Fotografii? întrebă Angel uitându-se la Eddie. Nu știam că tatăl tău făcea fotografii.

Eddie împinse cecul peste masă domnului Reynolds.

— Poftiți.

— Mai ai încă unele dintre ele? Angel le zâmbi nepărtinitor celor doi bărbați. Ador să mă uit la fotografii.

•

Ulterior, Angel îl chestionă adesea pe Eddie în legătură cu trecutul său, ceea ce i se părea flatant, pentru că nimeni altcineva nu o mai făcuse. Întrebările veneau pe neașteptate și curiozitatea ei a durat o perioadă lungă de timp. Eddie descoperi că, spunându-i lui Angel despre dificultățile și nedreptățile pe care le suferise, povara lor devenea mai ușor de îndurat. Îi povesti și ei despre această senzație.

— Nu e nimic deosebit în asta. Este motivul pentru care mulți oameni găsesc psihoterapia atrăgătoare. De aceea confesiunea a fost întotdeauna o practică foarte des întâlnită printre catolici.

De la moartea tatălui său, Eddie păstrase fotografiile care supraviețuiseră încuiate într-o valiză pe care o pusese sub pat. Angel îl convinse să i le arate. Se așezară la masa din bucătărie, iar el le ridică una câte una. Fotografiile miroseau a trecut, a oboseală și mucegai.

— Ce drăguț, comentă Angel când văzu primul nud. Foarte impresionant din punct de vedere tehnic.

Până la urmă, le văzu pe toate, chiar și pe cele cu Eddie, chiar și pe cele cu Alison.

„O mică vampă!”

— Asta e fata domnului Reynolds, spuse Eddie arătând către o altă poză, nerăbdător să îi distragă lui Angel atenția de la Alison.

— Nu e la fel de fotogenică așa ca aceasta, spuse Angel uitându-se puțin la Jenny Wren. Lovi cu unghia ei lungă în fotografia Alison. Cum o cheamă?

Eddie îi zise. Angel îl bătu pe mână și spuse că întotdeauna copiii erau atât de dulci la vârsta aceea.

— Oamenilor nu le place genul acesta de joc. Eddie făcu o pauză. Nu cu copii.

— Asta e o prostie. Copiii au nevoie de dragoste și siguranță, asta e tot. Copiilor le place să joace jocuri cu adulții. De asta creștem mari.

De ușurare, Eddie fu cuprins de un val de căldură. Atunci și mai târziu, a fost uimit de simpatia și înțelegerea dovedite de Angel. Îi povesti chiar despre experiențele sale umilitoare ca profesor la școala Dale Grove Comprehensive. Ea reuși să-l convingă să-i descrie exact ce au făcut Mandy și Sian. Violența reacției sale îl surprinse. Buzele ei se strânseră, iar ridurile mușcară din piele.

— Nu avem nevoie de oameni ca aceștia. Nu sunt cu nimic mai buni decât animalele.

— Dar ce poți face cu ei? Nu poți să îi omori, nu-i așa?

— Cred că cineva ar trebui să-i execute dacă încalcă regulile, spuse ea arcuindu-și sprâncenele impecabile. Nu e nimic în neregulă cu pedeapsa capitală dacă sistemul este corect și aplicarea ei îndreptățită. Cât despre ceilalți, de ce să nu-i închidem în lagăre de muncă? Am putea face ca rația de hrană și alte privilegii de care se bucură să depindă de munca pe care o prestează. Atunci nu vor mai fi așa o povară pentru societate. Trebuie să recunoști că ar fi o soluție cât se poate de corectă.

— Cred că da.

— Nu e nimic de crezut. Trebuie să fii realist. Chipul lui Angel era din nou senin. Un om trebuie să se folosească de alți oameni – desigur, exceptându-i pe prieteni, ei sunt diferiți. Altfel, abuzează de tine. Desigur, trebuie să îi folosim în mod

inteligent. Dar nu avem nimic de câștigat dacă suntem sentimentali. Vor profita doar, așa cum au făcut Mandy și Sian. Până la urmă, e mai bine să fii ferm cu ei de la început.

•

Angel își mobilă micul palat ca pe o cameră de dormit și locuit. Ea și Eddie aduseră patul ce-i aparținuse lui Stanley și îl instalară la peretele aflat vizavi de fereastră. Fotoliul victorian retapițat își găsi locul lângă geam. Alături de el era o masă hexagonală pe care Angel o găsise într-un magazin cu antichități. Pe podea, împrăștie covorașe mici, cu modele geometrice în culori vii, din Anatolia de Est. Pe pereții albi, severi nu exista niciun tablou.

Eddie cobora în pivniță numai dacă era invitat. Printr-o înțelegere tacită, noua cameră de duș era rezervată doar pentru Angel. Dacă aveau nevoie de ceva din congelatorul cel mare pus în fostul spălător, Angel era întotdeauna cea care se ducea după el.

— Eu știu unde se află lucrurile, explică ea. Am micul meu sistem. Nu vreau să mi-l strici.

Cumpără un mic cuptor cu microunde și îl instală pe un raft deasupra congelatorului.

— Nu ar fi mai convenabil în bucătărie? întrebă Eddie.

— Ar ocupa prea mult spațiu. Oricum, îl vom folosi în principal pentru a dezgheța. Și, dacă îl am jos, îmi va fi mai ușor în caz că vreau să încălzesc ceva repede.

În ciuda faptului că avea un pat acolo, Angel nu dormea de obicei în pivniță, ci în vechea cameră a Thelmei. Nu era prea mult loc pentru hainele ei în șifonierele care aparținuseră părinților lui Eddie, așa că îi ceruse domnului Reynolds să-i facă unul nou, cu uși cu oglinzi, de-a lungul unuia dintre pereții dormitorului din față.

Într-o dimineață de la începutul lunii mai, în timp ce domnul Reynolds lucra sus, se auzi soneria. Eddie deschise ușa. Doamna Reynolds se afla în prag, cu amândouă mâinile strângând cureaua poșetei. Pentru o secundă, se holbă la Eddie. Avea niște ochi luminoși, căprui în spatele unor ochelari masivi, un nas cârn și buze mici, ca pielea strânsă din jurul anusului.

— Aș vrea să vorbesc cu soțul meu, dacă se poate.

Eddie îl chemă pe domnul Reynolds și se duse înapoi în bucătărie, închizând ușurat ușa după el. Câteodată, când spăla

vasele în lunile de iarnă, se uita pe fereastra din bucătărie, printre crengile desfrunzite și o întrezărea pe doamna Reynolds stând cu binoclul în mână pe balconul apartamentului. Domnul Reynolds îi spusese lui Angel că îi cumpărase soției sale, drept cadou-surpriză de ziua ei, un binoclu nou, mai puternic.

Se auzi o bătaie în ușa bucătăriei. Domnul Reynolds intră în încăpere.

— Îmi pare rău... a apărut ceva. Trebuie să plec acum. Îți voi da un telefon mâine-dimineață dacă e în regulă? Arăta perfect normal. Nu era ceea ce spusese, ci cum o spusese. Vocea lui tremura și respirația îi era neregulată. Suna ca și când ar fi fost cu zece ani mai în vârstă.

— Este totul în regulă? Eddie se ridică. Știa că Angel ar fi vrut să știe de ce domnul Reynolds plecase mai devreme.

— E vorba despre Jenny a noastră, zise domnul Reynolds ieșind cu spatele din bucătărie, ca și când s-ar fi retras din fața unei persoane cu rang înalt. A avut loc un accident.

•

Săraca Jenny Wren. Cine altcineva să știe mai bine decât Eddie că tiparele se repetau? Câteodată, se gândea la tatăl lui și la ce i se întâmplase acestuia când era mic, și așa mai departe cu tatăl tatălui său și cu tatăl tatălui tatălui său, iar firul mergea secole în urmă, deschizând o perspectivă năucitoare ce ajungea până la nașterea omenirii.

Chiar copil fiind, Jenny Wren fusese considerată un eșec. Grasă, neîndemânatică și disperată după iubire, își purta conștiința de sine peste tot precum o valiză grea legată cu cătușe de încheietura mâinii. Copiii ei, aflase Eddie mai târziu de la domnul Reynolds, fuseseră luați în grija statului. Și, după nașterea celui de-al treilea, Jenny căzuse într-o depresie postnatală din care nu mai ieșise niciodată cu adevărat.

Trăia în Hackney, într-un apartament social la etajul al patrulea al unui bloc-turn. În dimineața aceea, când tatăl ei se ocupa de detaliile finale ale șifonierului lui Angel, a dus un coș cu rufe pe balcon. Totuși, în loc să atârne rufele, s-a aplecat peste zidul ce-i ajungea până la mijloc și s-a uitat spre pământ. Apoi după cum spunea un martor care văzuse scena, dar fusese incapabil să intervină, fiindcă se afla la o fereastră dintr-un bloc învecinat –, a ridicat întâi un picior, apoi pe celălalt și s-a prăbușit țipând peste marginea balconului.

Așa cum îi era caracteristic, tentativa de suicid a fost un eșec. Deși sărise cu capul înainte, căzând direct pe țeastă, căderea i-a fost parțial atenuată de un arbust. S-a ales cu o grămadă de răni – craniul fracturat foarte rău și alte oase rupte –, dar, din nefericire, a supraviețuit. La o săptămână de la incident, domnul Reynolds s-a întors la numărul 29 din strada Rosington pentru a termina șifonierul.

— Jen e în comă. S-ar putea să nu se mai trezească. Dacă o face, s-ar putea să aibă leziuni pe creier.

Angel îl bătu pe mână și îi spuse cât de tare, tare rău le părea. Ea și Eddie trimiseseră flori la spital.

— Cum face față doamna Reynolds?

— Nu e tocmai ușor pentru ea. Preotul a fost foarte bun. Șocul îl făcuse pe domnul Reynolds mai puțin vorbăreț și rostea sacadat cuvintele. Nu că suntem persoane care merg la biserică, desigur. Este un timp și un loc pentru toate.

— Sunteți sigur că vreți să continuați cu șifonierul? întrebă Angel. Sunt sigură ca putem găsi pe altcineva să-l termine. Probabil că aveți atâtea de făcut. Am înțelege perfect.

— Mai degrabă aș vrea să fiu ocupat. Mulțumesc oricum.

•

Pe la jumătatea lunii iunie, cam la șase săptămâni de la căderea lui Jenny Wren, prima fetiță veni să stea pe strada Rosington la numărul 29.

Chantal era fata unui analist de investiții englez și a soției sale franțuzoaice. Familia locuia în Knightsbridge, la o aruncătură de băț de Harrods. Chantal era al treilea lor copil, iar părinții nu prea îi dădeau atenție, preferând să angajeze bone care să facă asta. Angel a observat-o prima dată la o petrecere cu ocazia zilei de naștere a unuia dintre colegii de școală ai lui Chantal. La momentul respectiv, Angel îi ținea locul bonei surorii mai mici a prietenului de la școală.

Deși era tentată adesea, Angel nu a luat niciodată unul dintre copiii de care avea ea grijă.

— Doar oamenii proști își asumă riscuri inutile, îi spuse lui Eddie atunci când pregăteau pivnița pentru Chantal. Și ei sunt aceia care sunt prinși.

Tatăl lui Chantal era negru, iar ea îi moștenise pigmentația. (Angel îi disprețuia pe oamenii ca Thelma, care erau rasiști.) O îmbrăcară în rochii albe, care îi scoteau în evidență pielea

închisă la culoare. Avea tendința să chicotească atunci când Eddie se juca cu ea. Ocazional, Angel se purta după cum spunea Eddie – ca o maestră de ceremonii. Dar nu credea că îi plăceau prea mult jocurile.

Ființele umane erau alcătuite dintr-o sumă de contradicții. Chiar dacă Angel era nemaipomenită când venea vorba să aibă grijă de copii și se pricepea de minune să-i convingă să facă ce voia ea, totuși părea că nu îi place să se joace cu ei.

Eddie se distră nemaipomenit timp de două săptămâni și trei zile. Într-o dimineață, când se trezi, o găsi pe Angel lângă patul lui. Îi adusese o ceașcă cu ceai – o amabilitate rară.

Se ridică în șezut și îi mulțumi, gândindu-se deja la distracțiile plănuite pentru ziua respectivă.

— Eddie. Angel stătea în picioare lângă pat, aranjându-și nodul de la halat. Chantal a plecat.

— Unde? Ce s-a întâmplat?

— Nimic rău, nu-ți face griji. Dar am dus-o acasă noaptea trecută. Înapoi la mama și tatăl ei.

— De ce nu mi-ai spus? se holbă el la ea.

— Fiindcă știam că vei fi supărat. Știam că nu-ți va conveni că trebuie să-i spui la revedere. Făcu o pauză. Și nici ea n-ar fi vrut să te părăsească.

— Putea să stea cu noi. Eddie simți cum ochii i se umplu de lacrimi.

— Nu, nu putea. Nu pentru totdeauna. Când ar fi crescut, ar fi apărut tot felul de probleme.

Eddie se întoarse cu fața spre perete și nu mai spuse nimic.

— Gândește-te la asta.

Eddie își trase nasul. Apoi, o nouă problemă îi apăru în minte.

— Ce se întâmplă dacă le spune părinților despre noi, iar ei se duc la poliție?

— Ce poate să spună? Tot ce a văzut sunt fețele noastre. Nu știe unde se află casa sau cum arată pe dinafară. Nu a văzut decât pivnița. Oricum, poliția nu se va strădui prea tare. Chantal s-a întors acasă fără nicio zgârietură. Nu i-am făcut niciun rău, nu-i așa?

— Totuși, îmi doresc să-i fi spus la revedere.

— A fost necesar să procedez în felul acesta. Nu vrem lacrimi înainte de culcare, nu-i așa?

— Poate că va mai veni să stea cu noi…

— Nu. Angel se așeză pe marginea patului. Nu ar fi o idee bună. Dar poate că vom găsi pe altcineva care să vină să stea cu noi.

— Cine?

— Nu știu încă. Dar nimeni care să locuiască în Knightsbridge. Poliția caută tipare, știi. Încearcă să descopere elementele care se repetă.

Pentru Katy, se duseră până în Nottingham și închiriară un apartament pentru trei luni. Katy era un copil nedorit, care fugea de la părinții ei vitregi oricând avea șansa și se plimba pe străzi și prin magazine.

— Caută iubire, comentă Angel. Este atât de trist.

Suki, a treia fetiță, avea un cercel în nas și un crucifix atârnat de ureche; aparținea unor țigani nomazi care veniseră cu cortul în pădurea Dean. Angel spuse că mama ei era dependentă de droguri. Cu siguranță, Suki mirosea cumplit și, când au spălat-o pentru prima dată, apa se făcuse aproape neagră. (Acesta fusese momentul în care Suki îl mușcase pe Eddie de mână și țipase ca un tren.)

— Unii oameni nu ar trebui lăsați să facă copii, obișnuia Angel să spună. Trebuie să li se dea o lecție.

Repeta asta adesea, în atâtea feluri și cu atâta forță, încât Eddie se gândi că poate devenise un tipar, deși invizibil pentru cei de la poliție.

•

Duminică, întâi octombrie, după baia lui Lucy, Angel își petrecu restul după-amiezii citindu-i în pivniță. Cel puțin, asta spusese Angel că făcuse. Eddie era atât rănit, cât și furios. Angel nu fusese posesivă cu celelalte: ea și Eddie împărtășiseră distracția.

Ca lucrurile să fie și mai grave, nu era sigur ce făcea Angel acolo, jos. Izolația fonică făcea ca trasul cu urechea să fie imposibil. După o vreme, Eddie deschise ușa din spate și se duse în grădină.

Era mult mai rece azi. Din cauza umezelii și a aerului aspru, îl durea gâtul. Nu se simțea însă în stare să-și aducă o haină. Se duse cu grijă la geamul dublu al pivniței. După cum se temea, draperiile erau trase. Dezamăgirea îi aduse lacrimi în ochi. Pielea îi ardea. Își rezemă fruntea de geamul rece.

Mișcarea îi aduse capul către laterala geamului. Între toc și marginea draperiilor exista o gaură de vreo doi centimetri.

Abia îndrăznind să respire, îngenunche pe aleea de beton. La început, nu văzu nimic altceva decât covorul și peretele gol. Își schimbă poziția. O parte din fotoliul victorian apăru în raza lui vizuală. Lucy stătea pe el. Tot ce putea vedea erau picioarele și gleznele, papucii cu Mickey Mouse și pantalonii verde-pal ieșind din fotoliu. Nu se mișca. Se întrebă dacă dormea. Părea foarte obosită la baie, poate din cauza medicamentelor.

În momentul acela, Angel apăru și ea în cadru, încă purtând halatul alb. În jurul gâtului avea o eșarfă lungă, purpurie, ca o fundă mare, strălucitoare, cu ciucuri la capete. Avea ochii închiși, iar buzele i se mișcau. În timp ce Eddie se uita, ea își ridică brațele către tavan. Eddie își linse buzele uscate. Ceea ce vedea prin deschizătură, partea aceea din pivniță părea doar parțial conectată cu realitatea, părea că aparține unui vis.

Angel ieși din raza lui vizuală. Eddie se panică. Poate că l-a văzut la fereastră. Într-o clipită, ușa din spate se putea deschide, și ea îl va surprinde trăgând cu ochiul. „Am venit afară doar pentru o gură de aer proaspăt.” Se îndreptă repede și se uită în jur. Vântul bătea suficient de tare ca să miște copacii din spatele grădinii și de pe proprietatea Carver. Ramurile fără frunze alcătuiau un complicat model întunecat prin care o zări pe doamna Reynolds pe balcon. Eddie tremură în timp ce intra în casă.

„Doamna Reynolds mă urmărește, eu o urmăresc pe Angel: cine o urmărește pe doamna Reynolds? Probabil că Dumnezeu.”

Eddie chicoti, imaginându-și-l pe Dumnezeu urmărind mișcările doamnei Reynolds printr-un binoclu, dintr-o poziție favorabilă aflată în cer. După cum spunea domnul Reynolds, soția lui devenise o creștină născută a doua oară de când Jenny Wren intrase în comă.

— Reprezintă o consolare pentru ea, zisese domnul Reynolds. Nu prea îmi convine, dar nu mai contează.

Eddie deschise ușa din spate și intră în casă. Căldura din bucătărie îl învălui, dar nu putea să se oprească din tremurat. Se duse în hol. Ușa de la subsol era tot încuiată. Își apăsă urechea pe unul dintre panouri. Tot ce auzi fu propria respirație ce părea nefiresc de puternică.

Ținându-se de balustradă, urcă scările și cotrobăi prin dulapul din baie până găsi termometrul. Se așeză incomod pe marginea căzii în vreme ce își lua temperatura. „Nu e corect. De ce nu mă lasă și pe mine în pivniță?” Își scoase termometrul din gură. Avea treizeci și nouă de grade. Se simți ciudat de mândru de realizarea lui: probabil că e foarte bolnav. Merita un tratament special.

Găsi ceva paracetamol în dulap, luă două tablete din sticlă și le rupse în jumătate. Turnă apă într-un pahar de plastic verde pe care îl avea de când era mic. Apa care curgea îl fascina atât de mult, încât o lăsă să se scurgă peste marginile paharului și să i se prelingă pe degete. În cele din urmă, înghiți tabletele și se duse la el în cameră ca să se întindă.

Fiindu-i când rece, când cald, se băgă complet îmbrăcat sub pilotă. Se gândi ce frumos ar fi dacă Angel și Lucy i-ar aduce o sticlă de apă caldă și o băutură răcoritoare. Puteau să stea cu el pentru o vreme și poate Angel avea să citească o poveste. „Nimănui nu îi pasă de mine.” Se uită la tabloul cu fetița pe care tatăl lui îl dăduse mamei sale cu atât de mulți ani în urmă. „Foarte drăguț, Stanley. Dacă îți plac asemenea lucruri.” Puțin mai târziu, îi auzi pe părinții lui vorbind: voci moarte răsunând în dormitorul din față; poate că nu erau cu adevărat morți până la urmă – poate că îl priveau acum.

Eddie pluti între somn și trezie. Chiar înainte de ora trei după-amiază, se trezi cu gura uscată și cu corpul ud de sudoare. Se târî din pat și rămase în picioare, clătinându-se și tremurând în dormitor. „Am nevoie de ceai, o ceașcă bună de ceai.”

Își găsi ochelarii și coborî încet scările. Spre surprinderea lui, auzi voci din bucătărie. Împinse ușa. Lucy stătea la masă mâncând un ou fiert. Angel era acum îmbrăcată în jeanși și un jerseu; avea părul prins la spate într-o coadă de cal. În timp ce Eddie se împletici în încăpere, o auzi pe Lucy spunând:

— Mami îmi taie întotdeauna pâinea prăjită în forme de soldați, dar tati nu își dă osteneala.

Se opri din vorbit imediat ce îl văzu pe Eddie. Angel și Lucy se uitară la Eddie. „Doi înseamnă un cuplu, trei nu înseamnă nimic.”

— Ce faci în bucătărie? întrebă Eddie ridicându-și vocea. E împotriva regulilor.

— Regulile nu sunt bătute în cuie. Circumstanțele le pot schimba. Angel mângâie părul negru al lui Lucy. Și aceasta este o mică circumstanță specială.

— Dar ele nu vin niciodată în bucătărie.

— Ajunge, Eddie. Cum te simți?

Zăpăcit, el se uită la ea.

— Ți-a mâncat pisica limba?

— De unde știi că sunt bolnav?

— Ar trebui să te uiți în oglindă, spuse Angel, dar fără răutate.

— Cred că e o gripă.

— Mă îndoiesc, probabil e doar un virus. Ai nevoie de paracetamol și multe lichide.

Eddie se așeză la masă. Lucy se uită la el, cu lingura în aer, și, spre deliciul lui, zâmbi.

— Termină-ți oul, draga mea, zise Angel. Se răcește.

— Nu mai vreau.

— Prostii. Ai nevoie de mâncare în burtica aia mică. Și nu uita sucul de fructe.

— Dar am mâncat suficient. Lucy își lăsă lingura pe masă.

— Haide, mănâncă tot.

— Sunt plină.

— Vei face precum îți spun, Lucy. Întotdeauna, trebuie să termini tot ce ai pe farfurie.

— Mama nu mă obligă atunci când sunt plină. Ochii lui Lucy se umplură cu lacrimi, dar vocea ei era puternică și părea mai degrabă furioasă decât temătoare. O vreau pe mama.

— Nu e cazul să faci mofturi, anunță Angel.

Eddie râse. De obicei, nu ar fi îndrăznit să râdă, dar acum granițele erau incerte. Până la urmă, nu era pe deplin sigur că asta se întâmpla cu adevărat. Putea să fie un vis. În orice moment, s-ar putea trezi și vedea, atârnând lângă ușă, portretul fetiței pe care tatăl său îl dăruise mamei sale. O fetiță ca Lucy.

— Sigur nu te simți bine, Eddie. Angel se duse pe hol. O să-ți iau temperatura. Pașii ei se auziră ușori pe scări.

Cu o mișcare violentă a mâinii drepte, Lucy împinse pâinea prăjită într-o parte. Marginea farfuriei agăță paharul de plastic, care alunecă peste marginea mesei. Sucul se vărsă pe jos.

Pentru o secundă, Eddie și Lucy se uitară unul la altul. Apoi, Lucy alunecă de pe scaun și alergă la ușă – nu ușa din hol, ci cealaltă, către grădină. Eddie știa că putea face ceva, dacă

acesta nu era un vis, dar nu era sigur că era în stare să se țină pe picioare. Oricum, nu conta: țineau ușa din spate încuiată atunci când o fetiță stătea cu ei.

O văzu pe Lucy răsucind clanța și trăgând. Văzu ușa deschizându-se și simți aerul rece pe piele. Doar atunci, în timp ce Lucy alerga în grădină, înțelese că ea era afară cu adevărat. Realiza și că era vina lui – că el descuiase ușa atunci când fusese afară să se uite în pivniță, la Angel și la Lucy. Faptul că o văzuse pe doamna Reynolds în balcon îl făcuse să uite să încuie când se întorsese. Angel va da vina pe el, ceea ce era nedrept: era vina doamnei Reynolds. Se ridică sprijinindu-se de masă.

Angel îl luă prin surprindere. Venind din hol, traversă bucătăria în fugă, coada de cal săltând în urma ei, și ieși pe ușa din spate. Eddie auzi un pocnet ca un artificiu care a explodat. Apoi se mai auzi unul, apoi urmă o liniște apăsătoare, pacea de dinaintea furtunii. Se lăsă să cadă din nou pe scaun.

Aproape că simți o ușurare când Lucy începu să plângă, suspine stridente, nu departe de isterie. Angel o târî înăuntru, dădu cu piciorul în ușă și răsuci cheia în broască. Angel era palidă și avea buzele strânse.

— Foarte bine, don’șoară, spuse Angel ținând-o pe Lucy de ureche, cu unghiile înfipte în pielea roz. Știi ce se întâmplă cu copiii obraznici? Merg în iad.

Eddie își drese glasul.

— Într-un fel, nu e vina ei. Ea…

— Desigur că e vina ei.

Lucy își ținu mâna apăsată pe obrazul stâng. Suspinele ei se transformară în urlete puternice.

— Poate că este obosită, murmură Eddie. Poate are nevoie de odihnă.

Angel o împinse pe Lucy. Fata se lovi de un scaun și alunecă pe podea. Rămase acolo, pe jumătate în fund, pe jumătate întinsă, cu un braț în jurul unui picior de scaun și cu capul odihnindu-i-se pe perna acestuia. Sucul se îmbibă în poalele rochiei.

Țipetele încetară. Gura lui Lucy atârna deschisă, buzele umede și moi. Frica îi face pe copii să fie urâți.

— E în regulă, Lucy. Eddie se așează pe scaunul de lângă ea și o bătu ușurel pe capul cu păr întunecat. Ea se smuci. Ești un pic prea agitată. Asta e tot.

— Nu e numai asta. Angel smuci un sertar unde țineau tacâmurile. Are nevoie de o lecție. Toți au nevoie de o lecție.

— Cine are nevoie de o lecție? Nu înțeleg. Eddie se frecă pe fruntea care îl mânca.

Angel se răsuci. În mână avea un foarfece lung, cu mânere de plastic portocaliu. Le îndreptă către Eddie, iar lamele străluciră.

— Nu vei înțelege niciodată. Ești prea prost.

Se uită la masă și observă răsucirea unei fibre a lemnului în jurul unui nod în formă de șarpe. Își dorea să fi murit.

— Dacă greșesc, țipă Angel, trebuie să plătească. Cum altfel pot îndrepta lucrurile?

Eddie examină șarpele. Voia să spună: „Dar n-a făcut decât să verse niște suc”.

— Dacă nu vor, atunci îi voi *obliga.* Fața lui Angel era în flăcări. Toți trebuie să suferim. Așa că de ce să nu o facă și ei?

„Dar cine erau ei? Cele patru fete sau…”

— Vino aici, Lucy, spuse Angel cu voce blândă.

Lucy nu se mișcă.

Angel se năpusti prin bucătărie, cu foarfecele ridicat în mâna dreaptă.

— Nu, spuse Eddie încercând să se ridice. Nu trebuie să o faci.

Cu mâna stângă, Angel o înșfăcă pe Lucy de păr și o ridică în picioare. Lucy țipă. Cu o ciudată detașare, Eddie observă că pe rochia verde de la Laura Ashley erau firimituri și o dâră lungă de gălbenuș.

Angel o trase pe Lucy de păr. Lucy se prinse cu o mână de un picior al mesei și țipă. Angel trase și mai tare. Masa alunecă ușor câțiva centimetri pe podeaua bucătăriei.

— Angel, las-o în pace. S-ar putea să audă cineva.

Lucy urlă. Angel o smulse pe fetiță de lângă masă. Își îndreptă trupul, ridicând foarfecele deasupra capului ei.

— Nu, Angel, nu! țipă Eddie. Te rog, Angel, nu!

Capitolul 9

„Dar fantasmele acelea apar adesea în cimitire, capele mortuare și biserici, pentru că acelea sunt dormitoare ale morților…”

Religio Medici, I, 37

Dacă îți doreai să vezi cum arată diavolul, puteai găsi exemplare mai rele decât David Byfield. Nu cineva cu manifestări grosolane: unchiul David ar fi un diavol sofisticat, unul care te farmecă sau te înspăimântă în funcție de dispoziția de moment.

— Te comporți foarte prostește. Vocea bătrânului preot era joasă, dar grijulie: unchiul David învățase să umple spațiile goale ale bisericii încă înaintea inventării sistemelor de amplificare a vocii.

Cu ochii mari, Sally se holbă la el. Biserica St. Michael se umblu de o liniște binecuvântată. Mintea ei se limpezi, ca și când ar fi avut o febră care cedase, lăsând-o slăbită, dar stăpână pe sine. Se concentră asupra lui David Byfield, strălucitor în normalitatea sa; era real, inspira siguranță și era sănătos la minte. Purta o haină închisă la culoare, uzată, cu un fular de un albastru-închis legat lejer la gât și, printre cutele de lână, Sally întrezări albul gulerului preoțesc și pielea îmbătrânită și lăsată. Era bărbierit cu grijă. În anii de când îl cunoscuse, începuse să se încovoieze: fața lui osoasă, aplecată spre ea arăta precum un gargui pe un acoperiș de biserică.

— În momente ca acesta, continuă el, ai nevoie de oameni în jurul tău. Nu să stai singură în biserici întunecate. Cu o iuțeală care o luă prin surprindere, își așeză palma dreaptă ușor, dar ferm pe degetele mâinii ei stângi. Ești sloi. Probabil că nu prea ai mâncat de dimineață. Nu e de mirare că vezi diavoli care flutură furci?

— Nu fi ridicol. Ecoul gândurilor ei o întristă. Doar mă gândesc. Și, în situația mea, nu e de mirare că sunt un pic deprimată.

— Faci mai mult decât să te gândești. Lași garda jos. Se așeză în strana din fața ei și se întoarse încet spre ea. Diavoli – ar fi trebuit să știu că acest cuvânt te va face să te rușinezi.

— Nu sunt rușinată.

— Este o simplă metaforă, zise el ignorând-o. De ce este atât de greu pentru generația ta să înțeleagă? Tot limbajul e o metaforă. Când ai vorbit ultima dată cu un preot?

— Ieri-dimineață, zise ea coborându-și privirea în poală.

— Cine?

— Vicarul meu. Nu dori să se gândească la motivele pentru care nu voia să vorbească deloc cu Derek. Mă susține foarte mult. La fel și soția lui, și toată parohia.

— Derek Cutter.

— Îl știi? se uită la el surprinsă.

— Doar din auzite. David făcu o pauză scurtă, rece. V-ați rugat împreună?

— Nu e treaba ta. Făcu și ea o pauză, dar el nu spuse nimic, așa încât, după câteva clipe, murmură. Ca de obicei, nu? Nu am avut timp. Dar cred că o să mă întâlnesc cu el mai târziu, în cursul zilei de azi. Știa că ar fi putut cel puțin să îl sune pe Derek; se simțea vinovată că refuzase oferta lui de a o ajuta, vinovată că nu îl plăcea.

— Vorbești cu vreun alt preot în mod normal? Ai vreunul căruia să i te confesezi?

— Îmi pare rău, dar nu văd cum ar fi asta treaba ta?

— Nu e vorba doar despre ce crezi.

— Unde e Michael? Sally era dintr-odată nerăbdătoare să îl vadă. Și ce cauți tu aici?

— Vorbește cu polițiștii de afară. Ne-au întâmpinat la King’s Cross și ne-au adus direct aici.

— Știi ce au găsit?

— Ne-au spus pe drum. Ezită un moment. Ești sigură că… rămășițele nu sunt ale lui Lucy?

— Da.

— Nu înțeleg cum poți fi așa de sigură.

— Asta pentru că nu ești mama lui Lucy.

Spre surprinderea ei, el încuviință.

— Recunoști carne din carnea ta.

Sally își întoarse capul îngrozită de imaginile aduse în minte de cuvintele lui. O ușă scârțâi. David se uită într-acolo.

— Uite-l pe Michael, continuă el. Trebuie să te ducem acasă.

— Nu vreau să merg acasă. Vreau să fac ceva folositor.

Pașii rapizi ai lui Michael răsunară în biserică. Avea chipul palid, dar era bărbierit și părul îi era pieptănat. Jacheta îi era descheiată, iar Sally nu recunoscu cămașa și puloverul de dedesubt; probabil că le-a împrumutat de la David. Apucă marginea stranei și se ridică în picioare. David Byfield se dădu la o parte și, cu tact, simulă interesul pentru lista de parohi ai bisericii.

— Sally. Michael o luă în brațe. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. E în regulă. Se agață de el și își dădu seama că îl bătea pe spate. Nu mai contează acum, că ești aici.

Peste umărul lui Michael, îl văzu pe David mergând spre partea estică a bisericii. Se opri la treapta de dinaintea altarului și se închină. Se înclină, nu îngenunche, ceea ce, pentru un preot de felul lui, însemna că sfințenia nu se găsea acolo. Se îndreptă și rămase acolo, aparent absorbit de contemplarea ferestrei din est.

— Vorbesc cu cineva, patronul barului de după colț. Michael se desprinse din brațele ei. Crede că a văzut pe cineva trecând spre Beauclerk Place noaptea trecută, când închidea.

— A putut face vreo descriere? David se răsuci.

— Nu, nu prea era atent. Cineva cu o haină lungă, a crezut el. De înălțime medie, indiferent ce-o fi însemnând.

— Femeie sau bărbat?

— Nu a putut spune. Michael se întoarse cu spatele la nașul lui și atinse obrazul lui Sally. Mergem?

Sally îl lăsă să o conducă în mica sacristie, unde erau curse pentru șoareci pe jos și praf pe masă, apoi afară, pe alee. Michael spunea ceva, dar ea nu știa ce și nici nu-i păsa. În mintea ei, se concentra asupra siluetei fără formă în haina lungă, fără sex, de înălțime medie și posibil fără nicio legătură cu pachetul din portic. Dar chiar și o posibilitate vagă era mai bine decât nimic; cineva asupra căruia să se concentreze, pe care să-l urască. „Fie ca Dumnezeu să te blesteme pe tine și pe ai tăi.” Cuvintele creau ecouri în mintea ei. Audrey Oliphant le folosise pentru a o blestema pe Sally în biserica St George cu

doar trei luni în urmă, deja atât de demult, încât i s-ar fi putut întâmpla altcuiva.

„Fie ca Dumnezeu să te blesteme pe tine și pe ai tăi.”

— Ușurel, spuse David în spatele ei.

— Te simți bine? Michael își strecură mâna sub cotul ei.

Se uită la el cu o privire goală. De ce o tot întrebau oamenii dacă se simțea bine? Nu se simțea deloc bine.

Maxham îi aștepta la capătul aleii, sprijinindu-se de poarta înaltă, cu țepușe, care despărțea biserica de Beauclerk Place.

— Vă așteaptă o mașină. Vă duceți înapoi în strada Hercules?

— Da. Michael se opri când ajunse lângă Maxham. Această persoană pe care a văzut-o proprietarul din ce parte a străzii venea?

Maxham ezită suficient de mult pentru a dovedi că se gândea serios să refuze să răspundă.

— Dinspre nord.

— Piața Fitzroy? Strada Euston?

— Poate.

— Când?

— Între unsprezece patruzeci și cinci și miezul nopții. Asta e tot ce știm, sergent. Bine? Și poate că nu există nicio legătură.

Cei doi bărbați se uitară unul la celălalt. Dușmănia sclipea în ochii lor. Sally îl trase pe Michael de mână. El o lăsă să îl îndepărteze.

Trebuiau să se ducă înapoi acasă cu mașina care o adusese pe Sally. Sergentul Carlow se sprijinea de aripa acesteia, fumând. Yvonne Saunders își ridică mâna câțiva centimetri, făcu un semn și deschise una dintre ușile din spate.

— Duceți-vă fără mine, spuse David.

Michael se uită la el.

— Ești binevenit. Am vrea să vii.

— Știu. Bătrânul se opri și își încrucișă mâinile. Și o voi face mai târziu dacă nu o deranjează pe Sally.

— Dar unde te vei duce? În alte circumstanțe, surprinderea lui Michael ar fi fost amuzantă.

— O, nu-ți face griji pentru mine. Mă voi duce la biserică.

•

Îndată ce mașina coti pe strada Hercules, deveni evident că veștile despre descoperirea de la St. Michael îi precedaseră. Erau mai multe mașini, mai mulți reporteri și oameni cu camere

de filmat sau de fotografiat. Un polițist în uniformă se afla la intrarea în blocul familiei Appleyard.

— Mergi mai departe, îi spuse Michael lui Carlow. Du-te dincolo de casă, până la capătul celălalt al străzii.

Carlow acceleră.

— Unde vreți să mergeți? La un hotel?

Sally atinse mâneca lui Michael.

— Dar ce se întâmplă dacă Lucy încearcă să…

— Maxham are pe cineva în apartament tot timpul, nu-i așa? Carlow dădu din cap. În timp ce treceau pe lângă casă, un reporter recunoscu pe cineva din mașină, probabil pe Sally. Îl văzu arătând cu mâna, din gura lui izbucnind un strigăt mut. Grupul de pe trotuar se fragmentă în indivizi care alergau. Doi bărbați începură să fugă în urma mașinii, dar renunțară după câțiva metri.

— Dar avem nevoie de haine și alte lucruri, zise Sally.

De pe locul pasagerului din față, Yvonne întoarse capul spre ea.

— Dacă îmi dai o listă, pot să-ți aduc ce-ți trebuie la hotel.

— Nu uita telefonul mobil, spuse Michael. Ce hotel?

Sally își încrucișă brațele.

— Nu vreau să merg la hotel.

— Cum vrei. Michael își strânse buzele. Unde atunci?

— Nu știu.

Mașina coti de pe strada Hercules și intră în trafic. Un claxon răsună în spatele lor. Vreme de un moment, nimeni nu zise nimic.

— Și cum rămâne cu David? Michael se uită la Sally. Trebuie să găsim un loc și pentru el.

— Nu înțeleg de ce.

— Pentru că m-a întrebat dacă vreau să stea și am spus da. M-am gândit că vom sta în apartament…

— În apartament? Și unde avea să doarmă?

— Puteam să… Michael se opri.

— Nu, spuse Sally. N-am fi putut să îi dăm camera lui Lucy, nu?

— Poate că nu.

— Nu.

Se aflau din nou pe West End Lane. Sergentul Carlow trase mașina la bordură.

— Unde mergem atunci? V-ați hotărât?

Michael se uită la Sally.

— Dumnezeu știe.

•

Până la urmă, s-au dus să stea la Oliver Rickford. A fost ideea lui Sally. S-a gândit că le-ar fi mai bine și ei, și lui Michael. Oricum, Oliver îi invitase. Michael nu era prea entuziasmat, dar, de data aceasta, era pregătită să fie mai încăpățânată decât el.

— Dacă asta vrei – spuse el cu o voce moale –, asta vom face.

Deprinderile lui Michael se fisurau și se topeau ca zăpada la soarele primăverii. Sally știa că detesta să ceară favoruri, că prefera să își țină familia departe de prietenii, că nu suporta să dea semne de slăbiciune și, de când Lucy nu mai era, comportamentul lui fusese un lung șir de inadvertențe.

Oliver locuia în Hornsey, cam la un kilometru și jumătate de Alexandra Park. Traficul era slab, iar sergentul Carlow a condus cu viteză, un bărbat nerăbdător să scape de ciudații săi pasagerii. Îi duse în sud, pe lângă Heath, și apoi în nord, pe Junction Road.

La început, nimeni nu a vorbit. Carlow și Yvonne, modele ale discreției, se holbau pe geam. Sally își ținu mâna pe scaunul din spate, între ea și Michael, dar el păru să nu observe.

În sfârșit, în timp ce se apropiau de Archway, își puse mâna pe genunchi și spuse:

— Nu e neapărat nevoie ca David să vină cu noi la Oliver.

— De ce să nu vină? Michael se întoarse și se uită la ea. Se așteaptă să stea cu noi.

— Nu am putea să-i găsim un motel sau un hotel? Sunt sigură că îi va fi mult mai comod.

Michael dădu din cap.

— Oliver spune că are două camere libere și că nu e nicio problemă ca David să vină și el cu noi.

Sally își coborî vocea.

— Dar David oricum nu ne poate ajuta cu nimic. Nu sunt sigură care este motivul pentru care a venit.

— Ți-am spus: a venit pentru că s-a oferit și pentru că l-am rugat. Bine?

Ea se uită la ceafa celor doi ofițeri de poliție din fața lor.

— În clipa asta avem destule pentru care să ne facem griji. David este doar o problemă în plus.

— David nu reprezintă o problemă.

— Ei bine, nici nu reprezintă o soluție.

Michael privi pe geam. Sally își împleti degetele în poală și se luptă să-și controleze lacrimile. După Archway, intrară pe Hornsey Lane, Crouch End Hill și Tottenham Lane.

Strada Inkerman era scurtă, cu o biserică la capătul cel mai îndepărtat. Două rânduri de case victoriene construite din cărămizi londoneze gri stăteau față în față, de o parte și de alta a unui șir dublu de mașini parcate. Majoritatea caselor fuseseră transformate în apartamente. A lui Oliver era o excepție.

O pancartă „De vânzare” se afla în curticica din fața casei. Oliver probabil că se uitase după ei, pentru că ușa din față se deschise imediat ce mașina se opri în dreptul porții.

Degetele lui Michael le strânseră pe ale lui Sally.

— Tu du-te înăuntru. Eu mă întorc în oraș.

— De ce? Sally era conștientă de urechile care ascultau în partea din față a mașinii. Nu poți face nimic.

— Cel puțin pot încerca și vreau să mă asigur că Maxham face tot ce trebuie să facă.

— Dacă tu crezi că e de vreun ajutor.

— Dumnezeu știe dacă va ajuta. Dar trebuie să fac ceva.

•

Încruntându-se din pricina concentrării, Oliver turnă cafeaua.

— Lapte? Zahăr?

— Nu, mulțumesc. Apoi, Sally se răzgândi. Aș vrea niște zahăr.

El dădu din cap și se duse să-l aducă. Sally se ghemui în fotoliu, strângându-se în brațe. Zahărul era bun pentru șocuri, pentru răniți, pentru invalizi. Focul era la maximum, dar ea înghețase. Se aflau într-o cameră aflată în partea din față a casei, îngustă, cu tavan înalt și cu o fereastră boltită ce dădea spre stradă. Canapeaua și cele două fotolii erau tapițate cu catifea sintetică verde, spălăcită și foarte pătată. Tapetul Anaglypta era șters și, lângă fereastră, fâșii din el începuseră să se decojească. Puteai vedea locurile unde cel care locuise înainte în casă avusese tablouri și mobilă pe perete, inclusiv un obiect dreptunghiular, mare, probabil un pian. Doar televizorul, combina și videorecorderul păreau noi. Chiar și ele erau acoperite cu un strat de praf. Depozitate de-a lungul unui perete

se aflau cutii de carton sigilate cu bandă adezivă și etichetate îngrijit. Se întreba cu cât timp în urmă fuseseră împachetate.

Oliver se întoarse cu zahărul. Făcu un adevărat spectacol din turnatul cafelei, reamintindu-i lui Sally de o nevastă casnică, în vârstă, o persoană obișnuită la St George, care o invitase pe Sally la ceai. Mișcările lui regulate, pretențioase contrastau cu haosul pe care îl văzuse în casa lui.

— Ai scos de mult casa la vânzare? întrebă ea cu voce limpede.

— De când a plecat Sharon. În tonul lui nu se deslușea nicio emoție. Împărțim bunurile.

Își pierdu interesul pentru problemele lui Oliver. Își încălzi degetele reci pe cana de cafea aburindă și se uită la suprafața ei neagră, strălucitoare. Spera să poată vedea imaginea lui Lucy acolo, ca într-un glob de cristal. Realitatea pierderii sale o copleși. Făcu un efort să nu urle.

— Este mult prea mare pentru mine, zicea Oliver. Am cumpărat-o când am crezut că vom putea avea copii. Făcu o pauză, realizând că bineînțeles copiii nu erau un subiect tocmai potrivit. Presupun că aș putea avea chiriași, dar nu prea îmi place să am străini prin casă.

— Nici mie nu mi-ar plăcea. Sally făcu un efort enorm să se concentreze asupra spuselor lui. Deci vei căuta un apartament sau ceva asemănător?

— Trebuie să vând întâi casa aceasta. Oricum, înseamnă că există suficient de mult loc pentru tine și Michael. Și pentru unchiul lui sau ce îi este.

— Nașul lui. Înregistra un alt eșec de comunicare din partea lui Michael. Numele lui este David Byfield.

— Dacă nu îl deranjează că nu e tocmai confortabil. Pot să fac rost de un pat și un sac de dormit pentru el, dar cearceafuri și perdele sunt un pic cam mult.

— Sunt sigură că va fi bine. Este foarte drăguț din partea ta.

Oliver își amestecă încet cafeaua, linguriță zăngănind și lovindu-se de interiorul căniii. Pauza din conversație deveni rapid stânjenitoare. Oliver spusese toate lucrurile corecte, dar casa lui era neprimitoare, iar ea abia dacă îl cunoștea și, fără îndoială, invazia familiei Appleyard îi stricase planurile pentru Crăciun. Regretă decizia lor de a veni aici. Vechea îndoială ce o irita – aceea că Lucy nu va putea să îi găsească dacă nu erau acasă –

ieși din nou la suprafață. Ar fi părut o proastă dacă s-ar fi răzgândit, dar nu îi mai păsa de asta.

— Îmi pare rău, izbucni ea. Cred că mai bine mă întorc în strada Hercules.

— Te duc eu dacă dorești. Nu vrei mai bine să aștepți până se întoarce Michael? Poate că este deja pe drum. La fel și David.

— Nu știu ce să fac ca să fie bine.

— Nu este ușor. Dar nu îți face griji că Lucy s-ar putea întoarce în strada Hercules și să nu găsească pe nimeni acolo. Maxham se va asigura că așa ceva nu se va întâmpla. Mai bea niște cafea înainte să te hotărăști.

— Mașinal, ea îi întinse cana.

În vreme ce i-o dădea înapoi, o întrebă:

— Ce au găsit mai exact la biserica aia?

Sally se uită cu ochii mari la el.

— Nu ți-a spus nimeni?

— Nu în detaliu. Nu a fost timp. Își mușcă buzele. Poate că toată lumea a presupus că altcineva o va face. Dar poate este prea dureros pentru tine... Îmi pare rău, nu trebuia să întreb.

— Nu-i nimic. Cu o voce limpede, lipsită de emoții, îi povesti despre pachetul din porticul bisericii St. Michael. Deocamdată, nu vor să dezvăluie detaliile. Și mai e ceva: după colț este un bar, iar patronul crede că a văzut pe cineva dând colțul spre Beauclerk Place înainte de miezul nopții. Purta o haină lungă putea fi bărbat sau femeie.

— Este de încredere?

— Cum îți poți da seama?

— Nu poți. Oricum, nu e ușor. Dai peste tot felul de personaje în investigații de genul acesta: oameni atât de disperați să ajute încât inventează lucruri, oameni care vor să se simtă importanți și chiar oameni cărora li se pare amuzant să irosească timpul poliției. Îi zâmbi stânjenit. Probabil că mă consideri foarte insensibil. Dar, pe termen lung, este mai înțelept să fii realist, să nu-ți agăți speranțele de asemenea dovezi.

— Ce speranțe?

El ignoră întrebarea.

— Mai este și faptul că, chiar dacă era cineva acolo, poate că nu a avut nimic de-a face cu cazul.

— Atunci cine era? În afară de biserică, cred că sunt doar birouri în Beauclerk Place. Nimeni nu ar fi trebuit să fie acolo într-o noapte de sâmbătă.

— Din câte știm. Oamenii lucrează la ore ciudate. Oricum, poate a fost cineva care căuta un loc unde să doarmă peste noapte. Un bețiv, un dependent de droguri. Unul dintre cei fără adăpost și Dumnezeu știe că sunt destui. Sau poate cineva care a greșit drumul.

Spre marea sa surprindere și rușine, Sally se pomeni zâmbind:

— Ești de mare ajutor.

Văzu o urmă de zâmbet drept răspuns:

— Faptul că proprietarul nu a dat o descriere exactă este un semn bun. Este un indiciu că nu inventează. Și a fost doar aseară, astfel încât e improbabil să confunde datele. Dar la ce duce asta? Un bărbat sau o femeie care a intrat pe Beauclerk Place.

— Trebuie să fie un bărbat. O femeie nu ar face asemenea lucruri, nu copiilor.

Oliver dădu din cap dezaprobator.

— Dar ce zici de crimele Moors? Myra Hndley era la fel de implicată ca și Ian Brady.

Greutatea suferinței prezente și trecute o apăsa. Sally se ridică și se îndreptă către fereastră. Era conștientă că Oliver se uita la ea din fotoliul său. Privi șirurile de mașini parcate și ferestrele goale ale caselor de vizavi. Nu era niciun jurnalist aici, nu încă.

— Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să spun toate astea.

— Am vrut să le aud. Sally se întoarse spre cameră. Cât de obișnuite sunt astfel de lucruri?

— Ca femeile să violenteze copii? Se întâmplă mult mai frecvent decât ai putea crede. Într-o anumită măsură, aproape că ai putea să înțelegi: este un produs al circumstanțelor.

— Mame încuiate cu un copil mic într-o încăpere – genul acesta de lucruri?

— Exact. Sau femei aflate sub influența unui bărbat. Dar alteori nu este așa. Crima este voluntară.

„Voluntară.” Cineva hotărâse să o ia pe Lucy, să taie mâna altui copil, să reteze picioarele unui al treilea și să lase membrele acolo unde ar fi putut fi găsite. Cum puteai explica

asta? Nu îi puteai găsi o justificare, se gândi Sally, după cum nici nu puteai să ierți.

— Răul, spuse Sally încet.

— Rău? Ce vrei să spui? întrebă Oliver cu o voce ascuțită. Nu vreau să fiu nepoliticos, dar asta e problema cu preoțimea. Orice lucru neplăcut pe care nu îl pot înțelege – nicio problemă, îl etichetează ca fiind „răul". Lucrarea diavolului. Totul face parte din planul divin, nu? Nu trebuie să ne împotrivim.

— Poate că ai dreptate. Poate că nu ne străduim suficient de tare să înțelegem. Dar acum nici nu vreau să încerc. O vreau doar pe Lucy.

— Sally, îmi pare rău. Nu am vrut să…

— Nu mai contează.

Se așeză din nou și sorbi din cafea. Era frig aici, în această cameră lipsită de iubire, într-o casă lipsită de iubire.

Pentru un moment, i se păru că aude zbaterea aripilor. Se surprinse uitându-se la tavan, ca și când s-ar fi așteptat să vadă o pasăre uriașă planând deasupra capului ei. „Nu am voie să înnebunesc. Lucy are nevoie de mine." Oliver încă o mai privea. Grija lui o irita.

— Treci prin momente foarte dificile acum, îi spuse el cu o voce joasă, plină de înțelegere, care o aduse pe punctul de a țipa la el. Nenorocirea aceasta după toate problemele cu Michael.

— Da. Mintea lui Sally făcu o conexiune neașteptată: telefonul lui Oliver cu două săptămâni în urmă, în duminica dezastruoasă când unchiul David venise la masă. Își coborî privirea, fiindu-i teamă că ochii o vor trăda. Vicleană dintr-odată, murmură: Bietul Michael.

— Nu îți face prea multe griji. Poate vor retrage plângerea.

— Și dacă nu?

— Destul de greu de spus. De data aceasta, el îi evită privirea. Dosarul lui Michael este în favoarea sa. Și multe persoane îl simpatizează. Toți suntem tentați la un moment dat.

— Dar Michael nu a rezistat. Nu era chiar o întrebare, ci mai degrabă o presupunere logică.

— Evident că a acționat în urma unui impuls și după ce a fost îndelung provocat. Oliver vorbea ca un avocat al apărării. Nu are obiceiul să-i lovească pe oameni. Și în circumstanțele… Vocea lui se opri. Apoi: Am presupun că ți-a spus.

— Îmi pare rău, zise Sally. Nu trebuia să te fi păcălit. Dar îmi vei spune și restul, nu? Pe cine a lovit și de ce?

— Pe un bărbat pe care abia îl arestase.

— Dar *de ce*?

— De ce îl arestase? Pentru că distribuia bunuri furate. Posesie de armă de foc. Dar nu ăsta a fost motivul pentru care Michael l-a lovit. Omului acesta îi plăcea să stingă țigări pe brațele unui copil. Fetița lui. Și se purta de parcă asta îl făcea un fel de erou. Un om puternic care făcea ceea ce fac oamenii puternici. Așa că Michael i-a tras un pumn în gură: pentru a i-o închide, a spus el.

Sally rămase acolo cu capul plecat și încercă să se roage.

— Aș fi făcut la fel. Oliver se aplecă din fotoliul său. Este posibil ca bărbatul să fi încercat să-l provoace pe Michael să-i tragă una. Avocații ambelor părți încearcă să ajungă la o înțelegere. Despre asta a fost vorba la întâlnirea de vineri dimineață.

Își aminti cum îl găsise pe Michael în apartament la prânz, când ar fi trebuit să fie la muncă; băuse o bere, ceea ce nu făcea niciodată în timpul serviciului. Acelea, dar și alte semne erau acolo. Trebuia să-i fi pus niște întrebări.

— Nu-l învinui, spuse Oliver. Probabil că nu a vrut să-ți faci griji.

Sally dădu din cap dezaprobator.

— Este la fel de mult vina mea ca și a lui. „Acum și atunci.” Era brutal de clar pentru ea că răpirea nu o elibera de celelalte responsabilități.

— Totul pare irelevant acum, continuă el.

Nu voia să vorbească despre asta cu Oliver.

— Te superi dacă dau un telefon? Ar trebui să-l contactez pe șeful meu.

Oliver o conduse într-o cameră din spatele casei. Singurul mobilier era o masă închisă la culoare și un scaun din același set. Pe masă se aflau un telefon, un computer, dosare și cărți. Formă numărul de la St George. Cu puțin noroc, Derek și Margaret mai puteau fi la biserică. În mintea ei, compuse un mesaj cald și impersonal pentru robot.

— Vicariatul St George. Derek Cutter la telefon.

— Derek, sunt Sally.

— Draga mea, cum te simți? Am încercat să sun acasă înainte de a veni la biserică, dar...

— Eu... a trebuit să ieșim.

— Ai vreo noutate?

Ezită.

— Nu chiar.

— Ne-am rugat pentru tine azi.

„Atunci nu a ajutat prea mult.”

— Mulțumesc. Este o mângâiere.

— Acum, este ceva ce putem face în alte privințe? Chiar la micul dejun, Margaret spunea că nu trebuie să vă lăsăm să faceți față singuri la toate astea. De ce nu veniți să stați la noi? În astfel de momente, prietenia poate fi o adevărată binecuvântare. În afară de asta, din punct de vedere practic...

— De fapt, am decis să stăm cu un prieten de-al lui Michael. Faptul că acceptase oferta altcuiva în vreme ce o refuzase pe a lui Derek o făcu să se simtă și mai vinovată.

— A... Ei bine, oferta este încă valabilă.

— Sunteți atât de buni. Sally își auzi vocea lipsită de sinceritate și încercă să și-o modifice. Mulțumește-i lui Margaret. Și... transmite-i toată dragostea mea.

— Vrei să vorbești cu ea? Este aici.

— Mai bine nu. Mă cam grăbesc. Și vrem să lăsăm linia liberă.

— Sigur. Să-ți notez numărul de telefon? Doar în caz că se întâmplă ceva pe aici.

Din fericire, numărul era scris pe telefon. Sally i-l citi cu voce tare lui Derek.

— Să te sun în seara asta? sugeră el. Numai dacă nu vrei să mă suni tu. Doar pentru a vorbi un pic.

— Nu sunt sigură. Intențiile bune ale lui Sally se dizolvară. Probabil că o să ieșim. Mă tem că trebuie să plec acum.

Spuse „la revedere” și puse receptorul jos. Era mult mai ușor să ai intenții bune față de Derek când nu trebuia să ai de-a face direct cu el. Cel puțin, nu minți*se de fapt. Conștiința ei îi dădu un ghiont: minciunile nerostite sunt la fel ca minciunile rostite.

Mulțumită lui Derek, realiză Sally, sau, mai degrabă, mulțumită antipatiei pentru Derek, nu se gândise la Lucy cel puțin pentru un moment. Dar acum, mintea ei recupera timpul pierdut. Se împiedică în hol și urmă până în bucătărie sunetul apei care curgea.

Încăperea era curată și ordonată, adevărata inimă a casei. Fusese redecorată de curând. Oliver spăla cănile de cafea.

— Te-ar deranja dacă m-aș duce afară să mă plimb? se auzi spunând. Am stat ca într-o închisoare de când s-au întâmplat toate astea. Simt că am nevoie de aer.

Nu era pe deplin adevărat. Avea nevoie să găsească și o biserică, să încerce să repare ceea ce făcuse rău la St. Michael.

Oliver începu să se agite, asigurându-se întâi că voia să meargă singură, apoi dacă haina ei era suficient de călduroasă și, în al treilea rând, dacă avea nevoie de o hartă.

— Ce se întâmplă dacă ai nevoie de un telefon? Ai un telefon mobil, nu-i așa?

— Da, dar l-am lăsat acasă. Oricum, nu voi lipsi decât câteva minute.

Oliver o trata ca pe un copil, se gândi enervată: dădaca știe cel mai bine. Nu putea înțelege că nu va sta mult pentru că puteau apărea vești despre Lucy?

În sfârșit, o lăsă să plece. Afară, aerul era aspru, vântul îi tăia pielea expusă. Coti la stânga fără să se uite înapoi, mergând în pas alert pe stradă, în direcția bisericii, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele jachetei. Strada era mai murdară decât crezuse inițial: mașinile erau mai vechi, scurgerile erau pline gunoaie, antene de satelit ieșeau din zidării dărâmate, îndreptate în aceeași direcție, ca niște farfurii zburătoare la paradă, iar draperiile de la multe dintre ferestre erau roase și neasortate, luate probabil la promoții.

Un rând de zăbrele închidea capătul îndepărtat al străzii. O poartă deschisă întrerupea rândul de zăbrele, și de partea cealaltă se afla curtea bisericii. Era ora prânzului, așa că slujba de dimineață ar fi trebuit să se fi încheiat. Ușa putea fi încuiată, dar, cu puțin noroc, cel care avea cheile locuia în apropiere.

Biserica în sine era mascată de un paravan de tisă și păducel paralel cu zăbrelele și imediat lângă ele. Naosul și spațiul corului se aflau într-un dreptunghi din cărămidă cu o nișă evidențiindu-se în partea estică. Începutul secolului al XIX-lea, se gândi Sally automat, poate un pic mai veche. Baza turnului, o masă de zidărie învechită de la capătul vestic, trebuie să fi aparținut unei biserici mai vechi, etajele superioare fiind într- un stil gotic victorian.

Se strecură pe poartă, în curtea bisericii. Aproape imediat realiză că a făcut o greșeală. Nu putea găsi nicio mângâiere aici. Majoritatea pietrelor de mormânt fuseseră îndepărtate, deși câteva rămăseseră sprijinite de zidul bisericii. Din acoperiș lipseau țigle. Două dintre ferestrele din capătul estic erau sparte, în ciuda grilajelor care le acopereau. O rețea de alei asfaltate se întretăia prin iarba înnămolită, tomberoane negre stând ca niște santinele la intersecții. Sub cerul cenușiu, singurele semne de viață și căldură erau pachetele colorate de snacksuri și ambalajele de ciocolată purtate de vânt printre rahații de câine.

Sally o luă pe una dintre alei, către estul bisericii. În partea aceasta a curții erau bănci, mai mulți copaci și mai multe zăbrele în spatele cărora se afla drumul principal, intens folosit chiar și duminică. Trecu încet pe lângă biserică, hotărându-se să facă un tur înainte de a se întoarce la Oliver.

Porțile porticului sudic fuseseră lărgite și încuiate cu două lacăte. În colțul dintre portic și naos observă un morman de ceea ce păreau a fi excremente umane. Adolescenții fuseseră extrem de activi cu spray-urile lor colorate, etalându-și slabele cunoștințe lingvistice prin obscenitățile obișnuite și slogane tribale.

Erau ei oameni la fel ca ea? Și, dacă erau, cum rămânea cu molestatorii și criminalii de copii? Sau cu asistenta care omorâse copiii aflați în grija ei, sau cu tatăl care stingea țigări pe mâinile copilului său? Sau, mai rea decât toți, cu persoana care o răpise pe Lucy pentru a-i supune mintea și trupul unor obscenități necunoscute? „Dumnezeu știe.” Sally murmură cu voce tare, știind că vechile convingeri deveniseră începătoșate și lipsite de substanță.

Aleea se îngusta în timp ce cotea către pasajul întunecat, mirosind a urină dintre turn și zidul întunecat, cu acoperiș triunghiular al magazinelor aflate pe latura vestica a curții. „Umbra morții.” Sally grăbi pasul. Aproape când să iasă în spațiul larg al curții, un bărbat se ivi de după turn și îi tăie calea. Se opri cu inima bătându-i puternic.

Avea aproape un metru optzeci, părul negru, nasul spart în mijlocul unei fețe ridate, palide și un corp lung și uscățiv. În ciuda frigului, purta un tricou, o pereche de pantaloni subțiri și

adidași murdari. Tricoul fusese odată alb, dar acum era pătat și rupt la gât. Își băgă mâna în buzunar.

Sally făcu un pas înapoi, către spațiul închis, periculos dintre turn și zid. Cu o iuțeală ce o luă pe nepregătite, omul făcu câțiva pași în lateral și se apropie de ea, forțând-o a se lipi cu spatele de peretele turnului. Își băgă mâna în buzunarul jachetei și simți banii pe care îi dăduse Oliver în caz că avea nevoie să dea un telefon: două-trei lire mărunțiș.

Era foarte aproape de ea acum. Cu gura deschisă atârnându-i, dezvăluind dinții putreziți din interior. Pentru o clipă, îi simți respirația puturoasă și se gândi la morminte deschise. Își întinse mâna către ea. Dintr-odată, realiză că avea buzele întinse într-un zâmbet.

— Crezi în Iisus? Crezi?

— Da.

— Trebuie să crezi cu adevărat. Părea să aibă patruzeci de ani, dar probabil era mai tânăr decât ea. Avea un accent din Midlands și vorbea aproape în șoaptă, gâfâind ca și când ar fi alergat. Ascultă, doar să spui că socotești nu e suficient.

— Nu.

— Ești sigură? Amintește-ți, Iisus poate vedea în adâncul sufletului.

— Da. *Tu* crezi?

— El m-a ales pe mine. Uite, și-a pus însemnele pe mine.

Bărbatul arătă către interiorul brațului său stâng. Printre cicatrici, pe pielea ca de găină din cauza frigului se afla o cruce roșie, desenată cu cerneală, înconjurată de o cunună tremurată de litere care compuneau cuvintele IISUS SALVEAZĂ.

— M-a scos din mocirlă. A trimis un înger să îmi spele păcatele în apa vieții. Omul își întinse larg brațele. Uite, sunt curat. Ca zăpada.

— Văd asta.

— Trebuie să îngenunchezi și tu. Altfel, nu vei intra niciodată în împărăția raiului.

Sally făcu un pas la stânga, încercând să-l ocolească.

— Trebuie să te rogi cu mine. Acum.

— Trebuie să plec. Soțul meu…

El se apropie mai mult.

— Nu mai ai mult timp. Împărăția Domnului este aici. Trebuie să îngenunchezi.

Îi atinse umărul, încercând să o forțeze să îngenuncheze. Repulsia izbucni din interiorul ei și reacționă instinctiv: îl lovi peste față cu toată puterea de care era în stare. Pielea lui era aspră din cauza bărbii nerase, ca un glaspapir moale.

Omul trase aer în piept, chipul său fiind o expresie a consternării, și făcu un pas înapoi. Sally se năpusti prin spațiul dintre brațul său și peretele turnului. El o prinse de încheietura mâinii. Ea țipă, un urlet lung, de frică și furie și își eliberă mâna.

— Du-te naibii, cretinule! se auzi Sally țipând.

Aplecându-se, o luă la fugă și scăpă. Curtea bisericii se întindea în fața ei. Întrezări gratiile printre ramurile copacilor. Panica îi afectă vederea: nimic nu mai era fix. Aleea, copacii, iarba – totul pulsa de viață întunecată, amenințătoare, ca și când realitatea vizibilă nu era nimic mai mult decât pielea unui monstru enorm, adormit.

La poartă, se uită înapoi. Omul nu o urmărea. Curtea era goală. Se agăță de gard pentru a încerca să-și recapete răsuflarea. Monstrul plecase. Își simțea corpul moale, ca și când fiecare mușchi fusese stors de energie. Acum, criza odată trecută, abia putea merge, nici nu se punea problema să alerge.

— Sally…

Oliver alerga pe strada Inkerman, către ea. Se uită la el cu privirea absentă. Picioarele ei abia mai puteau susține greutatea trupului. Un moment mai târziu, era lângă ea, cu fața întunecată și furioasă.

— Ce s-a întâmplat?

— Era un bărbat…

— Încet, acum. Totul e în regulă. Își puse mâna sub brațul ei. Un tâlhar?

Își scutură capul și începu să râdă de ironia lucrurilor. Odată ce începu să râdă, îi fu greu să se oprească.

— Bine, Sally. Calmează-te. Totul e în regulă.

Oliver o ținea în brațe acum. Pe jumătate purtând-o, pe jumătate târând-o către o bancă aflată la câțiva metri. Se așezară. Tremurând, ea îl îmbrățișă.

— Ce s-a întâmplat?

— Omul acesta… a încercat să mă *convertească.*

— Ești rănită?

— Nu. Oliver, l-am înjurat. L-am lovit. Sally începu să plângă.

Brațul lui se strânse mai tare în jurul ei.

— Ascultă. Reacțiile tale nu sunt tocmai normale acum. Nu e de mirare.

Pentru o clipă, se gândi că buzele lui Oliver îi sărutau părul. Spuse mânioasă:

— Nu ar fi trebuit să fie pe străzi. Dacă am fi avut o societate măcar pe jumătate civilizată, cineva ar fi trebuit să aibă grijă de el cum trebuie.

— Un pacient cu probleme mintale? Revenit în comunitate?

— Este posibil. Erau cicatrici de cuțit pe mâinile lui. Ar trebui să mă duc și să îl găsesc. Probabil că nu s-a dus departe. Eu…

— Nu. Nu ești în stare să te duci după nimeni. În orice caz, nu vrem să ne îndepărtăm de casă.

— Am eșuat. În timp ce rostea cuvintele, realiză că nu credea ce spunea: ce conta acea scuză teatrală pentru o ființă umană în comparație cu faptul că Lucy nu mai era? Dar vechile obiceiuri mureau greu. Se auzi rostind cuvinte ce nu mai erau de mult adevărate. Oameni ca el sunt parte din slujba mea.

— Dacă vrei, o să sun la secția locală, să vedem ce pot ei să facă.

Ea se mulțumi cu asta. Trecu o clipă. Își ridică privirea către Oliver. Chipul lui era foarte aproape de al ei.

— Ce făceai? Ai venit după mine?

— Eram îngrijorat. Nu știu de ce.

— Îngerul meu păzitor? Sally încercă să zâmbească.

El o sărută decent pe frunte.

— Ar trebui să mergem acasă. Ești înghețată.

Pentru o clipă, Sally se simți incapabilă să se miște. Pentru o clipă, tot ce dori fu să stea pe banca aceea pentru totdeauna, cu brațele lui Oliver, calde și puternice, înfășurate strâns în jurul ei. Pentru o clipă, simți, slab, dar fără urmă de îndoială, un fior de dorință.

Capitolul 10

„... Suntem ceea ce urâm cu toții, *antropofagi* și canibali, devoratori nu numai ai oamenilor, dar și ai noștri... pentru că toată această masă de carne pe care o vedem a venit la gura noastră; ... pe scurt, ne-am devorat pe noi înșine.”

Religio Medici, I, 37

Eddie închise ușa de la intrare în spatele lui și merse grăbit pe strada Rosington, degetele sale căutând cheile prin buzunare. Se opri lângă furgoneta care era parcată câteva case mai departe și bătu în parbriz cu pumnul încleștat. Cheile erau încă în dormitorul lui, în buzunarul jeanșilor pe care îi purtase ieri. Toate cheile – ale casei și ale furgonetei. Își lăsase și portofelul acasă, deși avea o liră sau două mărunt.

I se păru că aude o ușă deschizându-se. Fără să se uite în urmă, începu să alerge. Haina îi flutură în spate. Aerul rece îi tăia fața, gâtul și mâinile, asprimea lui făcându-l să tragă aer în piept; în mintea lui, văzu un cuțit curbat, flexibil, cu o lamă rece.

Cuvântul „lamă” îi aminti de foarfece. Oare se opriseră țipetele? Nu era sigur. Crezu că auzea țipete, dar probabil că nu erau reale. Pur și simplu, puteau fi ecouri blocate în mintea sa. Dar era sigur de un lucru: nu se putea duce înapoi în casă.

În timp ce alerga, riscă o privire în urmă. Nu era nimeni acolo. Angel nu îl urmărea. Nu merita să fie urmărit.

Gâfâind, încetini până ajunse să meargă la pas și își încheie neîndemânatic nasturii hainei. Chiar dacă venea după el, nu mai conta. Va merge mai departe, mai departe și mai departe. Era o țară liberă. Nu putea să îl oprească. Traversă drumul de acces către apartamentele sociale.

— Te simți bine?

Eddie se opri și se holbă. Domnul Reynolds îi făcu semn cu mâna. Micul constructor era gata să-și deschidă ușa de la garaj, pe care cineva scrisese cu spray o obscenitate.

Domnul Reynolds își strânse brațele pe lângă corp cu o forță exagerată, ca și când ar fi sugerat iarna la un joc de mimă.

— Este un frig cumplit, nu?

Eddie deschise gura, dar nu reuși să spună nimic. Panica i se ridică în gât.

— Avem șanse să ningă de Crăciun, remarcă domnul Reynolds. Am auzit la radio.

Tăcerea se prelungi. Pe chipul domnului Reynolds apăru o expresie mirată. Membrele lui Eddie puteau fi temporar paralizate, dar mintea îi lucra. În primul rând, domnul Reynolds ar fi făcut orice pentru Angel. Apoi, de ce petrecea cea mai friguroasă după-amiază de duminică de anul trecut încoace stând afară, lângă garajul lui? Concluzie: urmărea ce se întâmplă, după cum îi ceruse Angel. Îl spiona pe Eddie.

Paralizia dispăru. Eddie o zbughi din nou la fugă.

— Hei! îl auzi pe domnul Reynolds strigând după el. Eddie, te simți bine?

Eddie alergă până la capătul străzii și coti la dreapta. Nu avea niciun plan clar încotro să meargă. Cel mai important lucru era să scape. Nu voia să ia parte la ceea ce se întâmpla în spatele ușii aceleia. Nici nu voia să se gândească la asta. Voia să meargă și să meargă până când oboseala avea să-l doboare.

Traversă o stradă. Două mașini îl claxonară, iar unul dintre șoferi își coborî geamul și îl înjură. Merse cu hotărâre mai departe. De ce era așa de mult trafic? Era duminică, ziua de odihnă. Nu erau atât de multe mașini atunci când era copil. Chiar cu zece-cincisprezece ani în urmă, străzile erau mult mai liniștite. Totul se schimbase, nimic nu mai stătea locului. În curând, vor fi mai multe mașini decât oameni.

„Nu mai contează, își spuse. Chiar nu mai contează.”

Lumea devenea mai puțin substanțială, mai slab definită. Un autobuz hurui pe stradă, trecând pe lângă el. Culoarea roșie trecu dincolo de conturul ei. Forma autobuzului nu mai era fixă, ci se legăna înainte și înapoi precum apa într-o găleată care se balansa încet. Nu te puteai baza pe nimic pe lumea asta și ce altă lume mai rămăsese?

Eddie își aminti că avea temperatură. Putea fi foarte bolnav. Putea muri. O mare tristețe îl copleși. Avea atât de multe de dat lumii, numai dacă lumea l-ar lăsa. Dacă Angel l-ar lăsa. Mintea lui evită să se gândească la ea.

Era surprins că reușea să meargă atât de departe și așa de bine. Nu se simțea tocmai slăbit. Picioarele lui erau la fel de puternice ca de obicei, dar păreau că nu mai erau atât de ferm atașate de restul corpului.

— E doar din cauza răcelii, spuse el cu voce tare, iar cuvintele – cu litere mici albastre, fără serife – păreau că atârnă în aer lângă el; privi vântul cum amestecă literele și le șterge. O să mă simt mai bine mâine-dimineață.

Dacă se va simți mai rău? Dacă nu se va mai face bine niciodată?

Eddie se forță să meargă mai repede, ca și cum cu cât mergea mai repede cu atât lăsa mai mult în urmă acele întrebări fără răspuns.

Cel mai important lucru era să fugă. Doar după ceva vreme observă încotro se ducea. Trecuse de Harverstock Hill și mersese în zigzag până pe Eton Avenue. De fiecare parte erau case mari, prospere, ocupate de oameni mari, prosperi. La Swiss Cottage, ezită întrebându-se dacă să ia metroul până în oraș. Era o decizie prea grea: în schimb, continuă să meargă impulsionat de nevoia de căldură și de gândul că Angel putea totuși să-l urmărească. Merse pe strada Finchley către stația supraterană de la North London Line. Se duse în stație pentru că picioarele îi erau cam nesigure și începuse să plouă – o ploaie subțire, cu picături reci, nu departe de lapoviță. Un tren care venea dinspre vest hurui în stație. Eddie alergă pe trepte, până pe peron. Trenul era aproape gol. Se urcă, recunoscător pentru căldură și scaunul liber.

La început, totul a fost bine. Își închise ochii și încercă să se odihnească. Dar amintirea a ceea ce lăsase în urmă, în strada Rosington, își făcu loc în mintea lui. Eddie încercă să-și distragă atenția prin tehnicile obișnuite golindu-și mintea, amintindu-și de Alison în leagăn și în șopronul de pe proprietatea Carver. Imaginându-se Moș Crăciun într-un magazin mare, cu un șuvoi de fete mici care stăteau la coadă pentru onoarea de a sta la el pe genunchi, un șir lung de fețe drăguțe, zahăr și mirodenii, și toate lucrurile bune.

Azi nu mergea nimic. În timp ce trenul se oprea în stația Brondesbury, Eddie își deschise ochii. I se păru că o parte dintre ceilalți pasageri se holbau la el. Vorbise cu voce tare?

Se uită pe geam, la șirurile de grădini din spatele caselor. Era aproape sigur că cineva șoptea ceva despre el. Cuvintele sâsâiau acoperind zgomotul trenului. Se gândi că șoaptele veneau din spatele lui, dar nu putea fi sigur fără a întoarce capul, ceea ce le-ar fi trădat privitorilor săi că știa că se uită la el și că cineva vorbește despre el.

Ajunseră într-o altă stație. Șoaptele încetară odată cu oprirea trenului. Câțiva pasageri coborâră și alții urcară. Îndată ce trenul porni, șoaptele începură din nou. Avea certitudinea că era o voce de femeie; probabil adolescente. Acum, știa după ce să se uite. Găsi repede dovezi pentru a-și susține teoria: mirosul parfumului mascând, nu chiar acoperind mirosul transpirației și sunetul care ar fi putut fi un chicotit ascuțit. Mandy sau Sian? Bineînțeles că nu. Nu mai erau adolescenți la Dale Grove Comprehensive.

Eddie nu mai putea suporta. La următoarea stație, se încordă. Un bărbat se sui în tren, dar nimeni nu coborî. În ultimul moment, Eddie țâșni în picioare, deschise ușa și sări pe peron.

Nimeni nu îl urmări. Trenul porni mai departe. Eddie se holbă la geamuri în timp ce acestea treceau pe lângă el. Nu era nicio adolescentă în spatele locului unde stătuse el: doar un bătrân cu ochii închiși. Bineînțeles că asta nu dovedea nimic. Fetele – era convins că fuseseră cel puțin două se puteau lăsa jos, sub pervazul ferestrelor doar pentru a-l induce în eroare. Nu trebuia să le subestimeze istețimea; asta era o lecție pe care o învățase de la Mandy și Sian.

Doar atunci realiză unde se afla: Kensal Vale. Nu i se păru surprinzător. Picioarele îl îndrumaseră către un drum familiar în timp ce mintea îi era prinsă cu altele. Cunoștea stația și zona din vecinătate din cauza cercetării pe care o făcuse în lunile de dinainte ca Lucy să vină să stea pe strada Rosington. Luase de multe ori trenul de aici.

Eddie ieși din stație. Încă ploua. De obicei, Kensal Vale îi crea o stare de disconfort. Reputația de a fi o zonă cu violență ridicată era suficientă pentru a face pe oricine să se îngrijoreze. Azi, totuși, Eddie se simți mai relaxat și, pentru că era duminică, erau mai puțini oameni pe străzi decât de obicei. Clădirile erau inocente, doar locuitorii lor erau răi.

Mașinal, își croi drum către clădirea bondoacă, cu turlă a bisericii St George, mergând repede din cauza frigului. Biserica,

vicariatul și parcarea bisericii ocupau un spațiu compact, înconjurat din toate părțile de străzi ca niște șanțuri de apărare acoperite cu macadam ud. Parcarea, care fusese odată grădina vicariatului, ocupa mare parte din spațiul dintre vicariat și biserică. Zidurile înalte, de cărămidă și zăbrelele de fier îi dădeau bisericii St George un aer de loc aflat sub asediu.

Deja era după-amiază devreme și slujbele se încheiaseră, cel puțin până seara. Eddie studie avizierul de lângă ușa exterioară din nord. Numele lui Sally Appleyard îi sări în ochi. Apa de ploaie curgea dintr-un jgheab stricat. Biserica plângea.

Trecu un autobuz ce se îndrepta spre vest. Lui Eddie îi era tot mai frig acum, că nu mai avea parte de căldura trenului și nici nu se încălzea mergând. Privi biserica ale cărei detalii se pierdeau pe cerul întunecat. Trebuia să ia o decizie curând. Nu putea sta aici pentru totdeauna. Înainta încet. În timp ce se apropia de ușa vicariatului, observă că, la fel ca ușa garajului domnului Reynolds, fusese mâzgălită de un graffiti. Se uită la majusculele scrise pe lacul strălucitor al ușii. Literele se îngrămădeau într-un amestec dislexic. Pentru câteva momente, mintea lui nu fu capabilă să le descifreze.

„EXISTĂ VIAȚĂ ÎNAINTE DE MOARTE?”

Eddie privi întrebarea nesigur dacă să râdă sau să se cutremure. „Ei bine, se gândi el, există?” În momentul acela, ușa se deschise. Eddie se îndepărtă cu pași grăbiți.

Se simți incapabil să reziste tentației de a privi îndărăt, către ușă. În prag se aflau doi bărbați. Eddie îl recunoscu imediat pe cel din stânga, din fotografia apărută în *Standard*: vicarul Derek Cutter, atât de palid încât părea albinos, bărbatul care arăta ca un dihor cu guler preoțesc. Cel de-al doilea era mai în vârstă, mai scund și mai rotofei. Avea obraji rozalii, trăsături regulate și păr subțire. Râdea de ceva ce spusese Cutter. Eddie simți o înrudire neașteptată și tulburătoare cu bărbatul necunoscut: era ca și când el, Eddie, nu se uita în oglindă, ci la o reflexie a sa de peste douăzeci de ani.

Omul privi către Eddie, care se îndepărtă repede. Fusese o prostie să vină la St George și mai mult decât o prostie să riște a fi observat. Ploaia îl lovea în față, o crudă aducere aminte a usturimii aspre din gât. Era foarte însetat. Dacă nu ar fi știut că are temperatură, ar fi crezut că a înnebunit. Nimeni nu îl putea învinui dacă înnebunea. Nu dacă ținea cont de tot ce trebuise să

îndure. Desigur, temperatura și nebunia nu erau incompatibile: nu exista niciun motiv pentru care un lunatic să nu aibă o răceală.

Se uită peste umăr, disperat să găsească un autobuz, disperat să găsească orice l-ar fi purtat departe de St George, departe de omul care părea un Eddie mai în vârstă. Existau modele și corespondențe peste tot: de ce oamenii le observau așa de rar?

Trei bărbați de culoare ieșiră grăbiți pe o ușă în timp ce Eddie trecea pe lângă ea, iar stomacul lui se încordă de frică. Dar oamenii îl ignorară și se urcară într-o mașină care demară zgomotos îndepărtându-se. „Poate că sunt invizibil.” Mai merse puțin pe stradă. Fiecare pas pe care îl făcea îl ducea mai aproape de centrul Londrei. Nu voia să ajungă acolo. Voia pace și liniște.

O stație de autobuz se ivi în fața lui, de genul celor care ofereau foarte puțin adăpost, scopul lor principal nefiind de a-i proteja pe oameni de elementele naturii, ci de a-i descuraja pe bandiți și vandali. Se sprijini de ea. Acum îl durea și capul. Vântul și ploaia îl biciuiau. Va observa cineva dacă se prăbușea acolo? Va observa cineva dacă murea?

De partea cealaltă a străzii se afla zidul lung și înalt al cimitirului Kensal Green, un oraș al morților. Zări un taxi negru intrând pe una dintre porți și o femeie înaltă și slabă ieșind din el. Se întoarse către mașină, buzele sale de un roșu-aprins mișcându-se rapid. Zgomotul traficului îi acoperi vorbele, dar Eddie știa din gesturile ei că era supărată pe șofer. Îl părăsi brusc, îndreptându-se spre intrarea în cimitir. Taxiul întoarse pe ambele benzi ale carosabilului. Lumina galbenă ce indica că e liber se aprinse. Eddie ridică mâna, iar mașina trase lângă stația de autobuz. Eddie deschise ușa, urcă și se așeză cu greutate pe scaun. Taxiul mirosea puternic a parfum asemănător cu cel al lui Angel, ceea ce făcea fără îndoială parte din modelul de ansamblu. Șoferul se uită la el așteptând. Eddie îl privi la rându-i.

— Încotro? vru omul să știe.

Eddie se uită la el pierdut, amintindu-și brusc că avea doar o mână de mărunțiș în buzunar, abia de-ajuns pentru o ceașcă cu cafea.

Șoferul se încrunta deja.

— Ei bine?

— Strada Rosington, bolborosi Eddie, pentru că nu avea niciun alt răspuns.

— Unde e asta?

— În Kentish Town. Pe strada Bishop.

Taxiul o luă din loc. Eddie se lăsă pe spate.

— Nenorocita aia de femeie voia să o aștept în timp ce vizita mormântul cuiva drag, spuse omul prin gemulețul despărțitor, aruncând cuvintele peste umăr ca pe niște grenade. Nu voia însă să plătească. O, nu. „Ascultă, doamnă, i-am spus, nu sunt o nenorocită de asociație caritabilă, bine?" Iisuse *Hristoase.*

Omul continuă să se plângă tot drumul, cuvintele sale mânioase constituindu-se într-un fel de contragreutate pentru gândurile lui Eddie. Întrebări fără răspuns se învârtejeau în mintea lui. Totul depindea de cât de supărată era Angel când ajungea acasă. Se întreba dacă să îi ceară șoferului să îl aștepte în vreme ce el se ducea să ia portofelul. Dar apoi unde să se ducă?

Imediat ce taxiul coti pe strada Rosington, Eddie făcu un semn către numărul 29. Traseră în fața casei. Eddie se holbă la ferestrele goale.

— Ai de gând să ieși, prietene? Sau plănuiești să stai aici toată după-amiaza?

Ușa din față se deschise. Angel alergă către mașină și deschise ușa din spate. El îi adulmecă parfumul. Era identic cu cel din spatele taxiului. Mâinile ei se întinseră către el.

— Eddie. Eddie, dragul meu. Te simți bine?

•

Nimeni nu putea să fie la fel de bună ca Angel. Avea puterea de a te face să te simți buricul universului. De fapt, ceea ce a făcut a fost destul de banal: a plătit taxiul, l-a târât pe Eddie în casă, l-a așezat pe canapeaua din sufragerie, l-a acoperit cu o pătură, i-a adus o cană de ceai dulce cu lapte și un biscuit, i-a luat mâinile și i-a spus că fusese o prostie să iasă din casă cu o temperatură atât de mare. Reuși să dea tuturor acestor gesturi firești o semnificație enormă. Eddie se simțea onorat. Era foarte fericit, cu atât mai mult cu cât realiza că era firesc ca o asemenea fericire să nu dureze.

— Ăăă… Lucy? întrebă el când se află bine învelit pe canapea.

— Ce-i cu ea? Doarme dusă.

— Se simte bine?

— De ce nu s-ar simți?

— Ea… ea…

— Criza ei? I-a trecut repede. Era perfect în regulă cinci minute mai târziu. Așa sunt copiii, Eddie.

— Dar era atât de supărată.

— Dacă ai fi avut de-a face, ca mine, cu atâția copii surescitați, zâmbi Angel, ai ști că uneori trebuie să fii ferm. Este singura cale. Crede-mă, dacă cedezi în fața lor, se transformă în mici monștri.

— Ce face acum?

— Doarme. Era vremea să-și ia medicamentele. Dar tu? Făcu o pauză așteptând un răspuns care nu veni, apoi continuă. Am fost foarte îngrijorată. Ce-a fost în mintea ta?

Eddie își întoarse capul spre spătarul canapelei și simți mirosul de briantină al fantomei tatălui său.

— Am simțit nevoia să ies, murmură el. Aveam nevoie de aer proaspăt.

Timp de câteva secunde, se lăsă tăcerea. Apoi, Angel suspină.

— Cu cât vorbești mai curând, cu atât mai repede rezolvi o neînțelegere. Cred că cel mai bun lucru este să trecem peste toată treaba asta nefericită.

— Se simte cu adevărat bine?

— Bineînțeles că da. O urmă de enervare se desluși în vocea lui Angel. Nu fi prostuț.

Eddie închise ochii.

— Cred că mă voi odihni. Sunt foarte obosit.

— Nu mă mir. Oricum, ce făceai în Kensal Vale?

— Nu am vrut să mă duc acolo. A fost un accident. Nu eram conștient de faptele mele.

— Nu există accidente, spuse Angel.

— L-am văzut pe vicar. Nu știu dacă el m-a văzut. Oricum, nu avea cum să mă recunoască, nu-i așa?

— Nu. Acum, culcă-te. Îi zâmbi și ieși fără zgomot din cameră, închizând cu grijă ușa în urma ei.

Eddie fu cuprins de toropeală. Intră și ieși dintr-un vis neclar în care se juca de-a v-ați ascunselea cu Lucy într-o biserică întunecată, despre care știa că este St George. În vis, nu reuși s-o prindă. O dată, totuși, aproape că izbuti atunci când alerga pe lângă un stâlp și el i-a blocat calea pe neașteptate. Înainte, îi văzuse doar spatele. Acum, era cu fața la el. Numai că nu avea

chip: părul ei negru atârna peste față, acoperindu-i-o complet, astfel încât ceafa era la fel cu fața.

În vreme ce se întâmplau toate acestea, Eddie era conștient de sunetele din casă – nu de jos, bineînțeles, pentru că izolația împiedica asta. Auzi pașii lui Angel pe hol și pe scări. O auzi scoțând gunoiul, care era luat lunea. Auzi apa curgând în baie și pașii lui Angel mișcându-se înainte și înapoi în dormitorul ei și zgomotul sertarelor deschizându-se, și al ușilor de la dulap închizându-se.

Ațipi din nou. Când se trezi, camera era cufundată în întuneric, cu excepția luminii de la felinarele de pe stradă, care se filtra prin deschizătura dintre draperii. Acum, în casă era liniște. Rămase întins pe canapea. Mușchii îl dureau, dar încercă să-și adune puterile pentru a se duce la toaletă. Apoi, se auzi soneria.

Automat, se ridică să răspundă. Mișcarea bruscă îl făcu să amețească și se clătină precum un bețiv în timp ce traversa camera. La ușă, aprinse lumina, dar regretă imediat. Nu voia să vadă pe nimeni. Dacă era urgent, puteau telefona sau reveni. Dar deja era prea târziu: aprinzând lumina, își trădase prezența. Dacă nu deschidea, ar fi părut ciudat. Una dintre regulile lui Angel era că, atunci când aveau o mică vizitatoare în casă, trebuiau să fie deosebit de atenți să nu se comporte deloc anormal.

Se duse pe hol și, sprijinindu-se cu o mână de perete, ajunse la ușa din față. Se uită prin vizor. Afară era o femeie scundă, care privea strada, stând cu spatele la el. Purta o haină neagră și o pălărie ce semăna cu un tort strivit. O amintire îi veni în minte. Eddie o văzuse pentru prima dată pe Angel prin această lentilă și ea privise strada. Deschise ușa.

Femeia se întoarse către el, iar el văzu fața acră și zbârcită a doamnei Reynolds. Căra un maldăr de reviste în brațe.

— Bună, Eddie. Mă întreb dacă vrei un exemplar al revistei parohiei. Se apropie de el, iar el dădu mașinal înapoi, în hol.

Acum, ea stătea în prag, ochii ei vigilenți săgetând peste umărul lui. Costă numai douăzeci și cinci de peni.

— Da, desigur.

Părea un preț mic pentru a scăpa de doamna Reynolds. Eddie se întoarse în hol, întrebându-se unde ar putea găsi niște bani.

Aproape imediat își dădu seama de greșeala făcută. Doamna Reynolds mai făcu un pas. Deja era propriu-zis în casă.

— Poate vrei să o iei regulat. Apare o dată pe lună. Știu că nu mergi la biserică, dar întotdeauna este ceva interesant în revistă.

— Bine. Da, mulțumesc.

Doamna Reynolds se uită în jur, curioasă în mod evident.

— Ai schimbat lucrurile destul de mult de când trăiau părinții tăi.

— Cât ați spus? Eddie cotrobăia disperat prin buzunarele hainei sale care atârna în hol. Portofelul nu era acolo.

— Douăzeci și cinci de peni.

Lumina de la intrare era aprinsă. Ușa pivniței era închisă. Poate că Angel era încă în baie.

— Domnișoara Wharton este acasă?

— Cred că da. Eu dormeam.

— Soțul meu te-a văzut azi. Se întreba dacă te simți bine.

— Mă grăbeam un pic. Eddie căută în minte ceva pentru a crea o diversiune. Cum se mai simte Jenny?

— Nici mai bine, nici mai rău.

Eddie găsi ceva mărunțiș în buzunarul jeanșilor.

— Cât trăiește există speranță.

— Asta nu e viață, Eddie. Este o moarte vie. Se află la răspântia dintre viață și moarte. Și, din cauza asta, și noi suntem. De ce a făcut-o? Asta vreau să știu. Nimănui altcuiva nu pare să îi pese.

Eddie îi întinse cincizeci de peni.

— Îmi pare rău.

— Și mie.

Luă banii.

— Păstrați restul.

Oricum, nu dăduse vreun semn că ar fi avut de gând să îi dea restul.

— O să aveți copii? Tu și domnișoara Wharton?

— A, nu. Nu e genul acela de… ea este chiriașă, asta-i tot.

— Este treaba ta, presupun. Doamna Reynolds se holbă la el și ieși din casă. În prag, se întoarse dând din cap către Eddie. Câteodată, îmi doresc să fie moartă. Știi asta, Eddie? Îmi doresc să fi murit când era mică. Când avea trei sau patru ani. Când era bebeluș chiar.

Doamna Reynolds își strânse buzele și îi aruncă o privire crâncenă. Fără niciun alt cuvânt, se îndepărtă.

•

În seara aceea, Lucy era amețită. Când se trezi din somnul ei lung de după-amiază, era însetată, iar ochii nu i se puteau concentra.

Angel fu foarte drăguță și cu Lucy, și cu Eddie. Îl invită pe Eddie în pivniță. Deși știa la ce să se aștepte, nu putu să nu fie șocat la vederea lui Lucy. Angel îi tăiase mare parte din păr. Pentru un moment, se gândi că Lucy era băiat.

— O deranja, explică Angel. Și ura să i-l perie cineva, nu-i așa drăguță?

Eddie se așeză pe fotoliul victorian, iar Angel o puse pe fetiță pe genunchii lui. Încălzi un pahar cu lapte în cuptorul cu microunde și îi dădu voie lui Eddie să o hrănească pe Lucy.

După aceea, în timp ce Angel stătea cu picioarele încrucișate pe pat și scurta o pereche de pantaloni pentru el, Eddie îi citi fetiței o poveste despre un leu care își pierduse răgetul. Formau o familie. Așa ar fi trebuit să fie viața, așa cum era acum, așa cum va fi.

Era foarte cald în pivniță. Pe măsură ce Lucy devenea somnoroasă, corpul ei părea că este tot mai greu. Eddie se întrebă dacă era și ea răcită. Crezu că adormise. Apoi, copila se mișcă.

— Jimmy, murmură ea. Mirosea a vechi și a dulce, a ceea ce Eddie credea că este parfumul inocenței. Unde e Jimmy?

— Uite. Angel luă mica păpușă de cârpe de pe perna de pe pat și i-o dădu lui Eddie. El i-o dădu lui Lucy. Fetița își băgă primele două degete de la mâna dreaptă în gură și cu mâna stângă îl apăsă pe Jimmy pe o parte a nasului. Eddie zâmbi către capul ei negru.

Deodată, Lucy se agită la el în poală. Îl aruncă pe Jimmy pe covor.

— Ce faci? întrebă Angel cu o voce stridentă. Se va murdări din nou.

Lucy începu să plângă.

Eddie o bătu pe umăr.

— Ce s-a întâmplat?

Bocetele se opriră pentru o clipă.

— Nu miroase cum trebuie.

— Ți-am spus eu, îi șopti Eddie lui Angel. Nu miroase cum trebuie când e curat. Și probabil că nu e obișnuită cu mirosul detergentului nostru.

— N-am ce face. Era îngrozitor de jegos. E vorba despre igienă elementară.

Vocea lui Angel era calmă, dar fermă. Cu mișcările îngreunate de trupul lui Lucy, Eddie se trase pe marginea fotoliului și se ridică.

— Ce faci? întrebă Angel.

— Vreau doar să aduc ceva.

O duse pe Lucy în brațe până la pat și i-o întinse lui Angel, care își desfăcu brațele. Lucy se împotrivi și arătă spre fotoliu.

— Vrei să stai aici? În sinea lui, Eddie era încântat, interpretând dorința lui Lucy ca pe un semn de bunăvoință. O lăsă pe fotoliul victorian. Nu o să lipsesc mult.

Era conștient că Lucy se uita ciudat la el, dar o ignoră. Se duse sus, la el în dormitor. Se mișca încet, pentru că orice gest îi amplifica durerea de cap. Doamna Wump era în patul ei sau al lui? – în cutia de pantofi din sertarul de jos al comodei. O luă și o mirosi. Mirosea a carton, haine curate și ziare vechi. Avea o urmă din parfumul detergentului lui Angel, dar nu prea mult. Doamna Wump nu fusese niciodată în mașina de spălat.

O duse jos, îngenunche lângă fotoliu și îi spuse lui Lucy:

— Ai vrea să faci cunoștință cu doamna Wump?

Lucy, încovrigată ca o minge, încă își mai sugea cu o concentrare furioasă degetele de la mâna dreaptă. Se holbă neîncrezătoare la Eddie și apoi întinse mâna stângă. Eddie o puse cu grijă pe doamna Wump în palma ei. Ea o mirosi.

— Nu este la fel, spuse fetița.

— Bineînțeles că nu miroase la fel. Nu are cum să miroasă ca Jimmy – ea este doamna Wump.

Încă ținând-o pe doamna Wump, Lucy își lăsă obosită capul pe spătarul fotoliului.

— E timpul să facem nani, zise Angel. Și poate că Lucy ar trebui să mai ia ceva medicamente înainte să se spele pe dinți.

Lucy era așa de obosită, încât Eddie trebui să o care în baie. Capul ei căzu pe al lui Eddie în timp ce acesta îi peria dințișorii albi. După aceea, Angel îi băgă mâinile și picioarele în pijama, o puse pe pat și stinse lumina din tavan.

Singura sursă de lumină rămase o veioză cu un bec slab de pe masa de la fereastră. Angel strânse lucrurile împrăștiate. Spălă paharul roșu și îl umplu cu apă în caz că Lucy ar fi vrut să bea peste noapte. Între timp, Eddie se așeză pe fotoliu, care era foarte aproape de capul patului, și îi dădu pe doamna Wump și pe Jimmy lui Lucy. Ea îl puse pe Jimmy pe pernă și și-o lipi pe doamna Wump de față.

— Te simți bine? șopti Eddie.

— Mi-e frică.

— De ce?

Lucy nu răspunse. Acum, că avea părul tuns, părea și mai mică decât înainte. Ochii ei păreau mai mari, iar umbrele creau iluzia că obrajii ei erau scofâlciți. Îi amintea lui Eddie de fotografiile cu victimele din lagărele de concentrare.

— Am de gând să pregătesc ceva pentru cină. Angel urcă scările. Vii?

— Aș mai sta aici un pic. Până când adoarme Lucy.

Își înfipse unghiile în palme, așteptând ca Angel să fie de acord. Dar pașii ei continuară să urce scările. O auzi deschizând ușa spre hol.

— Bine, îi răspunse ea. Dar să nu stai prea mult. Cred că tuturor ne-ar prinde bine să ne ducem mai devreme la culcare.

Ușa se închise, iar Eddie rămase singur cu Lucy. Ea se uită la el cu ochi negri și precauți. Pilota îi căzuse peste partea de jos a feței. El se temu dintr-odată că se va sufoca peste noapte. Încet, ca să nu o sperie, își întinse mâna și îi băgă marginea pilotei sub bărbie. Mișcarea făcu ca Jimmy să cadă. Eddie ridică mica păpușă de cârpă și o puse la locul ei pe pernă.

Între timp, ochii lui Lucy se închiseră. Eddie încremeni încă ținându-l pe Jimmy, nedorind să se miște de frică să nu o trezească. Îi simți respirația, caldă pe pielea lui, zburlindu-i firele de păr de pe dosul palmei. Rămase captiv într-o poziție incomodă. În curând, mușchii de la mâna dreaptă și din josul spatelui începură să se plângă de durere. „Încă un pic, își spuse el, până când adoarme cum trebuie.”

Privi fascinat cum Lucy ieși precum un animal mic și sfios de sub protecția pilotei. Se mișca încet pe sub pilotă, degetele ei părând picioare în miniatură, atingând mâna lui Eddie. Ochii ei erau încă închiși. Îi apucă degetul arătător.

Minutele trecură. Degetul lui deveni lipicios din cauza transpirației. El rămase acolo, aplecat peste pat, cu ochii fixați pe chipul mic și alb al lui Lucy până când respirația ei deveni domoală și regulată, până când strânsoarea slăbi.

•

Când Eddie se trezi de dimineață, încă era întuneric. Știu imediat că febra îi revenise în plină forță. Se diminuase seara trecută, dar el dormise prost în timpul nopții, conștient de durerea de cap, simțindu-se înfierbântat și având nevoie de lichide.

Își pipăi fruntea, iar pielea părea să îi ardă mâna. Era mai mult decât oricând sigur că ceea ce avea el era o gripă. Se simțea jignit că Angel nu avea grijă de el așa cum trebuie. Oamenii puteau să moară din cauza gripei. Își dădu picioarele jos din pat și își căută papucii. Casa era destul de bine încălzită. De la venirea lui Lucy, Angel își făcuse obiceiul să lase centrala aprinsă peste noapte.

Mișcarea îi provoca dureri de cap. Se chinui să își pună halatul, deschise ușa și ieși pe palier. Ușa lui Angel era încă închisă. Se duse pe vârfuri la baie și bău multă apă. Paracetamolul părea că a dispărut din dulăpiorul din baie. Încercă să își aducă aminte ce se întâmplase aseară, după ce plecase de lângă Lucy. Se culcase fără să cineze; nu putuse suporta ideea de a mânca. Se gândi că mai curând Angel i-ar fi dat niște paracetamol în bucătărie, ceea ce însemna că probabil pastilele erau încă acolo.

În ciuda căldurii din casă, începu să tremure. Dar nu din cauza febrei. Se privi în oglinda de la baie și murmură încet cuvintele pe care le folosise Lucy:

— Mi-e frică.

N-ar fi putut spune ce urma să se întâmple. În timpul nopții, fragmente de amintiri se amestecaseră cu visele, iar granița dintre ele nu mai era clară. Auzise din nou țipetele lui Lucy. Văzuse lamele sclipitoare ale foarfecelui mușcând din părul negru. Vârful acestuia dansa periculos de aproape de ochii lui Lucy. Lucy, zbătându-se atât de violent în strânsoarea lui Angel, ar fi putut să rămână pe jumătate oarbă dintr-o singură mișcare greșită. Auzi din nou cuvintele lui Angel atunci când Lucy fusese încuiată plângând în pivniță.

— Data viitoare nu va fi părul.

Chipul din oglindă se uita la el cu ochii lui Lucy. Eddie gemu și se dădu îndărăt.

Coborî încet pe scări, ținându-se de balustradă și încercând să facă zgomot cât mai puțin. Angel dormea ușor și se supăra dacă era deranjată. Pe hol, se opri sprijinindu-se de stâlpul balustradei și ascultând.

Pe sub ușa de la bucătărie se zărea o fâșie de lumină. Toate aceste eforturi de a se mișca neauzit fuseseră în van: probabil că Angel era deja trează. Eddie înaintă pe hol, deschise ușa de la bucătărie și își vârî capul. Încăperea era goală. Încruntându-se, se duse către masa de lucru, acolo unde se afla paracetamolul. Înghiți două pastile cu un pahar cu apă de la robinet.

Gâtul său uscat țipa după o ceașcă cu ceai. Se întrebă dacă și Angel ar vrea una. Fie se întorsese în camera ei, fie era în pivniță, probabil ultima variantă. Undeva în interiorul lui, nerăbdarea creștea ca un foc peste care torni benzină. Ar fi frumos să o vadă din nou pe Lucy. Dormea, cu siguranță, dar se putea trezi. Să-i ofere lui Angel o ceașcă cu ceai ar fi fost o scuză bună pentru a se duce în pivniță.

Puse ibricul pe aragaz și se duse în hol. După cum spera, ușa de la pivniță era descuiată. Se deschise fără niciun zgomot; Angel îl rugase pe Eddie să ungă toate balamalele din casă.

O lumină slabă, roz umplu camera, puțin mai puternică lângă patul în care dormea Lucy. Angel băgase în priză lampa de veghe, iar aceasta era încă aprinsă. Eddie desluși vag micuța movilă ce reprezenta corpul lui Lucy în mijlocul patului. Nu era nici urmă de Angel, dar un dreptunghi de lumină contura una dintre ușile din dreapta, cea de la camera în care se afla congelatorul. Ezită, întrebându-se ce să facă. Un bâzâit încet și delicat răsună în pivniță. Sunetul nu se auzea puternic, dar era foarte clar și argintiu, ca și când cineva lovise un clopoțel mic cu un ciocan. O clipă mai târziu, își dădu seama că era cuptorul cu microunde care ajunsese la capătul ciclului programat. Probabil că Angel dezgheța ceva pentru prânz sau cină.

Coborî scările în vârful picioarelor și merse pe covor către ușa camerei în care se afla congelatorul. Spre deosebire de cea de la hol, aceasta nu era izolată fonic. Pe măsură ce Eddie se apropia, o auzi pe Angel vorbind, vocea fiindu-i estompată de grosimea lemnului. Îi era greu a desluși cuvinte întregi. Totuși,

ceea ce spunea ea avea o cadență precum pașii pe o stradă pustie.

Se apropie și mai mult de ușă, întinzând mâna către clanță. În momentul în care o atinse, vocea lui Angel își ridică puțin volumul. O auzi spunând chiar foarte clar:

— Corpul meu.

Nu o auzise niciodată vorbind singură. Dar, după cum bine știa, puteai face cele mai absurde lucruri atunci când credeai că ești singur. Mâna îi căzu pe lângă trup. Nehotărârea îl rodea. Să o deranjeze și astfel să riște să o facă să se simtă prost sau să se strecoare în liniște înapoi în bucătărie?

— O amintire despre mine, rosti Angel, vocea ei ridicându-se încă o dată, pentru ca apoi să devină un mormăit.

Eddie se îndepărtă de ușă. Se gândi că era mai bine să nu o deranjeze. Ușa era închisă până la urmă. Lui Angel îi plăcea să fie singură câteodată. Își exprimase întotdeauna foarte clar această dorință.

În timp ce dădea înapoi, cu atenția concentrată asupra ușii camerei în care se afla congelatorul, se lovi de brațul fotoliului victorian. Se opri și ascultă. Murmurul din spatele ușii continuă. Lucy se răsuci în pat. În lumina slabă, îi întrezări capul cu păr negru mișcându-se pe pernă.

— Mami, șopti ea cu o voce subțire.

— Liniștește-te! Eddie se aplecă. Nu e timpul să te trezești. Dormi.

Lucy nu răspunse. Eddie numără până la o sută. Apoi, urcă pe vârfuri scările, se strecură pe hol și închise încet ușa de la pivniță în urma sa.

„O amintire despre mine.” Cuvintele reveneau neliniștite în mintea sa, sfidând toate eforturile lui de a le opri. Despre ce vorbea Angel?

Apa dăduse în clocot. Eddie prepară ceaiul. În timp ce aștepta să se infuzeze, trase draperiile de la bucătărie și privi absența întunecată de dincolo de ele. Londra nu era niciodată cu adevărat în întuneric. Își propti fața de geam și zări copacii din fundul grădinii conturați de strălucirea galbenă a lămpilor cu sodiu din nord. Cele trei blocuri de apartamente sociale se ridicau ca niște monoliți negri la dreapta domeniului Carver. Erau destul de multe lumini în apartamente, pe alei, în fața

ușilor de la intrare și la parterul caselor. Se întreba dacă vreuna dintre lumini era de la apartamentul familiei Reynolds.

Cedând unui impuls, deschise fereastra și lăsă aerul rece să îi mângâie fața. Îl simți cum îi ștergea urmele de febră și îi limpezea mintea. Se gândi la mintea lui ca la un deșert pustiu sub un cer luminat de stele. Fericirea îl luă prin surprindere. În depărtare, un tren de marfă zăngăni la o trecere de cale ferată și se auzi un fluier.

— Ce naiba faci? întrebă Angel.

Se întoarse, în agitația sa făcând să cadă cârpa de vase. Angel stătea în ușa bucătăriei, cu fața serioasă și sprâncenele ridicate. Purta jeanși și un pulover și avea părul prins la spate.

— Aș închide fereastra dacă aș fi în locul tău. Factura la gaze va fi și așa suficient de mare.

Se întoarse și se chinui să închidă geamul. O auzi intrând în cameră.

— Te-ai trezit devreme, spuse ea.

— Nu puteam dormi cum trebuie. Încă mai am temperatură.

— Ai luat niște paracetamol?

— Da.

— A, bine… ai făcut niște ceai.

Își îndepărtă privirea de la fereastră și o văzu deschizând frigiderul. Se uită la el în timp ce strecura un pachet învelit în folie de plastic și carton pe raftul de sus.

— M-am gândit să mâncăm musaca diseară. Pe vremea asta ai nevoie de ceva care să te încălzească.

Eddie turnă ceai pentru amândoi. Se așezară la masă pentru a-l bea.

— Trebuie să ies puțin, spuse Angel.

— Acum? Nu e nici măcar șase.

— Am una sau două treburi de care trebuie să mă ocup. Nu îi dădu nicio șansă să mai pună alte întrebări. Cred că ar trebui să te duci înapoi în pat. Febra asta chiar te-a doborât, nu-i așa? Nu ești tu însuți.

Ca întotdeauna, grija ei îl încălzi.

— Sunt încă destul de obosit, admise el. Mi-am petrecut mare parte din noapte foindu-mă. Nu prea m-am odihnit.

— Du-te înapoi în pat și mai bea o ceașcă cu ceai. Lucy va fi în regulă – va dormi până la nouă, cel puțin. Când mă întorc, o să văd cum te mai simți.

Corpul lui nu dorea să se miște, așa că Eddie rămase la masa din bucătărie, sorbind ceai și întrebându-se când va începe să își facă efectul paracetamolul. O auzi pe Angel mișcându-se prin hol și la etaj. Un moment mai târziu, se întoarse în bucătărie. Purta haina ei de ploaie lungă și deschisă la culoare. Pe cap, avea o beretă neagră în care își adunase părul. Gulerul hainei era ridicat. Își luă cheile din cârligul de pe ușă. În cealaltă mână ținea un plic galben-închis.

— Te descurci de unul singur?

— Foarte bine. O să mai beau niște ceai și pe urmă mă duc sus.

— Bea cât mai multe lichide. Angel îi atinse mâna în drum spre ușă. Apoi, încearcă să te odihnești.

Îi ascultă pașii îndepărtându-se pe hol și auzi ușa din față care se închidea în urma ei. Era singur. Asta nu era bine, își spuse el. Trebuia să se miște. Să se ducă unde? Dacă privea în interiorul său, părea să fie închis într-un spațiu infinit. Cum spațiul era infinit, mișcarea de orice fel părea fără rost. Dar Angel se va supăra dacă îl găsea acolo când se întorcea.

Sprijinindu-se de masă, Eddie se strădui să se ridice. Angel îi spusese să bea niște ceai. Ceainicul și laptele erau pe bufet, lângă ibric. Traversă încăperea cu foarte mare prudență, ca un om care mergea pe o gheață ce putea fi prea subțire ca să îi suporte greutatea. Fără să se mai obosească să-l încălzească, își umplu cana cu ceai călduț.

Angel era maniacă în privința ordinii, așa cum fusese și Thelma. Eddie închise cutia cu lapte și deschise frigiderul pentru a-l pune înăuntru. Pentru a-i face loc, trebuia să mute musacaua pe care o adusese Angel din pivniță. Era o cină pentru doi cumpărată de la supermarket, într-un recipient plat, acoperit cu folie și pus într-un carton. Pe o latură a cutiei de carton, Eddie observă un punct roșu, nu mai mare decât o furnică strivită. Îl atinse cu vârful degetului. Roșul mânji cartonul alabastru-deschis. O picătură de sânge de la musaca? Săracul miel. Sau poate că Angel și-a înțepat degetul precum prințesa din poveste.

În timp ce se duse sus clătinându-se, Eddie se întrebă de ce Angel ieșise așa devreme. Plicul gros sugera că se ducea la poștă; un pachet de dimensiunea aceea trebuia să fie cântărit. Nu exista oare un oficiu poștal deschis non-stop în centrul

Londrei, undeva lângă piața Leicester? Dar de ce era așa urgent? De ce nu aștepta până se deschidea oficiul lor local? Poate că avea legătură cu unul dintre clienții ei. Eddie știa că Angel făcea câteodată comisioane în plus pentru ei, lucruri mici, care erau plătite cu bani peșin, din care nu se reținea comisionul doamnei Hawley-Minton.

„La ora șase, într-o luni dimineață?”

Eddie își scutură capul încercând să înlăture simultan și durerea de cap, și confuzia. Nu mai conta. Angel era o persoană foarte discretă, căreia îi plăcea să nu amestece lucrurile din viața ei.

Ajunse pe culoar. Patul arăta foarte îmbietor prin ușa deschisă a camerei sale. Dar ezită în prag. Dacă se trezea Lucy? Era foarte ușor pentru Angel să spună că Lucy va dormi tot timpul, dar dacă nu o făcea? Se știa cât de imprevizibili sunt copiii. Trebuia să se gândească la această posibilitate înainte ca Angel să plece. Angel ar fi trebuit să se gândească la asta.

Eddie se duse pe hol și deschise ușa camerei lui Angel. Deși o făcea din cele mai întemeiate motive, faptul că intra în camera ei părea aproape un sacrilegiu. Își aminti de Thelma, căreia îi plăcuse atât de mult să-și bage nasul în lucrurile lui Angel. El nu era așa.

Camera mirosea a Angel. Așa cum se așteptase, totul era foarte ordonat. Patul fusese făcut. Pe suprafețele orizontale, lucrurile erau frumos rânduite. Ușile șifonierului făcut de domnul Reynolds erau închise.

Receptorul intercomului era băgat în priza aflată lângă patul de o singură persoană. Eddie îl scoase. Era sigur că Angel va înțelege. Angel era neîndurătoare cu adulții care nu aveau grijă de copiii aflați în seama lor.

Eddie se întoarse să plece. În momentul acela, realiză ca intercomul îi era inutil. Adevărat, dacă Lucy se trezea, el îi va auzi plânsetele, dar nu va putea intra în pivniță să o calmeze. Angel avea cheia. Era pe același inel cu cheile dubiței și ale ușii de la intrare.

Eddie se sprijini de perete, recunoscător pentru răceala care îi răcorea obrazul fierbinte. Era foarte îngrijorător. Dacă Lucy se trezea, el putea să se ducă jos și să discute cu ea prin ușă. Dar ușa era izolată fonic, deci comunicarea putea fi dificilă. În afară

de asta, la ce va folosi să vorbească printr-o ușă cu un copil speriat?

O soluție posibilă îi veni în minte. Domnul Reynolds îi dăduse două chei atunci când pusese ușa cu o yală cu cinci pârghii la pivniță. Din câte știa Eddie, ea luase doar una dintre ele.

Se uită prin cameră, întrebându-se unde ar ține Angel cheile de rezervă. Era genul de persoană pentru care fiecare lucru avea locul lui. Era posibil să își dea seama de localizarea cheii apelând la bunul-simț.

În clipa aceea, auzi un vehicul trăgând în fața casei. Motorul suna ca acela al dubiței. Se repezi la fereastră și trase cu ochiul în stradă. Spre ușurarea lui, era Ford Escortul roșu care aparținea cuplului de tineri certăreți de alături. Dar incidentul îl zdruncină atât fizic, cât și emoțional. Angel se putea întoarce oricând. Mișcările ei erau imprevizibile. Ar fi teribil dacă l-ar fi prins băgându-și nasul prin lucrurile ei. Își simți picioarele slăbite, parțial din cauza febrei și parțial din cauza imaginării reacției ei.

Eddie abandonă căutarea, se duse la el în cameră și băgă intercomul într-una dintre prize. Nu se simțea bine. Avea nevoie de somn. Nu era corect ca, bolnav fiind, să aibă atât de multe lucruri pentru care să-și facă griji. Se întinse pe jumătate pe pat și sorbi din ceaiul care era aproape rece. Angel fusese bună cu el de dimineață, ceea ce era o ușurare după ziua de ieri. Se rușină de amintirea în care ea sărea la Lucy cu foarfecele. Nu o văzuse niciodată pe Angel purtându-se așa. Nici măcar cu obraznica de Suki. „Lucy este specială.”

Încercă să-și distragă atenția gândindu-se la Crăciun. Nu mai erau nici trei săptămâni până atunci. Spera ca Lucy să mai fie împreună cu ei de Crăciun. Ar fi minunat să poată împărtăși cu ea o zi atât de emoționantă. Va face în minte o listă cu cadourile pe care ar putea să i le cumpere.

Era adevărat că niciuna dintre celelalte fetițe nu stătuse atât de mult – două săptămâni era perioada obișnuită. „Dar Lucy este specială.”

Se întinse și își închise ochii. Intercomul fâșâia și pocnea, un relaxant zgomot de fundal, ca pocniturile și murmurul focului cu gaz. Eddie alunecă spre somn. Aproape că adormise când un vaiet se auzi prin intercom.

— Mami…

Eddie își scoase picioarele de sub pilotă și se ridică. Așteptă, ținându-și respirația ca și când ar fi existat vreun pericol ca Lucy să îl audă. Poate că va adormi din nou.

— Mami… mi-e sete.

Eddie așteptă, sperând. Dar Lucy nu adormi. În curând, începu să plângă. Era puțin după șapte jumătate.

Plânsetul continuă în timp ce Eddie își puse halatul și își vârî picioarele în papuci. Se duse înapoi în dormitorul lui Angel. Disperat, trase de sertare și deschise ușile șifonierului. Plânsetele lui Lucy continuară, mai slabe, pentru că erau mai îndepărtate, iar asta făcea ca lucrurile să fie și mai rele. Distanța le dădea o conotație rea: lăsau mai mult loc imaginației să se desfășoare.

Până la urmă, nu a fost dificil să găsească în sfârșit cheia. Angel nu o ascunsese. De ce ar face-o? Asta era casa ei. O găsi împreună cu alte duplicate în sertarul clin dreapta sus al comodei. Cutia neagră, lăcuită era și ea acolo, cea care conținuse pașaportul Angelei Wharton. Cheile fuseseră băgate între ea și un teanc de scrisori.

Eddie a ridicat inelul. Conținea un set complet al cheilor lor – casă, mașină, dormitorul din spate, pivniță și una mai mică, despre care presupuse că era de la congelator.

Plânsetul își schimbă tonalitatea – deveni mai tare, mai strident și pe o tonalitate mai înaltă; frecvența suspinelor crescu și ea în vreme ce acestea erau alimentate de panică. „Nimeni nu mă vrea, nimeni nu mă iubește, mă vor lăsa singură aici până când voi muri.”

Cu plânsetul răsunându-i în minte, Eddie se împiedică pe scări, fiind gata să cadă la un moment dat. Mâna îi tremura atât de tare, încât îi fu greu să bage cheia în yală.

— Liniștește-te, strigă el temându-se că Lucy nu putea să îl audă. Vin îndată.

În sfârșit, ușa se deschise. Patul era gol. Inima îi tresări. Lumina de veghe era atât de slabă, încât abia putea distinge ceva. Își trecu mâna peste întrerupător, și lumina din tavan se aprinse. Lucy era ghemuită în fotoliul victorian, cu Jimmy într-o mână și doamna Wump în cealaltă. Nu mai plângea. Apariția lui o șocase și acum nu mai plângea. Se uită la el cu ochi mari, care în această lumină și din acest unghi păreau negri.

— Ce se întâmplă, Lucy? Eddie tropăi în jos, pe scări, îngenunche lângă fotoliu și își puse brațele în jurul trupului ei mic. Totul este în regulă acum. Sunt aici.

Ea se adăposti în brațele lui.

— Vreau să mă duc acasă. O vreau pe mami. Vreau…

— Șșșt. Vrei ceva de băut?

— Nu, se tângui Lucy. Vreau să mă duc acasă. Vreau…

— În curând, se pomeni Eddie spunând. Vei merge la mama ta în curând. Dar trebuie să fii o fetiță cuminte.

Respirația lui Lucy mirosea a stătut. Avea urdori la ochi din cauza somnului. Căscă.

— Angel nu va fi prea încântată dacă te găsește afară din pat. Eddie bănui că Angel nu va fi încântată nici dacă îl găsea pe el aici, jos. De ce nu te cuibărești din nou sub pilotă?

— Nu vreau. Nu sunt obosită.

Eddie o ridică și o puse pe pat. Nu opuse rezistență, iar corpul îi era încă greu și se mișca cu dificultate.

— Nu pleca. Nu mă lăsa singură.

— Nu plec. Eddie se așeză pe fotoliul victorian și îi dădu lui Lucy pe Jimmy și pe doamna Wump. Acum, dormi.

Spre surprinderea lui, ea se conformă. În cinci minute, dormea tun din nou. Medicamentele încă aveau efect asupra ei. Doar ca să fie sigur, Eddie așteptă un moment înainte să se ridice. Scaunul scârțâi când se mișcă, iar Lucy deschise ochii.

— Vreau ceva de băut.

Eddie se gândi că era o tactică pentru a trage de timp. Cana roșie se afla încă lângă patul ei. O ridică și descoperi că era goală.

— O să-ți mai aduc niște apă.

— Vreau suc.

— Vom vedea, spuse Eddie cu voce slabă.

Deschise ușa de la camera în care se afla congelatorul. Mirosea vag a mâncare. Găsi sucul în dulapul de deasupra chiuvetei și umplu cana. I-o duse lui Lucy, dar descoperi că adormise din nou.

Lăsă băutura lângă pat și se întoarse în încăperea în care era congelatorul pentru a pune sticla cu suc la loc, în dulap. Angel nu trebuia să afle niciodată că venise aici. Observă că pe suportul de vase se aflau un bol, un cuțit, o furculiță și o lingură. Aveau tacâmuri speciale pentru copii, dar acestea erau de

dimensiuni normale. Pentru un motiv anume, Angel mâncase micul dejun aici.

Pe de altă parte, nu avea nimic de mâncare. De obicei, mânca musli la micul dejun, câteodată pâine simplă sau pâine prăjită. În orice caz, de ce avea nevoie de o furculiță? Problema îl sâcâia. Cedând unui impuls, descuie congelatorul și deschise ușa.

Nu văzuse interiorul congelatorului de pe vremea când acesta era nou și gol. Avea trei compartimente, două dintre ele pline cu mâncare cumpărată de la magazin, în ambalaje strălucitoare. Al treilea era plin cu carne nepreparată, ceea îl surprinse pe Eddie, pentru că Angel nu credea că merită să-ți pierzi timpul cu gătitul și prefera mâncarea semipreparată. Carnea era ambalată în pungi de polietilenă pentru congelator, unele transparente, altele albe și unele opace. Pachetele variau considerabil ca dimensiuni și forme. Unele erau suficient de mari pentru o masă substanțială de duminică. Nu era ușor să vezi exact ce conțineau pachetele, deoarece erau pline de gheață. Unele dintre ele păreau a conține oase. Angel etichetase pachetele. Eddie scoase unul cu oase mai mici.

Pe etichetă scria cu scrisul mic și ordonat al lui Angel: „S – iulie 1995”. Carnea era într-una dintre pungile transparente.

Eddie o luă în mână și simți frigul intrându-i în degete. Șuncă? Șorici?

„Am febră. Visez.”

Albeața oaselor strălucea într-o parte a pachetului. Capetele păreau ascuțite și cu margini zimțate. „S”, se gândi Eddie: „S” de la Suki. Un fior îi străbătu corpul. Degetele îi erau amorțite. Mâinile îi căzură pe lângă corp. Celelalte mâini, mai mici, căzură înapoi în congelator.

Capitolul 11

„Există anumite firi, care, potrivindu-se cu depravarea capricioasă a minții, clocesc și produc vicii a căror noutate și monstruozitate nici măcar nu pot fi numite…”

Religio Medici, II, 7

Sally se gândi că Michael avea să îl lovească pe bărbat. Acesta îi acostase luni dimineață devreme, atunci când plecaseră din casa lui Oliver pentru a se duce în Paradise Gardens.

— Ascultați, spuse Frank Howell cu zâmbetul lui de heruvim ponosit. Nu sunt un străin, nu-i așa? Dumneata și doamna Appleyard mă cunoașteți. Iar asta funcționează în ambele sensuri.

Sally făcu câțiva pași în față, interpunându-se între jurnalist și Michael.

— Ne grăbim, domnule Howell. Poate că vom vorbi mai târziu.

— De unde ai știut cum să ne găsești? întrebă Michael în timp ce deschidea portiera Roverului.

— Prin relații și pe diverse căi. Howell încercă să zâmbească. Îmi fac doar meseria.

— Probabil că a fost Derek Cutter, spuse Sally cu vocea dintr-odată dură. Genele lui Howell tresăriră. I-am dat numărul de telefon când am vorbit cu el, ieri.

Michael se aruncă în mașină și porni motorul. Sally se așeză pe scaunul din stânga șoferului. Howell, gentlemanul perfect, îi ținu ușa.

— Țineți minte, doamnă Appleyard, funcționează în ambele sensuri. Poate că sunt lucruri pe care eu le știu, și voi nu.

Michael eliberă ambreiajul, iar Howell trânti ușa în grabă.

— Îmi pare rău. Sally simți cum i se urcă sângele în obraz.

— Nu e vina ta, spuse Michael. A naibii hienă.

După aceea, merseră în tăcere. La naiba cu Michael care menționase hienele. Sally încercă să se convingă că ea era cea irațională. Cum putea el să știe că, în legendele musulmane, o hienă era un demon rău care mânca oameni, în special copii furați?

Se petrecuse un accident pe strada Fortis Green, și traficul se oprise complet. În timp ce așteptau în coloană, Michael se foi pe scaun, ochii săi plimbându-se dintr-o parte în alta, uitându-se după străzi laterale care nu existau, căutând modalități de a evada.

— O să-l sun pe Maxham. Poți să-mi dai telefonul mobil?

— L-am lăsat la Oliver, minți Sally, mușchii ei încordându-se la gândul unei alte confruntări între Maxham și Michael.

Michael se încruntă la ea. Sally se simți rău din cauza sentimentului de vinovăție. Deschise gura să-și mărturisească minciuna, dar, în momentul acela, mașinile începură să se miște. Niciunul dintre ei nu mai spuse nimic până ajunseră la North Circular.

— De la Muswell Hill, avem un Peugeot 205 roșu-închis pe urmele noastre.

— Ne urmărește? întrebă Sally. Ești sigur?

— Bineînțeles că nu sunt. Tot ce știu este că, de atunci, se află în urma noastră, la două-trei mașini.

Sally se întoarse și încercă fără succes să vadă fața șoferului.

— Crezi că Maxham a pus pe cineva să ne urmărească?

— Mă îndoiesc. Probabil că are destule pe cap oricum. Michael depăși un camion și, la cincizeci de metri în urma lor, Peugeot-ul îl depăși și el. Doar dacă încă mai bănuiește că noi am făcut-o. Că eu am făcut-o.

— Michael. Te rog!

— Notează numărul.

Sally își deschise geanta și scoase un plic vechi și un stilou. Michael deveni din ce în ce mai agitat în timp ce ea se chinuia să citească numărul de înmatriculare al Peugeot-ului care se ascunse prompt, poate intenționat, în spatele mașinilor aflate între ei. Reuși în cele din urmă și apoi își dori să fi putut face și altceva în afară de a-și asculta gândurile. Orice era mai bine decât nimic.

Pentru a-și distrage atenția de la hiena aflată înlăuntrul ei, Sally scoase ghidul alfabetic al străzilor. Se uită la index. Existau

trei șosele Paradis, o Grădinile Paradisului, Pasajul Paradis, Piața Paradis, strada Paradis și aleea Paradis. Grădinile Paradisului erau singura bucățică de rai din nord-estul Londrei. Se întrebă cine alesese numele și de ce. Probabil nimic, în afară de talentul de vânzător al cuiva: cumpără una dintre aceste case și te vei bucura anticipat de fericirea ce va urma. Lacrimi îi umplură ochii. Era o cruzime să alegi acest loc, un rafinament diabolic, totul făcând parte din același scenariu ca și descoperirea de ieri, de la biserica St. Michael din Beauclerk Place.

— Care a fost mesajul mai exact? îl întrebă ea pe Michael.

— Că Lucy Appleyard se află la numărul 43 pe Grădinile Paradisului. Mesajul a fost repetat o dată. A fost lăsat chiar înainte de ora opt. L-au înregistrat automat. Maxham a spus că au localizat apelul – a fost făcut de la un telefon public din Golders Green.

— Era trecut de opt patruzeci și cinci când ne-au sunat.

Michael schimbă viteza fără să fie nevoie. Un moment mai târziu, spuse:

— Cel care a telefonat a spus încă ceva: „Nu doar pantalonii ei de data aceasta”.

— Așa și?

— Apelul nu a fost o farsă. Nu au spus presei că pantalonii lui Lucy au fost găsiți.

Grădinile Paradisului se aflau la mai puțin de un kilometru și jumătate de Kensal Vale, o stradă lungă, șerpuitoare, cu case din cărămidă roșie lipite una de alta, poate vechi de nouăzeci de ani. Multe dintre ele aveau șipci bătute în geamuri. Două mașini de poliție și o dubă neînmatriculată erau parcate la capătul îndepărtat al străzii.

— Nu e Lucy, spuse Michael. Ține minte asta. Cât timp este în viață, mai există speranță.

Sally se uită pe geamul din stânga ei, la doi copii având poate zece ani, care ar fi trebuit să fie la școală, dar în schimb erau cocoțați pe capota unei mașini și făceau poștă o țigară.

— Dacă mai e în viață.

— Dumnezeu să mă ajute. Mă trezesc câteodată sperând să nu mai fie.

— Astfel încât să se termine totul?

El dădu din cap.

— Pentru ea. Și pentru noi.

— Este îngrozitor. Totul se schimbă din cauza asta. Tu. Eu. Totul.

Era gata să îi spună despre minciuna cu telefonul. Dar el nu îi dădu nicio șansă.

— Trebuie să conștientizăm, spuse el, că nimic nu va mai fi la fel. Orice s-ar întâmpla. Nu te mai poți întoarce. Am aflat asta acum multă vreme.

— Ce vrei să spui? întrebă Sally.

— Când eram mic, am fost implicat într-o crimă.

— Poftim? Cuvântul ieși precum o șoaptă, ca și când cineva îi dăduse un pumn în stomac. De ce nu mi-ai spus niciodată?

Michael trase în spatele unei mașini de poliție. Unul dintre cei doi ofițeri de pe trotuar se îndreptă către ei.

— Din cauza unchiului David, spuse Michael. La momentul respectiv, i-am promis... El și familia lui erau mult mai implicați decât mine. Și, la început, nu am fost sigur cum vei reacționa. Apoi, m-am gândit că, dacă spun mai puțin, e mai bine. Toate astea ce i se întâmplă lui Lucy – sunt ca o pedeapsă.

„Dragul meu.”

Se uită la ea, iar Sally zări lacrimile din ochii lui. Deschise gura să vorbească, dar era prea târziu, polițistul ajunsese lângă mașină și se aplecase la geamul lui Michael. Acesta se întoarse pentru a vorbi cu el, lăsând-o pe Sally să se lupte cu întrebările fără răspuns. „Familia lui David?”

— ’Neața, sergent. Polițistul era tânăr și foarte agitat; se uită la Sally, apoi privi repede în altă parte, ca și când ar fi făcut o obrăznicie. Domnul Maxham este în casă. Puteți intra direct. Dacă lăsați cheia în mașină, vom avea noi grijă de ea.

În timp ce Sally mergea pe trotuar, era conștientă de draperiile care se mișcau și ochii care priveau din casele aflate în jur. În afară de băieții care stăteau puțin mai departe și fumau cu nonșalanță o țigară, nu existau spectatori în stradă; nu era genul acela de zonă. În Grădinile Paradisului, ca și în Kensal Vale, poliția aducea necazuri, nu protecție: nu erau cei care protejau societatea, ci aceia care aplicau pedepse.

Fereastra de la parterul casei aflate la numărul 43 fusese bătută în scânduri. Unul dintre geamurile de deasupra era spart și niciunul dintre ele nu avea draperii. În timp ce se apropiau, al doilea polițist bătu la ușa din față, iar aceasta se deschise.

Înăuntru exista un hol îngust, cu tavanul și pereții tencuiți cu ipsos galben, care se exfolia, iar podeaua era acoperită cu ziare și afișe vechi; mirosea puternic a umezeală și excremente. Bărbatul în civil care le deschisese le făcu semn către scări. Maxham cobora vorbind cu o persoană invizibilă, aflată mai sus pe scări.

— Pune-o să dea o declarație. Nu mă interesează dacă refuză. Vreau să văd negru pe alb până la prânz, dacă nu chiar mai devreme. Se întoarse către Sally și Michael și, fără să-și schimbe tonul, continuă. V-a luat ceva timp. Haideți sus, să vedeți ce avem. V-aș duce afară, unde mirosul nu e așa de rău, dar ar fi o problemă cu eventualii spectatori. Unul dintre nenorociți are un binoclu. Iar vecinul de alături se joacă cu camera video.

Îi conduse într-o cameră din spatele casei. Pe jos erau două saltele, iar pe pereți – postere decolorate, cu fotbaliști. Fereastra era țintuită cu scânduri, dar cineva montase o lampă puternică. Maxham arăta ca o stafie la lumina ei, fața lui buhăită fiind lipsită de culoare. Nu se bărbierise încă în dimineața aceasta și chipul lui arăta la fel de obosit precum costumul de tweed. Lui Sally îi trecu prin minte că până și Maxham ar putea avea sentimente, că până și el ar putea considera că acest caz este chinuitor.

Singura persoană din cameră era o femeie-polițist în uniformă. Lângă ea, un scaun de bucătărie fără spătar ținea loc de măsuță. Blatul fusese acoperit cu o foaie de hârtie, iar pe acesta se afla un plic căptușit, aproape la fel de mare ca blatul scaunului.

— Le poți cumpăra de la librărie sau de la vânzătorii de ziare. Maxham sâsâi trăgând aer printre dinți. Este nou-nouț. Fără adresă, fără nimic.

— Prea mare ca să încapă în cutia de scrisori, spuse Michael.

— A fost împăturit. Se poate vedea urma. Degetul lui Maxham desfăcu plicul în două. Nici măcar nu era sigilat.

Își puse o pereche de mănuși și, ținând plicul aproape de deschizătură, îl ridică cu grijă, astfel încât fundul plicului se sprijinea de scaun.

— Priviți. Nu tu, sergent. Doamna Appleyard.

Polițista ajustă unghiul luminii. Sally se uită prin deschizătura plicului. Înăuntru se afla o grămadă de păr negru.

— Nu puneți mâna, ordonă Maxham. La drept vorbind, n-ar trebui să fac asta. Dar trebuie să știu dacă părul acela este al lui Lucy. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Cum să îmi dau seama? Mai ales dacă nu pot să îl ating.

— Mirosiți-l.

Sally se aplecă. Mirosul puturos al casei contrasta cu cel de plastic și hârtie al plicului. Pe lângă acestea se simțea un altul, o dâră de parfum ce amintea de pădurile scandinave.

— Un fel de sare de baie cu miros de pin? Șampon?

— Folosiți așa ceva? Putea părul lui Lucy să miroasă a așa ceva?

— Nu, nu folosim. Se uită mai atent, dorind să atingă norul întunecat care ar fi putut face parte din Lucy. Ar putea fi al ei.

— Deci oricine o ține captivă i-a făcut o baie, poate i-a spălat părul. Michael părea dintr-odată foarte obosit. Ar trebui să fim recunoscători pentru asta.

Sally se întoarse către Maxham.

— Ar putea fi un semn bun? Că au grijă de ea?

Ochelarii cu ramă neagră sclipiră, captând lumina.

— Da, ar putea fi.

— Nu putem spune asta, spuse Michael. Nici tu nu o poți face.

Maxham îl ignoră.

— O să știm cu siguranță într-o oră sau două, doamnă Appleyard. Am ridicat deja mostre din părul lui Lucy din apartamentul dumneavoastră. Este o simplă chestiune de comparație.

— Și apoi ce se întâmplă? vru să afle Michael.

Maxham sâsâi, dar nu răspunse.

— Mulțumim că ne-ați arătat, îi spuse Sally lui Maxham. Și că ne-ați primit.

— M-am gândit că ar fi bine pentru toți. Vocea lui Maxham era aspră, dar, pentru o clipă, o undă de bunătate păru a se observa pe fața lui.

— Există vreun martor? întrebă Michael. Cu siguranță, cineva trebuie să fi văzut ceva.

— Nimic de luat în considerație. Maxham ieși pe hol. Unei femei de vizavi i s-a părut că a văzut o dubită deschisă la culoare, care a oprit în față în jurul orei șase și jumătate. Nu știe marca și nu a văzut cine o conducea. Îi luăm o declarație, dar nu valorează mare lucru.

Familia Appleyard îl urmă pe hol.

— Ai pus pe cineva să ne urmărească, nu-i așa? întrebă Michael.

Maxham se răsuci spre ei.

— Nu. De ce?

— Ne-a urmărit un Peugeot 205 roșu-închis aproape tot drumul din strada Inkerman.

— Ai notat numărul?

— Poftim. Sally deschise geanta și scoase plicul.

Maxham întinse mâna după el.

— O să-l verific și vă comunic. Ești sigur că vă urmărea?

— Probabil, spuse Michael. Nu absolut sigur.

Polițistul din capătul holului deschise ușa în timp ce ei se apropiau.

— Vom ține legătura dacă mai apare ceva, le zise Maxham. Și vă voi comunica rezultatele testului imediat ce le aflu eu însumi.

Michael se uită la el, dar nu spuse nimic.

— Mulțumim, rosti Sally. La revedere.

Ușa se închise în urma lor. Roverul era încă acolo unde îl lăsaseră. Tânărul polițist le făcu cu mâna rușinat.

Michael conduse încet pe Grădinile Paradisului.

— E pornit împotriva mea, nu-i așa? spuse Sally.

— De ce crezi asta?

— Din cauza religiei.

— Crezi că toate cele trei incidente sunt legate între ele?

— Trebuie să fie. Sally făcu o pauză, dar Michael nu o contrazise. Prima dată, mâna într-un cimitir, continuă ea. Apoi, picioarele în pantalonii lui Lucy în porticul unei biserici. Și acum, părul în Grădinile Paradisului. Îi veni să râdă. Se stăpâni. Se joacă cu noi, oricine ar fi. Nu crezi?

— Nu știu ce să mai cred.

Michael intră în traficul care se îndrepta spre sud-est, pe strada Harrow. Pentru câteva clipe, niciunul dintre ei nu spuse nimic. Undeva în partea stângă se afla turla bondoacă a bisericii St George, din Kensal Vale.

— Mai este un tipar, spuse Michael brusc. Geografic. În afară de Beauclerk Place, toate sunt în nord-estul Londrei. Pe o rază de câțiva kilometri pătrați.

— Dar nu sunt decât alte două locații. Grădinile Paradisului și cimitirul Kilburn.

— Și biserica St George. Este la o distanță egală între Harlesden și Kilburn. Ca și casa Carlei. Și strada Hercules este la est de Kilburn.

Sally se foi pe scaun.

— Oare formează vreun semn pe hartă?

— Un simbol sau ceva asemănător? Mă îndoiesc. Dar poate înseamnă că persoana pe care o căutăm locuiește sau lucrează între cele două – undeva între Beauclerk Place și un grup de alte locații. Mă întreb dacă…

— Ce faci? îl întrerupse Sally realizând brusc că Michael nu mergea înapoi spre strada Inkerman, ci către centrul orașului.

— Vreau să-l văd pe unchiul David. Michael se uită la ea cu o față pe jumătate supărată, pe jumătate surprinsă. Nu o să dureze mult. Într-un fel, este un traseu mai rapid.

— Dar cum rămâne cu Oliver? Sally se uită la el. Și i-ai spus lui Maxham unde vom fi? Și ce se întâmplă dacă apar noutăți?

— Dacă n-ai fi uitat telefonul, nu ar fi fost nicio problemă. Ridică tonul. Ei bine, o să-i sun.

Fără avertisment, trase la bordură și parcă mașina într-un loc unde parcarea era interzisă. Michael, care era atât de riguros în a urma cele mai neînsemnate reguli și legi în viață. Pentru câteva secunde, Sally fu prea surprinsă pentru a vorbi. O pereche de cabine telefonice se afla în fața unui șir de magazine.

Ea scotoci prin poșetă.

— Michael, nu e nevoie, am…

Înainte să apuce să termine, el ieșise din mașină. Trânti ușa și se îndreptă spre o cabină telefonică fără să privească înapoi. Spre ușurarea lui Sally, nu era nici ocupată, nici aparatul defect. Îl privi pe soțul ei prin geam, observând cu un amestec de iritare și compasiune că el alese să stea cu spatele la ea. Faptul că îl mințise o râcâia pe dinăuntru ca un acid coroziv.

Observă că o mașină parcă în spatele lor și o portieră se închise, dar nu îi dădu atenție. Apoi, pași se auziră pe trotuar, iar ea aruncă o privire peste umăr. Peugeot-ul 205 roșu-închis era parcat imediat în spatele lor. Sally căută butonul de blocare al ușii și îl apăsă. Fața lui Frank Howell se lăsă în jos până ajunse la nivelul ei. Fără tragere de inimă, ea coborî geamul.

— Doamnă Appleyard? Nu vreau să vă deranjez…

— Atunci nu o faceți.

— Ascultați, nu vreau să vă sâcâi, dar poate pot să ajut.

— Cum?

— Aud lucruri. Ochii lui mici erau injectați. Am pe cineva în echipa lui Maxham.

— Foarte bine pentru dumneata.

— Maxham nu vă spune totul, știți. Își ascunde bine cărțile.

— Dați-mi un exemplu.

— Și în schimb…

— Depinde. Sally găsi undeva puterea de a negocia. Eventual, poate un interviu personal. Dar nu încă. Și nu înainte de a-mi arăta ce puteți face.

— Nu este ceea ce credeți, spuse Howell stângaci. Ei bine, un interviu ar fi binevenit, dar vreau să ajut cu adevărat. Cu toții vrem. Derek spunea…

— Nu am prea mult timp. Sally își dorea să aibă încredere în el, dar era mai sigur a se folosi cinismul ca pe o pavăză. Și ce puteți să îmi spuneți?

— Sunt câteva vești bune. Știți de procedurile disciplinare împotriva soțului dumneavoastră pentru lovirea unui suspect?

Sally dădu din cap. Partea aceea a poveștii nu fusese făcută publică, așa încât susținea afirmația lui Howell că avea o sursă în interiorul poliției.

— Avocații se întâlnesc astăzi. Se zice că este doar de fațadă. S-au întâlnit deja neoficial și au ajuns la o înțelegere. Soțul dumneavoastră este absolvit de orice vină.

Sally își ascunse ușurarea pe care o simțise și care, în orice caz, ar fi fost prematură.

— Asta-i tot?

Howell strânse din buze.

— Ce știți despre prima atrocitate? Știți unde a fost găsită mâna?

— În cimitirul Kilburn. Nu e niciun secret pentru nimeni.

— Mai precis, unde a fost găsită? Pe care mormânt? Poliția nu a precizat acest detaliu. Dar eu știu. Am o fotografie.

Scoase la iveală o poză de 10x15 centimetri dintr-un buzunar interior al jachetei soioase. O strecură prin geamul coborât.

— Păstrați-o dacă doriți. Când putem discuta? Poate că ați vrea să luați legătura cu răpitorul.

— Ce naiba faci aici? Michael se ivi dincolo de geam.

Jurnalistul se dădu la o parte. Sally coborî geamul mai jos și își scoase capul. Howell se retrăgea către mașina lui, iar Michael se uita în urma lui.

— E în regulă, Michael. Haide – trebuie să mergem. Domnul Howell nu ne va mai urmări.

— Atunci, o să vă telefonez mai târziu, spuse Howell privindu-l pe Michael. Noroc!

Se îndreptă brusc spre ușa șoferului. Până ce Michael se instală în fața volanului, Peugeot-ul se îndepărta rapid pe strada Harrow.

Michael porni motorul.

— Ce crede Howell că face?

— Spune că va fi omul nostru în presă în schimbul unui interviu în exclusivitate.

— Dacă îl văd încă o dată…

— Nu-i nimic. Pot să am eu grijă de el.

Michael își luă ochii de la drum și o privi cu asprime.

— Chiar poți?

— Nu mă lua peste picior.

Traficul din fața lor încetini și se opriră la semafor.

Michael se întoarse să o privească.

— Deci ți-a spus Howell ceva interesant?

— Se pare că avocații o să rezolve micile tale probleme disciplinare.

Motorul Roverului se opri, poticnindu-se ca un cal înțepat de o viespe. Michael îl porni din nou.

— Ce știi despre asta?

— Oliver mi-a spus ieri. A presupus că știu deja de la tine. Și este foarte bine că mi-a spus sau altfel nu aș fi avut nicio idee despre ce mi-a zis Howell.

Semaforul se schimbă pe verde. Sally se întrebă dacă jignirea din vocea ei fusese la el de evidentă pentru Michael cum fusese pentru ea.

— Voiam să îți spun vineri seară, zise el și ea știu că era explicația cea mai apropiată de o scuză pe care ar fi putut-o primi.

— Nu mai contează. Bineînțeles că era important, la fel ca și ororile pe care le împărtășise, copil fiind, cu David Byfield și pe care acum le ascundea cu atâta grijă. În ambele cazuri, ceea ce conta cel mai mult era faptul că nu îi spusese și ei.

Michael își drese glasul.

— Cum de știa Howell?

— Are o sursă în cadrul poliției. Nu știu unde și pe cine. Mi-a dat și o fotografic a mormântului din cimitirul Kilburn, cel pe care au găsit mâna. Este un fel de medalion deasupra lui, cu însemne iacobine, un craniu și așa mai departe.

— Probabil că a fost ales la întâmplare. Sau poate pentru că se vedea că nu este îngrijit, ceva de genul acesta.

— Nu neapărat. Cu cât coșmarul continua mai mult, cu atât Sally devenea mai sigură că totul avea o semnificație.

După o vreme, Michael spuse:

— I-am telefonat lui David când am fost în cabina telefonică. Ne așteaptă.

— Te-am mințit, trânti dintr-odată Sally. Am telefonul mobil. Este în geantă.

— De ce? Nu înțeleg.

— M-am gândit că doar vei țipa la Maxham.

— Probabil că aveai dreptate.

Ea dădu din cap și spuse sec:

— Am greșit.

Tot restul drumului, ca își ținu ochii închiși și încercă să se roage. În întunericul din minte, recită *Tatăl nostru.* Cuvintele păreau niște pietre în liniștea rece și verde. Liniștea era calmă, dar Dumnezeu era absent, atenția Lui fiind îndreptată în altă parte. „O, Doamne, de ce mă părăsești când am nevoie cel mai mult de Tine?”

Timpul încetini și se opri. Era o liniște deplină. Domnișoara Oliphant era moartă, moartă, moartă: printre îngeri. Sally își întinse mâinile prin întuneric, încercând să o găsească pe Lucy. Degetele ei se închiseră în gol, iar ea se cufundă din ce în ce mai adânc în întuneric. „Asta înseamnă oare iadul, se întrebă ea, această cufundare înceată în apele întunecate ale propriei minți? Dar, dacă te cufunzi, încerci să apuci orice te poate ajuta să plutești și să respiri.” Așa că, la fel ca înainte, Sally se sili să rostească iarăși și iarăși cuvintele care nu mai însemnau nimic.

— Tu vei fi terminat, spuse ea sau gândi că a spus. Nu eu.

•

— Cred că este prima la stânga, zise Michael. Sau următoarea după ea.

Sally deschise ochii. Se aflau în partea nordică a Ladboke Grove, mergând spre sud, către zona mai ridicată a Westway. Michael își dusese nașul aici cu o seară înainte; spre ușurarea lui Sally, bătrânul refuzase oferta de a dormi la Oliver.

— Cu cine stă David? întrebă Sally.

— Cineva pe nume Peter Hudson. Este un episcop pensionat. Un vechi prieten.

— A fost un Hudson care era episcop de Rosington în anii ’70. Odată ce a ajuns episcop-senior diocezan, a fost unul dintre cei mai înverșunați oponenți ai hirotonosirii femeilor, exact prietenul potrivit pentru David Byfield.

— Ar putea fi el. David a fost și el pentru o vreme acolo. Dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Sally își aminti de vederea din Rosington pe care o găsise în cartea domnișoarei Oliphant. „Prietenul nostru comun, de care încă ne aducem aminte. Ce mică e lumea!” Nu atât de mică, încât să nu poți avea secrete.

— Deci David a avut o familie? O soție? Copii?

— O soție și un copil.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— Au murit. Michael trase mașina la marginea drumului. O să îți spun despre asta mai târziu, Sal, bine?

Nici Hudson și nici casa lui nu erau chiar așa cum se aștepta Sally. Episcopul locuia într-un apartament mic, la ultimul etaj al unui anost bloc modern, situat la o oarecare distanță de stradă. Nu avea nimic episcopal sau preoțesc: purta papuci, pantaloni largi de catifea și o jachetă de tweed cu nasturi uzați; avea o pipă în gură atunci când i-a deschis ușa familiei Appleyard și, până când au plecat, pipa i-a stat întotdeauna la îndemână. Era roz, rotofei și îndesat în aparență, opusul oaspetelui său. Mai curând, unchiul David semăna cu un episcop.

Hudson îi conduse în sufrageria cu vedere spre grădina întunecată din spatele blocului, dar și spre aglomerația orașului. Pereții și tavanul era vopsiți în alb. Avea puțină mobilă, câteva cărți și niciun tablou. Singurul obiect de decor era un crucifix mare, din lemn, aflat pe raftul de deasupra sobei cu gaz. Un morman de pături și perne de pe podea sugera că micuța canapea fusese patul unchiului David peste noapte.

La două minute de la sosirea lor, Hudson veni cu o tavă de cafea instant slabă, cu lapte deja amestecat și cu o farfurie cu

biscuiți dulci, puțin învechiți. Împărți cănile și apoi se așeză lângă Sally.

— Lucrurile acestea sunt teribile, draga mea, spuse pe un ton de conversație, o atitudine care o luă cu totul prin surprindere. Cum reușești să faci față?

— Nu fac față, murmură Sally și începu să plângă încet.

Hudson scoase o batistă mare, proaspăt călcată, din buzunarul pantalonilor. Sally îi mulțumi în gând fiindcă fusese pregătit pentru așa ceva.

— Dă-i drumul, spuse el. Mă îndoiesc că ai avut suficient timp să plângi. Și câteodată se întâmplă să nu poți.

Michael și David vorbeau lângă fereastră, cu spatele la cameră. Niciunul din ei nu părea a fi observat că Sally plângea. Lacrimile îi curseră aproape în liniște mai bine de un minut. Hudson rămase cu ochii pe jumătate închiși; nu încercă să o atingă sau să spună altceva. Treptat, lacrimile lui Sally conteniră. Își suflă nasul și își șterse ochii.

Hudson își băgă pipa înapoi în gură și căută o cutie cu chibrituri.

— Nu știu dacă vrei să te speli pe față? Este ușa de la capătul holului, dacă vrei. Cea de pe stânga.

Sally se duse într-o baie mică și ascetică să-și clătească fața cu apă rece. Ochii roșii de pe fața ei urâtă se holbau acuzator din oglindă. Se întoarse în sufragerie și constată că nimic nu se schimbase în absența ei: Michael și David încă mai vorbeau la fereastră, iar Hudson trăgea din pipă în fotoliul de lângă al ei.

— V-au povestit Michael și David ce se întâmplă? întrebă ea.

Hudson încuviință din cap:

— Atât cât au putut.

— Simt că totul este din vina mea. Ce am făcut, ce sunt a atras ura cuiva. Iar Lucy plătește prețul.

— Soția mea mi-a spus odată că am tendința cumplită să mă învinuiesc singur. Un chibrit scăpără, iar Hudson ținu flacăra care dansa în adâncitura pipei. „Nu fi așa de egoist”, obișnuia ea să spună. Avea, bineînțeles, dreptate.

— Dar, cu cât durează mai mult, cu atât pare că oricine face asta încearcă să se răzbune pe mine.

— Pe tine sau pe părinții lui, pe el însuși sau pe Dumnezeu – ce mai contează? Ideea e că persoana aceea este răspunzătoare

pentru faptele sale, nu tu. Nu trebuie să te învinuiești singură. Știu că e tentant, dar trebuie să reziști.

— Tentant?

— Deoarece, în general, să te simți vinovat atunci când e clar că nu e vina ta este o opțiune ușoară. Îi zâmbi. Hai să luăm un biscuit.

Sally era atât de confuză, încât luă unul.

— Sper că sunt buni, continuă Hudson. Îi țin pentru vizitatori și cred că pachetul a fost deschis de ceva vreme.

Pentru o clipă, mica problemă o eclipsă pe cea mult mai mare. Ar trebui să fie nepoliticoasă, dar onestă sau să nu fie onestă, dar să fie politicoasă? Să mănânce acest biscuit oribil sau nu? Cum putea oare să evite sau să îl jignească, sau să îl mintă?

— Ai fotografia aceea? întrebă Michael de la fereastră. David ar dori să o vadă.

Sally aruncă biscuitul și își cufundă mâinile în poșetă. Toți patru se uitară la fotografie, dând-o din mână în mână. Era o poză alb-negru a unui mormânt mic – cu o lespede simplă, inițial dreaptă, dar care, de-a lungul anilor, se înclinase puțin spre stânga. Doi oameni, aproape cu siguranță bărbați, stăteau de o parte și de alta. Camera foto îi tăiase la nivelul mijlocului și doar părți din picioarele lor erau vizibile: pantaloni dungați, puțin cam scurți la dreapta și ceva irecognoscibil la stânga. Doar picioarele, piatra funerară și iarba erau clare. Tot restul erau o ceață gri.

— Nu are deloc profunzime, comentă Michael. Probabil a fost făcută din una dintre casele cu vedere la cimitir cu un obiectiv pentru distanțe mari.

Ce atrăgea atenția era medalionul în relief din vârf. Acesta reprezenta un cap de mort cu glugă, lama unei coase arcuindu-se deasupra. Inscripția era încă lizibilă:

FREDERIK WILLIAM MESSENGER[3]
Născut: 19 aprilie 1837
Decedat: 4 martie 1884

— Destul de laconic, nu credeți? Hudson își lăsă capul într-o parte, privind cuvintele de pe piatra de mormânt. Poate că nu a

[3] Mesager (în engleză în original).

dorit să se scrie cuvinte pioase, ortodoxe pe piatra sa de mormânt.

— Sunteți siguri că pe acest mormânt au găsit mâna? întrebă David deodată. Absolut siguri?

— Avem numai cuvântul lui Howell. Michael negă din cap. Eu…

— Avem mai mult decât atât, îl întrerupse Sally. Cred că acei pantaloni de la stânga sunt din tweed pepit, la fel ca ai lui Maxham. Iar sergentul Carlow poartă un costum cu dungi.

— De ce au ținut cei de la poliție acest lucru secret? întrebă David.

— Pentru același motiv pentru care nu au făcut public faptul că pantalonii lui Lucy au apărut ieri, spuse Michael. Pentru a avea o șansă să elimine farsele. Își frecă fruntea și se uită la fotografia din mâna lui Hudson. Este macabru, nu-i așa?

Hudson își miji ochii la fotografie.

— Presupun că numele tipului nu are nicio semnificație? În timp ce vorbi, se uită la David Byfield care dădu din umeri și se întoarse pentru a-și aprinde o țigară.

— Nu înțeleg, spuse Sally.

— Un mesager aduce de obicei un mesaj, atâta tot. Așa că poate mâna ar trebui să fie interpretată ca un mesaj. Nu ești de acord, David?

Byfield dădu din cap, cu ochii ațintiți asupra vârfului aprins al țigării sale.

— Cuvântul grecesc pentru „mesager” este „angelos”, desigur, continuă Hudson. Din el provine cuvântul nostru „angel”. Îngerul Morții? Mă întreb dacă nu se joacă cineva de-a ghicitorile?

David își îndreptă spinarea și se întoarse spre ei.

— Importante sunt craniul și coasa. Chipul său nu era altfel decât de obicei, dar, la sfârșitul propoziției, vocea îi tremură; pentru prima dată de când îl cunoscuse Sally, vocea lui suna la fel de bătrână precum era. Arătă cu țigara în direcția fotografiei. Există un tipar care leagă asta de biserica St Michael de ieri și Grădinile Paradisului de azi. Trase din țigară. Oricine se află în spatele acestor fapte este probabil catolic sau are vagi cunoștințe de teologie catolică.

— Dar biserica St Michael este anglicană, spuse Michael.

David flutură țigara nerăbdător, iar scrumul căzu pe covor.

— Catolic într-un sens mai larg. Nu neapărat romano-catolic. Vârful țigării se legănă între Sally și Michael și, pentru o clipă, i se păru că David se purta ca un profesor. Știți care sunt „ultimele patru lucruri”?

Michael se uită la Sally și negă.

— Moartea și Judecata de Apoi, spuse Sally automat, cu mintea la Lucy. Raiul și iadul. În catehismul romano-catolic, ele sunt „pe vecie amintite”.

— Exact, murmură Hudson. *Res novissimae*[4], înainte de liturghia tridentină, nu-i așa?

— Baza teologică, aprobă David, o constituie un pasaj din cărțile apocrife[5] – în *Ecclesiasticus*[6]. Dar împărțirea în patru nu este oficială, ci s-a încetățenit printre credincioși. Totuși, s-a înrădăcinat demult timp. O poți găsi în catehismul Sfântului Petru Canisius, de exemplu. Dar cred că își are originile înainte de secolul al XVI-lea, până la Biserica galicană.

— Îmi pare rău, spuse Michael, părând atât de tânăr și de vulnerabil, încât lui Sally îi veni să-l ia în brațe, dar nu înțeleg despre ce e vorba.

— Este vorba despre un mare rău, zise David încet. O perversiune.

— Știm asta, pufni Michael. Dar ce legătură are teologia cu asta?

— Escatologia, ca să fim mai exacți.

Hudson suflă un cerc perfect de fum.

— Întotdeauna mi s-a părut un subiect deosebit de greu de pătruns.

— La nivel superficial, escatologia este foarte clară, spuse David ca și când s-ar fi adresat unui seminarist recalcitrant. Este ramura teologiei sistematice care se ocupă cu soarta finală a sufletului individului și a umanității în general.

Hudson se aplecă spre el.

— David?

— Ce-i?

— Vrei să treci la subiect, te rog?

---

[4] Realități ultime (în latină, în original). (n.tr.).

[5] Cărțile „apocrife” sunt o colecție de documente scrise în general între secolul al II-lea î.H. și secolul I d.H., ce nu făceau parte din canonul original al *Vechiului Testament.* (n.tr.).

[6] *Ecleziastul* (în latină, în original). (n.tr.).

Pentru o clipă, cei doi bătrâni se uitară unul la altul. Sally își ținu respirația. Știa că se dădea o luptă, deși nu știa de ce, și simți atât autoritatea pe care o emana Peter Hudson, cât și mânia încăpățânată a lui David. Și mai era prezentă o emoție, însă mai puțin previzibilă: David era speriat.

În cele din urmă, David dădu ușor din cap, o capitulare necondiționată.

— După cum spui, numele Messenger sugerează că mâna nu a fost lăsată întâmplător pe acel mormânt, zise el încet, renunțând la tonul didactic. Este un indiciu al faptului că ar putea exista un mesaj pentru noi, că acest simbol trebuie interpretat, un transfer al semnificației. Și basorelieful are un înțeles foarte clar: secerătoarea feroce, moartea.

— Pictura aceea. Sally avu nevoie de o pauză pentru că dintr-odată îi era greu să respire. Cea de deasupra altarului din biserica St Michael. Ai văzut-o?

David se întoarse către ea și, spre surprinderea ei, văzu că avea lacrimi în ochi.

— Da. O viziune destul de neplăcută a Judecății de Apoi. După Giotto, presupun.

Sally dădu din cap.

— Mult mai târzie.

Fața lui se lumină de un zâmbet, apoi se încruntă din nou.

— Deci St Michael ne-a dat „judecata”.

— Numele lui Michael este în hramul bisericii. Ar putea avea o semnificație.

— Ce naiba! Michael se încruntă la cei trei. Nu este asta logica paranoiei? Să alegi faptele în așa fel încât să se potrivească perfect cu teoria?

— Poate. David își stinse țigara și imediat scoase alta din pachet. Dar mă îndoiesc. Prea multe fapte se potrivesc. Mai există o legătură posibilă între biserica St Michael și „judecată”. În timp ce eram acolo, am observat întâmplător că primul protopop a fost reverendul Francis Youlgreave.

— Youlgreave? îl întrerupse Michael.

— Da.

— Dar locuiau în Roth, nu-i așa?

— De aceea am recunoscut și eu numele. David se uită la Michael și apoi se întoarse către Sally. Am fost vicar la Roth vreme de câțiva ani, înainte de a pleca în America. Nu știu dacă

Michael ți-a vorbit despre locul acela. Este un sat în Middlesex, o suburbie mai degrabă.

Se uită la el inexpresiv. Domnișoara Oliphant trăise sau cel puțin locuise în Roth. „Ce mică e lumea?”

— Francis Youlgreave este de fapt îngropat în biserică, spunea David. În timpul lui liber, era un poet obscur, care semăna mai degrabă cu tizul său Francis Thompson. Unul dintre poemele sale apare ocazional în antologii. Se numește *Judecata Străinilor.*

— Dar asta-i chiar o coincidență, nu-i așa? se încruntă Michael.

Se uită la David, iar David se uită la el. Vechea gelozie îi strângea inima lui Sally: o excludeau automat din trecutul lor comun.

— După părerea mea, coincidența este o idee supraevaluată, spuse Hudson. Se pare că de obicei este regula, mai degrabă decât excepția.

— Adevărat. Bricheta lui David se aprinse. Și apoi, desigur, sunt Grădinile Paradisului, de unde avem „raiul”, al treilea lucru din cele patru. Ce crezi? Se uita la Hudson.

— Este plauzibil. Dar va fi poliția de acord? Le vei spune?

— Putem încerca, spuse Michael. Totuși, nu pot garanta că Maxham va asculta.

— Trebuie să o facă, spuse David. Trebuie.

În momentul acela, se auzi soneria. Niciunul dintre ei nu se mișcă.

— Și cum rămâne cu al patrulea lucru? se ridică Sally împrăștiind firimituri de biscuiți. V-ați gândit ce înseamnă teoria voastră prețioasă pentru Lucy?

•

— Da, spuse Sally cu gura uscată și cu stomacul strâns. Sunt foarte sigură.

Sergentul Carlow își frecă mâinile lungi și curate ca și când ar fi vrut să le încălzească. A fost crucifixul, înțelegeți. Asta l-a pus pe gânduri pe domnul Maxham.

— Nu cred că multe persoane care merg la biserică l-ar încuraja pe un copil să poarte un crucifix în felul acesta.

Stăteau în holul episcopului Hudson – Carlow, Yvonne, Sally și Michael. Cei doi bătrâni rămaseră în sufragerie, iar vocile lor se ridicau și coborau pe fundal. Chipul lui Michael avea o paloare

verzuie. Carlow purta același costum cu dungi; pantalonii erau atât de scurți, încât, atunci când se mișca, Sally întrezărea pielea palidă, fără păr, de deasupra șosetelor sale negre. Un val de amețeală o cuprinse și, pentru un moment, crezu că o să leșine.

— Și puteți confirma că urechile lui Lucy nu sunt găurite?

— Desigur că pot. Prin minte îi trecu un gând care-i alungă amețeala: Urechea nu putea fi găurită de curând? Își ținu respirația așteptând un răspuns.

— Credem că găurirea s-a făcut acum mult timp și nu foarte bine. Pe lobul urechii, are ceea ce se cheamă cheloid, un fel de cicatrice ridicată. Urechea a fost probabil găurită cu multe luni în urmă, poate chiar ani.

Sally răsuflă ușurată. Inima ei încă mai bătea neplăcut: încă nu conștientiza vestea despre păsuirea temporară. Înghiți convulsiv. Michael suspină.

Yvonne zâmbi nervos, arătându-și dinții impecabili și o bătu pe Sally pe braț.

— Vrei să stai jos, dragoste?

Sally se lăsă condusă către un scaun de pe hol.

— Nu e Lucy. Nu e Lucy.

— Nu, dragoste, spuse Yvonne cu sinceritatea luminoasă a unei gospodine care făcea publicitate pentru un praf de curățat într-o reclamă la televizor. *Cu siguranță,* nu.

— Îmi pare rău că a fost un șoc, spuse Carlow mecanic. Dar domnul Maxham s-a gândit că mai bine am verifica imediat.

Sub masa de păr negru – părul lui Lucy? –, la fundul plicului căptușit, poliția găsise un alt pachet, mult mai mic, înfășurat într-o folie de plastic. Conținea o ureche tăiată cu brutalitate. De ureche atârna un cercel cu un crucifix de argint.

Michael atinse umărul lui Sally. Sally ridică mâna și se agăță de a lui.

— Urechea ar putea aparține aceluiași trup căruia i-au fost tăiate picioarele sau mâna? întrebă Michael.

— Cu siguranță, nu mâna. Carlow era evident ușurat că vorbea cu un bărbat. Pielea este albă. Nu știu picioarele. Dar, dacă ar fi să pariez pe asta, aș spune că nu.

— De ce?

— Nu știu, săltă Carlow din umeri, picioarele erau cam mari și grosolane în timp ce urechea asta este destul de delicată. E doar o presupunere, dar aș spune că provin de la copii diferiți.

— Și urechea a fost înghețată?

— Nu știm asta încă. Destul de probabil.

Trei victime, se gândi Sally: una pentru „moarte”, alta pentru, judecată”, cealaltă pentru „rai”. Și încă una pentru „iad”…

— Mai era ceva, continuă Carlow. Știți pantalonii pe care i-am găsit ieri?

Sally dădu din cap gândindu-se că a nu menționa că erau pantalonii lui Lucy sau ceea ce conținea s-ar fi putut numi tact.

— Criminalistul a găsit un fir de păr prins în lână. Blond natural. O să știm mai multe după-amiază.

— Bărbat sau femeie? întrebă Michael, degetele lui încleștându-se pe umărul lui Sally.

— Credem că ar putea fi femeie: are aproximativ treizeci de centimetri și e subțire.

— Trebuie să vorbesc cu Maxham.

Carlow se uită la el inexpresiv.

— A, da?

— Pentru numele lui Dumnezeu! țipă Michael îndepărtându-se de Sally și îndreptându-se către Carlow. Tocmai am descoperit că ar putea să existe un tipar. Dacă avem dreptate, suntem în criză de timp.

— Bine. Bine. Ce fel de tipar?

— Cel pe care îl folosește criminalul.

— Spune-mi.

— Aș prefera să-i spun lui Maxham. Susține ceea ce bănuiam deja, că, în spatele tuturor acestor lucruri, se află un nebun religios.

Carlow își strânse buzele. Un mușchi i se zbătu pe falca proeminentă.

— Dacă insiști.

— Bineînțeles că insist. Și trebuie să iau pe cineva cu mine.

Carlow se uită la Sally ridicându-și sprâncenele.

— Un preot, spuse Michael. David Byfield l-ai cunoscut ieri. El poate explica aspectul tehnic mai bine decât mine.

— Aspectul tehnic? repetă Carlow. Îmi pare rău, eu nu…

— Tuturor ne va părea rău dacă nu ne mișcăm. Michael se întoarse către Sally. Poți rămâne aici dacă vrei sau poți lua mașina către strada Inkerman. Cum dorești.

— O să văd. Ar fi bine să iei telefonul mobil. Îmi poți telefona aici sau la Oliver. Sally era supărată că nu voia ca ea să vină cu el, dar nu dorea să insiste; nu putea contribui cu nimic decât cu complicații emoționale. În afară de asta, simțea o nevoie copleșitoare să găsească un loc departe de ochii lumii, unde să poată plânge fără întrerupere sau fără amabilități bine intenționate.

— Nu sunt sigur că ar folosi la ceva, încercă timid Carlow din nou. Dacă ai vreo informație, o pot transmite mai departe, desigur. Dar Maxham poate fi prea ocupat pentru a…

— Știu, zise Michael pe un ton ridicat, care se apropia de isterie. Este ocupat mereu. Nu are prea mult timp să socializeze. Dar hai să vedem dacă putem să-l convingem să facă o excepție.

•

Pe strada Inkerman, Sally parcă atentă, cu spatele pe un loc liber. Din nefericire, uită să frâneze. Spatele Roverului se lovi de botul unui Citroën albastru-închis. Motorul se opri.

Sally își odihni fruntea pe volan. „O să fii terminată.” Oare Dumnezeu ar vrea cu adevărat și cu tot dinadinsul să se întâmple ceva atât de stupid? Indicatorul de ulei din bord clipi, picături roșii pe fundal negru, sânge pe podea. Închise ochii, dar sângele nu dispăru. Mai mult decât orice, ar fi vrut să se poată ruga pentru Lucy. Când încercă, în minte îi apăru fiica ei – nu numele sau chipul, ci ființa ei. În mintea lui Sally, Lucy căpăta proporții atât de ample, încât nu mai era loc pentru nimic altceva, nici măcar pentru Dumnezeu.

Treptat, imaginea lui Lucy se contractă. Ca un aeroplan care își ia zborul, imaginea deveni din ce în ce mai mică până când nu mai fu vizibilă, dar totuși se afla acolo. „Nu merit să fiu preot. Nu am loc pentru Dumnezeu în mine.”

Un ciocănit îi atrase atenția. Sally deschise ochii, supărată că era deranjată. Oliver era pe stradă, aplecându-se astfel încât fața lui să fie la același nivel cu a ei, la fel cum făcuse și Frank Howell. Ea coborî geamul.

— Te simți bine?

Ea scutură din cap fără să spună nimic.

— Hai înăuntru. Își băgă mâna în mașină și descuie ușa. Ai ceva vești? Este…

— Nu. Nu au găsit-o.

— Atunci, poate că mai e în viață. Poate că încă mai este teafără. Oliver deschise ușa. Hai, ieși!

Mișcându-se ca o femeie în vârstă, se chinui să iasă din mașină și se prinse de brațul lui Oliver. Cu cealaltă mână, scoase cheia din contact, ridică geamul, închise portiera și o încuie.

Sally se uită la botul Citroënului. Era un model de anul acesta, iar vopseaua strălucea. Acum, avea o îndoitură în față, și unul dintre faruri era spart. Era surprinzător cât de multe stricăciuni poate face o lovitură ușoară. Nu realizase că mașinile erau atât de vulnerabile.

— Uite ce am făcut.

— Nu contează.

— Dar proprietarul…

— Eu sunt proprietarul. Poți să intri în ea cât de tare vrei. E doar o mașină.

Oliver o conduse către casă. O duse în bucătărie și puse ibricul la fiert. Sally își lăsă poșeta pe masă. Luă un prosop de bucătărie și începu să șteargă cana pusă la scurs.

— Nu e nevoie, spuse Oliver după o vreme.

— Ce nu e nevoie?

— Nu e nevoie să ștergi aia. Stă acolo la scurs de azi-noapte și, chiar dacă era udă, probabil că ai uscat-o de patru ori până acum.

Sally se uită la cana și la prosopul din mâinile sale.

— Nu știu ce fac.

— Nu e de mirare. De ce nu stai jos?

Îl privi pe Oliver în timp ce el prepara ceaiul. Turnă apa în două căni și adăugă trei linguriță de zahăr într-a ei. Făcu un semn către masa din bucătărie.

— O să stăm aici.

Ea se lăsă pe scaun, recunoscătoare că altcineva luase decizia pentru ea.

— Trebuie să facem ceva cu mașina ta. Nu ar trebui să sun la asigurări? Sau să raportez la poliție?

— Ți-am spus: lasă mașina. Vrei să-mi zici ce s-a întâmplat?

În ciuda a tot ce se întâmpla, remarcă tehnica lui: mai degrabă, punea întrebări decât făcea afirmații. În această privință, polițiștii erau ca preoții și psihologii. Ea îi povesti ce le arătase Maxham în strada Grădinile Paradisului. Treptat, întrebările lui dezvăluiră restul: întâlnirea cu Howell, teoria lui David Byfield și sosirea sergentului Carlow.

— Deci ce înseamnă până la urmă? spuse Oliver după aceea. Dacă aș fi Maxham, m-aș gândi că firul de păr blond aparține probabil uneia dintre victime. Iar în ceea ce privește restul, este destul de speculativ, nu-i așa? Dar presupun că susține teoria că există un maniac religios în spatele a tot ce se întâmplă.

— Face mai mult decât atât. Sally își puse mâinile reci în jurul căniii calde. Avem două tipare acum. Unul este evident concentrarea geografică în nord-vestul Londrei. Celălalt este religios, nu doar vag împotriva religiei, ci legat clar de „ultimele patru lucruri”.

„Acolo unde este iadul se află Lucy.”

Oliver ieși din cameră. Un moment mai târziu, veni cu un ghid al străzilor Londrei. Deschise la index.

— Michael s-a uitat deja, spuse Sally. Există o stradă Helling[7], dar este în Wapping.

— Mult prea departe de zona voastră geografică. Oliver urmări cu degetul coloana tipărită. Dar asta e cea mai apropiată potrivire cu iadul.

— Nu ar fi atât de ușor. Conexiunea ar fi probabil indirectă, la fel cum a folosit biserica aceea din Beauclerk Place pentru a sugera „judecata”. Sally se uită peste masă la Oliver. Michael încearcă să îl facă pe Maxham să îl ia în serios.

— Trebuie să recunoști, nu sunt prea multe lucruri pe care să te bazezi.

— Ce altceva mai avem? Cu o violență bruscă, împinse cana departe de ea. Ceaiul sări pe masă. Niciunul dintre ei nu se mișcă. Timpul se scurge. Nu îți dai seama de evoluția faptelor? Vineri a fost luată Lucy. Sâmbătă a fost găsită mâna în cimitirul Kilburn. Duminică a fost biserica St Michael, azi a fost strada Grădinile Paradisului. Așa încât mâine...

— De ce? o întrerupse Oliver. Care este rostul? Te-ai gândit la asta?

Se făcu liniște. Apoi, Sally spuse:

[7] Provine din cuvântul „hell” din limba engleză, care înseamnă iad. (n.tr.).

— Răzbunare, bineînțeles. Împotriva Bisericii, autorității, părinților – cine știe? Dar cred că mai este și altceva. Dădu din cap încercând să-și limpezească gândurile. „Ultimele patru lucruri” – în termeni teologici – sunt menite să reprezinte ceea ce se va întâmpla cu noi toți: moarte, apoi ceea ce urmează după ea. Și sunt patru victime, fiecare reprezentând unul dintre stadii, o parte dintre destinațiile posibile ale sufletului omului… Se uită la Oliver, încercând să-și dea seama care este reacția lui.

— Cineva care a vrut să fie preot, dar a fost refuzat? sugeră el. Aceasta ar putea fi o modalitate…

— Nu, nu vreau să spun asta, deși ai putea avea dreptate. Sally se ridică. E ca și când criminalul vrea să moară prin intermediul altora. Victimele mor în locul *lui.*

— Dar care ar fi rostul?

— Să înșele moartea și să renască? Să aibă o a doua șansă? Să scape dintr-un iad personal?

Chipul lui se întunecă, de parcă unor ferestre li s-ar fi tras brusc draperiile.

— S-ar putea să ai dreptate.

— Nu sunt sigură. Nu sunt sigură de nimic. Sally se uită la el din nou. Chiar de nimic.

„Doar că acolo unde este iadul se află și Lucy.”

Oliver sorbi din ceai și nu spuse nimic.

În liniștea care se lăsase, simți mai degrabă decât auzi foșnetul aripilor. Era vital să nu se oprească din a vorbi cu Oliver și totuși era atât de tentant să se predea, să lase aripile să o cuprindă.

— Știi că durerea este foarte tristă, spuse Sally repede. Nu am realizat asta până acum. E ca un deșert. Nimic nu mai crește aici. Ezită. Nu te duci la biserică, nu-i așa?

— Nu acum. Mama și tata mergeau la biserică. Când aveam șaisprezece ani, am decis că asta nu e pentru mine. Nu doar slujbele. Totul.

— Ai fost norocos.

— Poftim?

— Sună așa de simplu. Atât de liniștitor. Văzu uimirea din ochii lui. Multă lume crede că religia reprezintă un suport moral. Nu este așa. Dacă crezi în Dumnezeu, e ca și când ai avea de-a face cu o provocare constantă. Mereu se așteaptă de la tine să faci ceva. Nu poți să te relaxezi și să îți vezi de propria viață.

— Și tu încă mai crezi în El? Acum?

— O, da. Din cauza obișnuinței. Nu că m-ar ajuta. Câtuși de puțin.

Oliver ridică ibricul și îl întinse către ea. Sally făcu semn din cap că nu.

— Și am și vise, se auzi ea spunând. Uneori, visez și atunci când sunt trează. Îmi doresc să nu fie așa.

— Este un efect secundar obișnuit în condiții de stres, spuse Oliver iute, umplându-și cana din nou. Se știe că există o relație între stres și reacția la sugestie. A fost clar de la Pavlov încoace. Și mai există o legătură între stres și vedenii. Dacă aplici stimulii potriviți în zonele potrivite ale creierului, obții halucinații.

— Și vise cu ochii deschiși?

— Bine, și vise cu ochii deschiși. Ridică din umeri, spunându-i fără cuvinte că el personal nu vedea nicio diferență între halucinații și vise cu ochii deschiși. Stresul este doar un alt stimul. Poate genera o activitate electrică în lobul temporal care să te facă să vezi lucruri. Este atât de simplu. Nu e nimic misterios în asta.

— Nu este?

— Mă tem că e un fel de mic hobby, spuse el pe un ton de scuză. Nu lua în seamă. Reacționez împotriva tuturor acelor predici pe care a trebuit să le ascult când eram copil.

— Aceasta este o cumpănă, zise Sally. Orice se va întâmpla, oricum s-ar termina, aceasta e o cumpănă. În Grădinile Paradisului, Michael a spus că nimic nu va mai fi la fel, și are dreptate. Va fi întotdeauna o prăpastie între ce a fost și ce va fi. A fost distrus tiparul.

Oliver încuviință ca și când ar fi înțeles, ceea ce, bineînțeles, nu era adevărat. Dar era drăguț din partea lui să facă acest gest. Nu era sigură de ce i se părea atât de relaxant să fie cu el, să stea de vorbă cu el. Dacă vorbea așa cu Michael, el fie nu asculta, fie, dacă o făcea, reacționa cu pasiune la ceea ce spunea ea, fiind de acord sau împotrivă.

El se uită la fereastră.

— Ce-ar fi să mergem până în Hampstead Heath, să ne plimbăm și apoi să luăm masa într-o cârciumioară?

— Acum? Nu aș putea.

— De ce nu? Îți va face mult mai bine decât să stai și să lustruiești lucrurile pe aici.

— Dar ce se întâmplă dacă…

— O să-l informez pe Maxham unde suntem și îmi voi lua telefonul.

— Nu știu. Eu…

— Haide, mișcarea îți va face bine. Este o zi minunată.

— Nu e.

Ea se uită pe geam.

— E mai bine decât ieri. Nu plouă și vântul nu mai bate.

— Nu poți să o numești minunată.

El zâmbi și, pentru o clipă, urâțenia dispăru de pe chipul său.

— Bine. Dar încă mai cred că ar trebui să ieșim.

Ea ridică din umeri, dintr-odată obosită de discuție; era mai ușor să cedeze și era mai în siguranță cu Oliver decât singură. Îi luă mai mult decât de obicei să se pregătească. Totul îi distrăgea atenția – nu doar faptul că o pierduse pe Lucy, ci și micile lucruri inutile. Numără de două ori banii din geantă, dar tot nu își putu aminti câți avea. Ezită să aleagă pe care dintre cele două pulovere să îl poarte, înainte să realizeze că nu conta, pentru că haina ei va acoperi puloverul și oricum nu încerca să impresioneze pe nimeni.

În sfârșit, declară că este gata, nu fiindcă simți că ar fi, ci pentru că nu voia să îl mai facă pe Oliver să o aștepte. El desprinse mașinile și se duseră la Heath cu Citroënul. Parcară pe Millfield Lane și se îndreptară spre sud, de la Highgate Ponds către Parliament Hill.

Mai erau câteva persoane care alergau pe alei; vremea nu era suficient de caldă pentru plajă. Se uită la ei cu precauție în timp ce treceau, gata să fie ostilă, gata să presupună că aparțineau unui alt ordin al umanității decât ea. Într-o lume în care copiii erau răpiți, orice era posibil.

Se apropie de Oliver, parțial pentru că era speriată în această pustie imensitate verde și parțial deoarece era îngrozită că el nu-și va auzi telefonul mobil dacă și când va suna. La început, nu vorbiră. Apoi, Oliver spuse ceva, și ea îl rugă să repete:

— Am primit o scrisoare de la Sharon în dimineața asta. A întâlnit pe altcineva.

— Te deranjează? se auzi Sally spunând.

— Mă simt ușurat. Cred că amândoi ne-am simțit vinovați când ne-am despărțit: vinovați deoarece căsătoria nu a mers.

Dacă ea găsește pe altcineva, înseamnă că acea căsătorie nu a fost una dintre acele greșeli permanente care nu pot fi reparate.

„Așa cum este moartea unui copil.”

— Îndată ce găsești pe altcineva, totul se va rezolva.

— Asta e teoria. Sunt multe de spus despre a fi în stare să o iei de la capăt, despre o a doua șansă. Dar presupun că nu ai ierta așa ceva.

— De ce nu?

— Nu ar trebui ca o căsătorie să dureze o veșnicie?

— Ba da. Dar știi foarte bine că și cei mai devotați creștini divorțează.

— Chiar și clericii?

Întrebarea o luă prin surprindere. Pentru o clipă, sensul vorbelor lui Oliver sau mai degrabă implicația posibilă străpunse ceața de nefericire și frică din mintea lui Sally.

— În zilele acestea, chiar și clericii anglicani divorțează. Episcopului lor nu prea îi convine, dar se întâmplă.

Se uită la el și îi plăcu pe de-a-ntregul ceea ce văzu. El îi zâmbi. Părea bizar și nepotrivit ca ei să aibă această conversație, ca ea să aibă asemenea gânduri în asemenea momente. „Vei fi terminată.” Era prea ușor să te îneci în mizeria propriei vieți. Trebuie să te agăți de angajamente ca de un colac de salvare și să speri că te va ține la suprafață.

— Sally, spuse Oliver. Te-ai gândit vreodată să…

— Te superi dacă ne întoarcem în strada Inkerman acum? îl întrerupse ea.

— Ce s-a întâmplat?

Frica reveni. Se aplecă spre ea, cu fața împietrită, trăsăturile părându-i dintr-odată exagerate până la oroare, ca a unui gargui. Își aminti cum se gândise în biserica aia mică și oribilă din Beauclerk Place că David Byfield arăta ca un gargui. David probabil că fusese un bărbat arătos atunci când era tânăr. Toată autoprotecția era la pământ, realiză ea; era vulnerabilă. O străbătu un fior.

— Trebuie să ne întoarcem. Cred că s-a întâmplat ceva.

Capitolul 12

„Cred că sunt salvați mulți dintre cei care le par condamnați oamenilor... Vor apărea în ultima zi exemple ciudate și neașteptate ale justiției și milei sale, iar a le defini pe acestea din urmă este o nesăbuință pentru om și o insolență chiar și pentru diavoli.”

Religio Medici, I, 57

Nu mai e timp. Nu mai e timp de pierdut. Nu mai e timp să te gândești la consecințe.

Lăsând-o pe Lucy să doarmă, Eddie se repezi în dormitor și deschise ușa șifonierului. În partea de jos se afla o geantă maro, din pânză întărită cu imitație din piele și prevăzută cu un fermoar și o închizătoare din metal ce arăta precum alama. Aparținuse tatălui lui Eddie; în fiecare an, Stanley o lua cu el în vacanțele din taberele Paladin.

Eddie scoase geanta care fusese turtită sub câteva perechi de pantofi. O desfăcu și se uită febril prin cameră. Scoase o cămașă din șifonier și o îndesă în geantă. Urmară șosete și pantaloni. Deschise sertarul unde își ținea hârtiile și scotoci printre ele. Nu își putu găsi carnetul de cecuri, astfel încât scoase tot sertarul și îl răsturnă pe pat. Carnetul său de cecuri și portofelul se alăturară hainelor din geantă. După ce se mai gândi, aruncă înăuntru și certificatul de naștere, și carnetul de tranzacții de la casa de ajutor reciproc. Se întoarse la șifonier și căută până găsi cel mai gros pulover pe care îl avea. În tot acest timp, era atent dacă nu se aude sunetul dubiței parcând afară.

Cedând unui impuls, dădu jos tabloul cu fetița cu părul închis la culoare de pe perete, tabloul pe care i-l dăduse tatăl lui mamei sale. Ar fi vrut să îl ia, dar știa că ar fi ocupat prea mult loc. Îl aruncă pe pernă. Rată ținta, așa că tabloul alunecă pe marginea patului și căzu pe podea; se auzi o pocnitură stridentă când sticla se sparse în ramă.

Eddie duse geanta în baie și luă pastă de dinți, periuța și instrumentele pentru bărbierit. Picioarele îi erau atât de șovăielnice, încât trebui să se așeze pe marginea căzii. Era atât de nedrept ca toate aceste lucruri să se adune – că trebuia să le facă față bolnav fiind. Va avea nevoie de un prosop. Al lui era ud, așa că îl luă pe-al lui Angel; mirosea vag a parfumul ei. Mirosul îi făcu greață și, până la urmă, luă un prosop curat din dulap.

Coborî încet în bucătărie, unde deschise dulapurile la întâmplare. Probabil că va avea nevoie de mâncare și băutură. Puse în geantă biscuiți, două cutii de cola și o conservă cu fasole gătită. Își verifică portofelul și banii și descoperi îngrozit că nu mai avea decât câțiva peni. Goli borcanul cu bani de coșniță în căușul palmei. Erau mai puțin de cinci lire în monede mici. Le vârî în buzunarul jeanșilor. Va avea nevoie de mai mult de atât, era sigur. Nu se putea baza pe faptul că va ajunge la o bancă sau o casă de ajutor reciproc.

Își aminti de geanta verde a Carlei. Era în pivniță, împreună cu sacoșa de la Woolworth ce conținea setul de magie pe care îl cumpărase pentru Lucy sâmbătă și pe care nu i-l dăduse încă.

Eddie se duse în hol și își puse haina. Rămase ezitând în fața ușii deschise de la pivniță. Nu voise să se ducă acolo jos. Se uită înăuntru. Lucy încă dormea. Atât setul de magie, cât și geanta Carlei erau pe raftul de sus al bibliotecii lui Angel, mult prea sus pentru ca Lucy să poată ajunge la ele. Eddie coborî scările în vârful picioarelor. Ajunse cu bine jos și, încă purtând geanta maronie, traversă camera către rafturi. Trebui să se ridice pe vârfuri pentru a ajunge la ultimul de sus.

— Eddie.

De surprindere, scăpă atât poșeta Carlei, cât și setul de magie.

— Ce e?

— E timpul să ne trezim?

— Ei bine, spuse Eddie răspunzând parcă unei întrebări pe care și-o adresase sieși. Nu știu. Se aplecă, ridică poșeta și se uită în portofel. Erau cel puțin trei bancnote de zece lire.

Lucy se strecură jos din pat și se uită la poșetă.

— Asta e a Carlei.

— Da. Eddie ridică setul de magie. Îl puse împreună cu poșeta în geantă.

— Ce faci?

Eddie se uită la ea. Arăta încântător în pijamaua cu stele roșii pe fundal galben-închis; doar că acum stelele roșii îl duceau cu gândul la pete de sânge. Totul era distrus.

— Trebuie să plec un pic.

— Stai cu mine, se rugă ea.

— Aș vrea să fi putut, îi zâmbi Eddie.

— Nu o vreau pe Angel. Te vreau pe tine.

— Angel nu e aici. Apoi, realiză că asta ar putea fi o greșeală. Se va întoarce peste câteva clipe. A ieșit doar un pic.

— Nu mă lăsa aici. Fața ei se încruntă. O vreau pe mami. Du-mă la mami și la tati.

Picioarele lui Eddie cedară, iar el se prăbuși pe pat. Lucy își puse mâinile pe genunchii lui. Îi simți căldura prin materialul jeanșilor. Niciuna dintre celelalte mici vizitatoare nu fusese atât de încrezătoare.

— Eddie cel bun, murmură ea încurajator.

Se trezi că se uită la ușa camerei în care se aflau congelatorul și cuptorul cu microunde. Dacă o lăsa aici pe Lucy, nu va mai rămâne caldă pentru multă vreme. Într-un timp foarte scurt, probabil că va fi la fel de rece ca gheața. Nu i-o putea lăsa pe Lucy lui Angel. Totuși, nu o putea duce pe Lucy înapoi la apartamentul părinților ei din strada Hercules sau să o lase la cea mai apropiată stație de poliție. „Bună, numele meu este Eddie Grace, iar aceasta este fetița numită Lucy pe care am răpit-o acum patru zile.” Trebuie să existe o modalitate de a rezolva problema. Dar capul îl durea prea tare pentru a o găsi imediat. El și Lucy aveau nevoie de timp. Aveau nevoie de un loc unde puteau să meargă și unde ar fi fost la adăpost de Angel și de poliție, la adăpost de părinții lui Lucy, de lumea întreagă.

— Nu îmi place de Angel, se confesă Lucy. Îmi place de tine.

Angel se putea întoarce oricând. Nu avea vreme de pierdut. Lucy, micuța cochetă, se uita la el printre gene într-un fel în care îi amintea de Alison cu mulți ani în urmă, pe proprietatea Carver.

„Alison pe proprietatea Carver.” Asta era: acesta era răspunsul, cel puțin pentru moment.

— Trebuie să te îmbrăcăm repede dacă ieșim. Eddie deschise comoda și începu să scoată haine la întâmplare: jeanși, șosete, pantaloni, veste, pulovere. Toate erau noi, toate fuseseră

cumpărate în ultimele câteva luni de el și de Angel. Repede, repede. Va fi frig afară, așa că lasă-ți pijamaua pe tine.

Surpriza lui Lucy față de acest mod neortodox de a se îmbrăca dură doar câteva secunde. Apoi, se decise să se poarte ca și când ar fi fost vorba despre un joc nou și incitant. Singura problemă era că nu avea nicio pereche de pantofi. Eddie nu găsea cizmulițele din piele roșie pe care le purtase Lucy atunci când venise acasă cu el. Îi plăcuseră. Apoi, își aminti că în dulapul din pivniță era o pereche de pantofi cu șireturi ce îi aparținuseră lui Suki. Îi scoase și o puse pe Lucy să-i probeze. Lucy chiți încântată de ideea că va avea pantofi noi, parțial și din cauză că erau albaștri și decorați cu crocodili verzi. Erau cu două sau trei numere mai mari decât purta ea, dar părea că nu o deranjează. Eddie compensă diferența cu câteva perechi de șosete pentru a-i ține de cald.

— Plecăm undeva? întrebă Lucy în timp ce el o ajuta să-și pună al doilea pulover. Nu ne mai întoarcem niciodată, nu?

— Așa e.

— Nu o s-o mai vedem niciodată pe Angel.

— Nu. Eddie spera că spune adevărul. Îi ciufuli părul.

— Mi-e foame. Ce avem la micul dejun?

— Am ceva de mâncare în geantă. O să luăm micul dejun după ce plecăm.

Ochii lui Lucy se măriră de încântare. Avea nevoie de o clipă pentru a asimila informația. Apoi:

— Jimmy? Domnișoara Wump?

— Vrei să îi luăm? Pune-i în geantă.

Se lăsă pe vine și deschise geanta. Când văzu setul de magie, trase aer în piept.

— Uite... pentru mine, Eddie? Pentru mine?

— Da. Eddie mai adăugă câteva haine pentru Lucy. Geanta dădea pe dinafară acum. Trebuie să plecăm.

— De la Moș Crăciun?

— Da. Vino.

În hol, Eddie ezită, întrebându-se dacă să zăvorască ușa din față. Era deja încuiată, dar Angel și-a luat probabil cheile. Se chinui să se gândească la implicații. Îl durea capul. Angel va veni prin spate dacă ușa din față era zăvorâtă. Va ghici că ceva era în neregulă, dar nu și ce. Ce s-ar întâmpla dacă bloca și ușa

din spate, iar el și Lucy rămâneau în casă? Va sparge Angel o fereastră? Sau îl va ruga pe domnul Reynolds să o ajute?

Zăvorâtul ușilor nu era o soluție: fie Angel va reuși să intre și va fi furioasă, fie gălăgia îi va determina pe vecini, chiar și poliția, să intre și să îl găsească pe Eddie cu Lucy.

Mai bine să plece imediat, să lase casa părăsită și cu ușa din față descuiată. Spre surprinderea lui, se pomeni chicotind la ideea că Angel va intra în casă și va descoperi că, în absența ei, numărul 29 din strada Rosington a devenit o *Mary Celeste*[8] a Londrei de Nord.

— Ce e așa amuzant? întrebă Lucy.

— Nimic important. Eddie o luă de mână și o târî către bucătărie.

— Unde mergem?

— Mergem la locul meu secret. Deschise ușa din spate, iar aerul rece pătrunse în casă. Ne vom ascunde de Angel.

Lucy nu răspunse, dar ochii ei părură a se mări de încântare și începu să se legene. Poate că absența dozei de medicamente de dimineață o făcuse mai vioaie. Cu siguranță, Eddie nu își amintea să o fi văzut atât de zglobie până atunci, nici chiar în acea primă seară când o întâlnise în curtea din spatele casei Carlei.

— Haina, spuse Lucy. Am nevoie de haina mea.

— Unde e?

— Acolo, jos. Lucy arătă către picioarele ei.

— Așteaptă aici. Eddie lăsă să cadă geanta pe podeaua bucătăriei și se grăbi în hol și pe scările subsolului. Haina verde cu carouri era la fundul comodei. Avea o glugă care putea fi utilă, iar în vreme ce o ducea sus descoperi că erau mănuși în buzunar.

Bucătăria era goală. Simți un atac de panică și începu să tremure. Lucy fugise. Lucy îl păcălise. Și ea îl trădase. În aceeași clipă, în minte îi apăru o imagine vie, insuportabilă a lui Lucy alergând pe strada Rosington, cu picioarele ascunse în ceață, către un polițist în uniformă.

Lucy apăru în ușa de la grădina din spate.

---

[8] *Mary Celeste* era o brigantină descoperită în 1872 în Oceanul Atlantic fără echipaj și cu pânzele întinse, îndreptându-se direct către Strâmtoarea Gibraltar. Soarta echipajului este subiectul multor speculații, teoriile variind de la o beție colectivă la cutremure subacvatice și alte povestiri fictive. *Mary Celeste* este descrisă adesea ca arhetipul vasului-fantomă. (n.tr.).

— Am văzut o pasăre. Poate un măcăleandru?

— Nu mai face asta. Se întinse după ea și o apucă de umeri. Nu știam unde ești.

Se uită la el, dar nu zise nimic. Se întrebă de câte ori părinții lui Lucy îi spuseseră acele cuvinte. Nu era părintele ei – era prietenul ei. O ajută să-și pună haina, îi încheie fermoarul și nasturii. Ieșiră în grădină ținându-se de mână. Eddie se uită la balconul familiei Reynolds. Era gol. Ajunseră la centura de copaci din fundul grădinii. În depărtare, trecu un tren. Era o liniște desăvârșită.

Eddie nu mai fusese aici din vara trecută. Niște urme aproape șterse se vedeau printre puieți și tufișuri poate făcute de o vulpe. Ajunși la gard, Eddie dădu la o parte capacul unei cutii din lemn ce fusese sprijinit de gaură, blocând-o parțial. De cealaltă parte era o bucată de lemn pe care el o aranjase pentru a-i ascunde prezența față de oricine ar fi trecut pe domeniul Carver. Lovi cu piciorul prin spărtură și dădu lemnul la o parte.

— E o pădure nostimă, spuse Lucy pe un ton foarte serios.

Eddie se îngrășase de la ultima sa vizită aici, cu șase ani înainte. Gaura era prea îngustă pentru el acum. Lucy privi fascinată cum el o lărgea. Lemnul din jur putrezise și mai mult, umezeala ridicându-se din pământ. Împingând și lovind, reuși să rupă scândurile din jur suficient pentru a mări gaura, ca să se poată strecura dincolo.

— Angel supărată? sugeră Lucy.

Eddie se încruntă puțin, nevrând să o sperie inutil pe Lucy. Nu era sigur dacă voia să spună că Angel va fi supărată când va descoperi gaura sau că Angel era deja supărată din alte motive. Ridică geanta și o aruncă în curtea vecină.

— Eu intru primul.

Se târî în patru labe prin gaură, murdărindu-se pe genunchi. Ajuns pe partea cealaltă, se întoarse, se ghemui și îi întinse o mână lui Lucy prin gaură. Fără să ezite nicio clipă, fetița îi dădu mâna și trecu prin spărtură. Eddie încercă să camufleze gaura din gard cu capacul cutiei. Cu puțin noroc, Angel va crede că el și Lucy au plecat pe ușa din față.

— Aici e o magazie mică și drăguță, arătă Eddie printre tufișuri. Îi poți vedea colțul. E ca o casă, nu-i așa? Hai să mergem și să o explorăm.

Aerul proaspăt îl făcea să se simtă mai bine. Cu geanta în mână, Eddie o trase pe Lucy printre crengile desfrunzite. Pământul era umed, iar noroiul se lipea de tocurile pantofilor lui. La un moment dat, a trebuit să o ridice peste un copac căzut, iar ea era la fel de ușoară precum o pană în brațele sale, cu chipul zâmbitor și, în clipa aceea, Eddie era fericit cum nu mai fusese niciodată. Se apropiară de magazie.

— Este o casă? întrebă Lucy cu vocea plină de îndoială.

— Poate fi casa noastră.

Eddie ezită în prag. Trecutul s-a ciocnit de prezent. În amintire era întotdeauna vară, iar magazia se afla într-o stare mult mai bună; și-o amintea nu așa cum o văzuse ultima dată, ci cum era când o cunoscuse pe Alison. Acum era iarnă și se vedeau foarte clar efectele expunerii la intemperii timp de mai bine de cincizeci de ani. Mai rămăsese doar o treime din acoperiș. Cei doi puieți de frasin de lângă pereți arătau ca doi adolescenți greoi. Podeaua era o mare de frunze moarte. Din spațiul pentru fereastră nu dispăruse numai sticla, ci și rama. Era și gunoi, mai mult decât înainte, ceea ce sugera că oamenii intrau adesea pe domeniul Carver. Eddie se uită la cutiile și sticlele goale, la pachetele de chipsuri și la mucurile de țigări – stigmate rușinoase în refugiul său.

Lucy își băgă capul pe ușă și se uită în jur. Nu spuse nimic.

— Trebuie să facem curat, îi zise Eddie. Să o facem mai primitoare. În fundul magaziei, observă două cutii de tablă ce conținuseră ciment. Uite, pot fi scaunele noastre. Le vom pune acolo, unde mai există acoperiș.

Începu a munci cu stăruință – împingând mare parte din frunze și gunoaie într-o grămadă de lângă peretele în care se aflase fereastra, așezând cutiile cu fundul în sus pentru a le folosi drept scaune, întorcând un sertar de lemn pentru a le servi drept masă și dând la o parte cele mai multe dintre pânzele de păianjeni care atârnau de acoperiș.

La început, Lucy rămase nemișcată, privind și sugându-și degetele. După o vreme însă, magia jocului de-a casa o captivă și lucrară ca o echipă. Obiectă față de amplasarea cutiilor și a sertarului, schimbându-le poziția, dându-se înapoi pentru a observa rezultatele de la distanță și apoi aranjându-le din nou. În tot acest timp, murmură un cântecel în surdină, o melodie

inventată, compusă din trei note repetate monoton. O urmărea pe furiș, minunându-se de concentrarea ei.

Lucy găsi un borcan de gem în mulțimea de gunoaie, îl goli de apa maronie din interior și îl așeză pe masă, ca o notă de eleganță.

— Este o vază, îl informă ea. Pentru flori.

Ieși grăbită din magazie. Lângă zid creștea un tufiș fusiform de nalbă; încă mai avea câteva frunze și chiar câteva flori ofilite, al căror roz, putrezind, se transformase într-un mov funerar. Rupse o crenguță, o aduse în magazie și o puse în borcanul de gem.

— Încântător, spuse Eddie. Foarte drăguț.

Lucy se așeză pe una dintre cutiile de tablă și își mută privirea de la borcan la Eddie.

— E timpul pentru micul dejun?

Eddie se așeză pe cealaltă cutie, ridică geanta în poală și desfăcu fermoarul. Efortul făcu ca boala să-i revină în plină forță: se simți foarte amețit, cu ochii prea mari pentru orbitele lor. Puse pe masă pachetul cu biscuiți și o cutie de cola.

Lucy se uită la ele cu ochii mari.

— Pentru micul dejun?

Eddie desfăcu ambalajul pachetului de biscuiți și deschise cutia. Îi făcu un semn larg cu mâna.

— Servește-te.

Lucy păru îngrijorată.

— Mami nu mă lasă să beau cola. Îți face rău la dinți.

— Este ceva special.

— Ca în vacanță?

Eddie încuviință. Pe când ea mânca, Eddie își strânse mâinile pe lângă corp și încercă să se încălzească. Știa că trebuia să folosească timpul acesta pentru a face planuri, pentru a evita primejdia de a se întâlni cu Angel sau cu poliția. Lucy complica lucrurile atât de mult. Nu o putea lăsa și nu o putea lua cu el. Se uită la ea, iar fetița își înălță capul. Dinților de lapte ronțăiau biscuitul. Îi zâmbi lui Eddie și luă cutia de cola.

Se hotărî să caute din nou prin geantă. Dacă ar fi singur, iar poliția nu l-ar căuta, totul ar fi simplu. Avea câteva sute de lire în contul său din bancă și în contul casei de ajutor. Avea permisul de conducere. Se putea duce oriunde în țară, ba chiar să solicite un pașaport și să plece în străinătate, iar Angel nu ar

putea să îl găsească. Putea angaja un avocat care să o evacueze pe Angel din casă. Mintea lui se rușină întrebându-se ce va face ea cu conținutul frigiderului din subsol; probabil, va lua pachetele la plecare. Dacă era necesar, el va abandona casa și va începe o viață nouă în altă parte. Perspectiva era neașteptat de atractivă: un nou Eddie, departe de strada Rosington, departe de Angel, departe de toate amintirile. Totul ar putea fi posibil.

Dar nu cu Lucy. Poliția o căuta pe ea. În zilele astea, peste tot erau camere video – în bănci, case de ajutor reciproc, centre comerciale. Nu o putea duce nicăieri fără a risca să fie văzut.

În timp ce se gândea, degetele lui scotoceau fără încetare prin geantă. Găsi poșeta Carlei. O deschise și numără banii pe care îi conținea. Mai erau și două cărți de credit, dar nu le putea folosi pe acelea. Carla era o femeie dezordonată, se gândi el dezaprobator. Poșeta era plină cu lucruri care nu trebuiau să fie acolo. Erau chitanțe vechi și facturi, unele având o vechime de câteva luni. Erau și bilete de la bibliotecă și poze cu copii mici. Erau bilețele de hârtie cu numere de telefon și adrese mâzgălite pe ele. Femeia ar fi trebuit să fi avut bunul-simț să cumpere o agendă telefonică. Se uită la una dintre bucățelele de hârtie, netezind-o cu mintea în altă parte. Deodată, ochii lui se concentrară asupra scrisului: *Sally Appleyard.* Dedesubt era scrisă adresa din strada Hercules și numărul de telefon de la apartament. Mai existau și alte trei numere de telefon: unul era al lui Michael de la serviciu, cu tot cu interior, al doilea era din Kensal Vale, judecând după prefixul din trei cifre, iar al treilea era un număr de mobil.

— Eddie, spuse Lucy. A venit deja Crăciunul?

— Nu pentru încă trei săptămâni. De ce?

— Trebuie să aștept până atunci? Pentru setul de magie?

— Nu… nu neapărat. L-ai vrea acum?

— Pot? Nu se va supăra?

— Cine?

— Moș Crăciun.

— Nu, nu se va supăra. Poți să-l primești acum.

Îi dădu trusa de magie, o cutie de carton dreptunghiulară. Pe exteriorul cutiei se afla fotografia color a unui băiețel blond, cu o pelerină neagră, lungă. Zâmbind larg, acesta era pe punctul de a atinge cu o baghetă un joben întors. Se părea că un iepure roz

privea cu teamă din interiorul jobenului. Degetele lui Lucy se chinuiră fără succes să rupă ambalajul.

— Lasă-mă pe mine.

Fără tragere de inimă, îi dădu înapoi trusa. Capetele erau lipite cu bandă adezivă pe care o rupse cu vârful unghiei. Trase puțin un capăt și îi dădu înapoi cutia lui Lucy. Ea nu îi mulțumi. Nu îl deranja. Știa că întreaga ei atenție era concentrată asupra trusei de magie.

Lucy răsturnă conținutul pe masă. Arătau mult mai puțin impresionante decât în poza de pe cutie. Era un iepure roz de jucărie, cu blana lungă, cam de mărimea unui șoarece bine hrănit. Bagheta era din carton și avea un zuluf la mijloc. Mai era o pungă din polietilenă plină cu fleacuri făcute în principal din carton și plastic. Printre ele, Eddie observă trei cărți de joc în miniatură și un degetar. În sfârșit, erau și instrucțiunile, o cărțulie micuță, cu scrisul mâzgălit pe hârtie de proastă calitate. Lucy se uită la el și apoi la trusa de magie. Ghici că ea încerca disperată să își păstreze entuziasmul în ciuda dezamăgirii. Cum îi explici unui copil de patru ani că nu e bine să te duci cu sacul la pomul lăudat?

— Nu e nicio pălărie, remarcă ea cu buzele tremurânde.

— Poate că putem împrumuta una.

Eddie încercă a gândi constructiv la ce avea de făcut. Nu se putea concentra. Se uită la mâinile lui Lucy care căutau prin trusa de magie. Avea capul plecat. Rigiditatea ciudată a poziției sale semnala propria poveste.

— Lucy. Să te ajut?

Ea își ridică privirea. Chipul ei era luminos, iar ochii îi străluceau plini de lacrimi. Fără niciun cuvânt, ea împinse cartea cu instrucțiuni către el. O luă și o deschise la întâmplare. Cuvintele păreau mici insecte, poate muște. Se mișcau. Unele dintre ele își luară zborul de pe pagină ca și când ar îi vrut să îi atace mintea. Unele dintre cuvinte alcătuiau fraze. „Uimește-ți prietenii.” De ce ai vrea să faci asta? „Ține cartea cu degetul mare pentru ca publicul să nu vadă nimic.” Eddie întoarse pagina și găsi și mai multe insecte mișunând ca și cum s-ar fi hrănit dintr-o rană deschisă. „Un truc simplu, dar eficient…” Privirea lui alunecă în diagonală pe pagină. „Va fi regina de pică.”

— Vreau să fac trucul cu cărțile. De ce este așa de greu?

— Nu știu, spuse Eddie gândindu-se că era greu pentru că lucrurile erau întotdeauna mai grele decât te-ai fi gândit că vor fi. O să văd dacă pot afla cum se face.

În pachet se dădeau trei cărți având aproape o treime din dimensiunea normală a cărților de joc; una dintre ele avea două fețe. Eddie se chinui a le potrivi cu instrucțiunile și cu diagrama aferentă. Cel care scrisese cartea trăia cu impresia că sunt cinci cărți, în loc de trei. Iar engleza nici măcar nu era limba maternă a autorului. În timp ce Eddie se chinuia cu scamatoria cu cărți, o altă parte a minții lui se întreba ce va face. Mâinile lui se răceau din ce în ce mai tare. Nu puteau rămâne aici la nesfârșit. Era iarnă.

— Grăbește-te, îl zori Lucy.

Probabil că se imagina pe ea însăși ca magician, arătând precum băiatul de pe cutie, uimindu-și fără niciun efort prietenii și rudele. Cum putea realitatea să fie pe măsura speranțelor ei? Poate era mai înțelept să o facă să aștepte.

— Cred că trebuie să îl faci așa. Eddie ridică în mână cele trei cărți, ținându-le ca pe un evantai cu fața către Lucy. Vezi – regina de pică este cea din mijloc.

Fetița îi aruncă o privire inexpresivă, iar el realiză cu întârziere că ea nu știa ce este o regină de pică. Puse cărțile pe masă și îi explică pe îndelete cum se chema fiecare. Ea încuviință încruntându-se. Apoi, inventă o versiune a trucului. Ai arătat audienței cele trei cărți, apoi le ascunzi sub cutie. Apoi, îți miști bagheta și spui „Abracadabra”. Apoi, îi ceri publicului să-ți spună care dintre cele trei cărți este regina de pică – cartea din dreapta, cea din mijloc sau cea din stânga. Audiența credea că știe, dar i-ai păcălit, deoarece regina de pică era o carte cu două fețe și ai întors-o cu viclenie când ai băgat-o sub cutie. Pe cealaltă parte a reginei de pică era doi de inimă roșie și asta le-ai arătat. I-ai făcut să creadă că regina de pică a dispărut complet.

— Asta e tot? întrebă Lucy atunci când Eddie termină de explicat.

— Da.

Ea nu spuse nimic.

— Nu îți place?

— E drăguț. Se bâțâi pe cutie. Unde e toaleta?

— Nu avem una.

Bâțâiala deveni mai pronunțată.

— Dar trebuie să merg.

— Trebuie să faci afară.

Lucy se holbă la el șocată, dar nu obiectă. O conduse afară și, cu ajutorul lui Eddie, reuși să facă în colțul dintre tufișul de nalbă și magazie. Își făcu încontinuu griji – că se va uda, că va răci, că îi va vedea cineva. Pentru că era iarnă, erau mai expuși decât s-ar fi așteptat el.

După ce Lucy termină, o grăbi să intre în magazie și o ajută să se îmbrace. Mai degrabă faptul că o grăbise decât că făcuse pipi afară fusese ceea ce o supărase. Începu să plângă. Eddie i i-a dat pe Jimmy și pe domnișoara Wump, a așezat-o pe genunchi și a luat-o în brațe. Simți cum tremuratul ei scade treptat în intensitate. Tot ce se auzea era zgomotul făcut de Lucy care își sugea degetele. Își lăsă ușor bărbia pe creștetul ei.

— Lucy? Ce vrei?

Se așternu liniștea atât de mult timp, încât se temu că nu a auzit. Apoi, copila rosti foarte clar.

— Pe mami.

— Da. Bine.

— Pot să mă duc acasă? Bucuria de pe chipul ei era aproape mai mare decât putea el îndura. Acum? La mami și la tati? Se dădu jos de pe genunchii lui și rămase în picioare. Cărțile de joc căzură fluturând pe podeaua crăpată, de ciment. O să luăm un autobuz?

Îi ținu mâinile într-ale sale și le scutură cu blândețe.

— Nu e chiar așa de simplu. Își dădea seama ce trebuia să facă acum – nu era un plan perfect, în orice caz, dar cel mai puțin rău dintre toate posibile. Trebuie să mă duc să-i dau un telefon. O voi ruga să vină aici. Mâinile lui Lucy erau reci, chiar mai reci decât ale lui. Poți să aștepți aici cât timp eu mă duc să dau telefon?

— Vreau să vin cu tine.

— Nu se poate. Trebuie să stai aici.

Nu putea risca să fie văzut cu ea pe stradă. Se uită la el cu buzele tremurând, dar nu spuse nimic. Nu întrebă care erau motivele. Percepuse hotărârea din vocea lui și o acceptase. El se ridică și își scoase haina.

— Trebuie să rămâi în magazie cât timp eu sunt plecat.

O puse să stea jos și înfășură haina în jurul ei.

— Și pe ei. Lucy îi ridică pe Jimmy și pe domnișoara Wump.

Eddie așează o mânecă a hainei în jurul celor două jucării. Lucy le ridică pe amândouă lângă față, își băgă două degete în gură și închise ochii. El ridică poșeta Carlei; numerele de telefon erau acolo, plus niște mărunțiș și o cartelă telefonică.

— Nu voi întârzia mult, promit. Se aplecă și o sărută pe creștet.

O lăsă în magazie, mică și oropsită. Problemele lui începură imediat. Dacă se ducea înapoi prin gaura din gard, exista pericolul ca Angel să se fi întors și atunci ar fi prins în capcană. Oricum, nu va folosi telefonul din casă. Poliția va fi în stare probabil să depisteze apelul. Cea mai înțeleaptă soluție era să găsească o altă cale de ieșire de pe domeniul Carver și să folosească o cabină telefonică.

Se îndreptă încet spre vest, având gardurile grădinilor din strada Rosington la stânga sa. Ar fi fost dificil chiar și dacă era sănătos. Pe măsură ce avansa, terenul devenea din ce în ce mai plin de boscheți. Natura mascase parțial pericolele din cărămidă, ciment și fier ruginit. Rugi de mure i se agățară de haine și îi zgâriară dosul palmelor. Îi lipsea haina. Începu să plouă, picături fine de umezeală care cădeau precum o pudră din cerul gri, dens. În timp ce mergea, căută degeaba o gaură în gardurile de pe partea stângă.

După ce i se păru că trecuseră câteva ore, se trezi în fața porților principale, care se aflau în colțul din sud-vest al proprietății. Erau surprinzător de înguste – două foi de metal montate pe o ramă de oțel inoxidabil, având deasupra rânduri și rânduri de sârmă ghimpată. De fiecare parte erau coloane de piatră având în vârf țepușe. În partea stângă a porților era o ușiță prinsă în zăvoare și cu un lacăt mare.

Eddie se întrebă ce să facă. Acum nu mai era nicio altă cale de a intra pe proprietatea Carver. Scoseseră șinele de tren din interior și construiseră un gard în locul liniilor din nord. Locul era ca o fortăreață sau ca o închisoare. Își trecu privirea de-a lungul graniței nordice a proprietății: un zid înalt de cărămidă, similar celui care despărțea partea estică a proprietății de apartamentele sociale, dar într-o stare mult mai proastă. Poate că era posibil să îl urce. Dar de cealaltă parte se aflau magazinele de pe strada Bishop. Probabil că până în spatele magazinelor erau vreo câteva zeci de metri. Chiar dacă reușea

să sară gardul, va avea apoi problema de a ieși dintr-o curte în stradă.

Cu ochii la coama zidului, se împiedică de o cărămidă și aproape căzu. Simțind că i se învârte capul, se aplecă și scoase cărămida din noroiul în care era înțepenită. Dedesubt se afla o colonie de larve. I se făcu pielea ca de găină. Scăpă cărămida, și mare parte dintre larvele care se atașaseră de ea căzură. Curăță restul cu un băț. Poate că forța brută era răspunsul.

Eddie duse cu grijă cărămida către porți. O simțea rece, tare și grea, iar marginile ci zimțate îi răneau pielea de pe mâini.

Se opri în fața ușiței. Dacă nu era nimeni pe partea cealaltă, s-ar putea ca totul să fie în regulă. În timpul zilei, zgomotul loviturilor nu prea dădea de bănuit. Săltă cărămida cu ambele mâini și lovi lacătul. Se auzi un zăngănit surd. Cărămida se răsuci dureros în mâinile lui și căzu. Chiar la vreme, sări într-o parte înainte să aterizeze pe picioarele lui. Stropi de sânge se prelinseră dintr-o zgârietură ivită pe o parte a degetului mare de la mâna stângă. Lacătul abia dacă avea vreo zgârietură.

Încercând să ignore durerea, Eddie ridică din nou cărămida și încercă, de data aceasta cu mai multă grijă. Cărămida nu-i mai scăpă din mâini. Încă o dată, lacătul rămase nevătămat. Dar cârligul ruginit de care era prins era acum îndoit puțin. Lovi lacătul iarăși și iarăși, aproape ritmic. Aerul intra și ieșea din plămânii lui, iar durerea îi ardea mâinile ca niște flăcări.

În sfârșit, belciugul cedă. Lacătul căzu; în afară de câteva zgârieturi, nu purta niciun semn al chinului la care fusese supus. Eddie deschise încuietoarea, apoi mișcă zăvoarele înainte și înapoi până când și ele se dădură înapoi. Apăsă clanța, iar ușița se deschise.

Păși cu grijă pe aleea de dincolo, așteptându-se pe jumătate să găsească o patrulă de poliție așteptându-l. Închise ușița în urma lui și se îndepărtă. Ambele mâini îi sângerau acum, așa că le băgă în buzunare. Ziduri de cărămidă se ridicau în ambele părți la dreapta era curtea ce aparținea ultimului magazin din complexul de pe strada Bishop, iar la stânga se găsea terenul de joacă al grădiniței de la colțul străzii Rosington cu Bishop.

Aleea dădea în strada Bishop. La colț, Eddie ezită, simțind că atrage atenția prea mult. Trotuarul era aglomerat. Mașini, dube și camioane treceau în sus și în jos pe stradă. Se temea că toată lumea se uita la el.

Trase adânc aer în piept și se grăbi pe trotuar. În fața lui, strada se îndrepta către podul de cale ferată. Lângă pod se aflau două cabine telefonice. În timp ce mergea, Eddie își ținu fața întoarsă către vitrinele magazinelor, în caz că trecea Angel în dubiță. Frigul îi făcea ochii să lăcrimeze.

În sfârșit, ajunse la cabinele telefonice. Una era folosită de cineva, dar cealaltă era goală. Se grăbi să intre, ușurat să aibă un adăpost împotriva vântului, ușurat că nu mai era expus privirilor curioase de pe stradă. Telefonul era cu cartelă, așa că o băgă pe a Carlei în fantă. Formă numărul din strada Hercules mai întâi.

Cineva răspunse la al doilea țârâit.

— Alo.

Eddie nu spuse nimic. Nu era sigur, dar nu credea că vocea îi aparținea lui Sally Appleyard: era prea stridentă.

— Alo. Cine este la telefon, vă rog?

Cu siguranță, nu era Sally. Avea o ușoară urmă de accent galez. Închise telefonul în grabă. O prietenă? Un ofițer de poliție? Formă numărul din Kensal Vale.

— Vicariatul St George. Derek Cutter la telefon.

Din nou, Eddie întrerupse convorbirea. Se simțea stupid. Bineînțeles că mama lui Lucy nu era la muncă în momente ca acesta. Ar fi vrut să plângă. De ce făceau să fie atât de greu să o ajute pe Lucy? De ce era atât de greu să facă o faptă bună? Dacă exista un Dumnezeu, ai crede că ți-ar înlesni lucrurile pentru a putea fi bun.

Încet, apăsă butoanele formând numărul de la telefonul mobil. În vreme ce suna, își permise să se gândească pentru prima dată ce se va întâmpla dacă nu o va găsi pe Sally Appleyard. Problemele se înmulțiră. Cineva răspunse.

— Appleyard.

Michael Appleyard, nu soția lui. Eddie spuse:

— Este Sally acolo? Panica îi făcu vocea să sune pe un ton mai înalt decât de obicei. Vreau să vorbesc cu ea.

— Pot să îi transmit un mesaj. Cine e?

Dintr-odată, viitorul îi păru inevitabil: trecu peste Eddie precum un val.

— Știu unde e Lucy.

— Unde?

— Totul este o greșeală, se auzi Eddie spunând. Lucy nu trebuie să pățească nimic.

— De ce să te cred? De unde să știu dacă nu e decât o farsă?

Nedreptatea îl lăsă fără suflare pe Eddie pentru un moment. El voia doar să ajute.

— Poartă haina cadrilată, închisă la culoare, pe care o avea la Carla. Am găsit numărul acesta în geanta Carlei. Vocea lui era nerăbdătoare. Acum, mă crezi?

— Te cred. Este teafără?

— Este în regulă, pe cuvânt.

— Când ai văzut-o ultima dată?

— Acum zece minute? Cincisprezece? Am lăsat-o jucându-se cu un set de magie.

Se auzi un sunet la celălalt capăt al firului. Eddie nu-l putu identifica, dar, o secundă mai târziu, se întrebă dacă nu era un suspin.

— Poți veni să o iei, spuse Eddie. Dar nu spune poliției. Nu îi aduce. Promiți?

— Promit.

— Dacă o faci, spuse Eddie cât de amenințător putu, vei regreta. Fără poliție. Nu dacă vrei să o mai vezi în viață.

— Bine. Dar unde e?

— Știi strada Bishop din Kentish Town?

— O s-o găsesc.

— Este o grădiniță chiar la sud de calea ferată. Lângă ea se află o alee ce duce către o fabrică veche de motoare. Se cheamă Carver. Este acolo, înăuntru.

Cuprins de un val de optimism, Eddie puse receptorul înapoi în furcă. „Am făcut-o. Totul va fi bine.” Cartela telefonică ieși ca o limbă afară din fantă. În timp ce o scoase, observă că era pătată de sângele lui. „Al cui sânge era pe pachetul de musaca?” S-ar fi putut duce până în stația de autobuz, să se urce în primul care venea și să-i lase pe alții se curețe mizeria pe care o făcuse Angel. Îi părea rău că nu o va mai vedea pe Lucy niciodată, dar așa era mai bine pentru toată lumea.

Deschise ușa cabinei telefonice. Aerul rece îl izbi. Totodată, înțelese că făcuse o greșeală.

•

Eddie alergă tot drumul înapoi pe proprietatea Carver. În vreme ce intra pe alee, dubița domnului Reynolds îl depăși,

semnalizând stânga pentru următoarea curbă de după grădiniță, pe strada Rosington.

„Nu m-a văzut. Te rog, Doamne, să nu mă fi văzut.”

Eddie ajunse la intrarea pe proprietatea Carver. Un val de ușurare îl străbătu când închise poarta după el. Aici se simțea în siguranță. Făcu câțiva pași spre magazie și apoi se opri. Se rezemă de gard, se aplecă și vomă epuizat. Un junghi îl împungea într-o parte. Gâfâia așa de tare, încât, pentru o clipă, i se păru că inima o să-i cedeze la fel ca mamei lui. Greața îi venea în valuri. Capul îi plesnea de durere. Pe lângă disconfortul fizic, îl ajunse și panica. Își simți fruntea atât de încinsă, că puteai prăji un ou pe ea.

Își croi drum prin sălbăticie, spre adăpost. Nu gândise prea bine. Nu trebuise să plece de lângă Lucy și să o lase pe domeniul Carver, nu fără geanta maronie, nu cu Lucy la câțiva metri de gardul care ducea spre numărul 29 de pe strada Rosington, nu fără banii lui.

Cu ceva noroc, ar trebui să aibă destul timp pentru a face ce voia să facă înainte de sosirea lui Michael Appleyard. Eddie plănuise să o ducă pe Lucy și geanta departe de adăpost și să o conducă spre poarta proprietății pe o cale ocolită. Ar fi lăsat-o acolo, chiar înăuntru, cu Jimmy și cu restul lucrurilor ei. Ea nu ar fi pățit nimic; tatăl ei ar fi găsit-o în cele din urmă. Exista, bineînțeles, riscul ca Lucy să fie în stare să îi conducă pe polițiști în grădina de pe strada Rosington. Era un risc pe care trebuia să și-l asume. Cu cât ea ar fi fost mai confuză în privința topografiei domeniului Carver, cu atât mai sigur ar fi fost pentru el. În orice caz, dacă lucrurile s-ar înrăutăți, iar poliția ar face o descindere la numărul 29 pe strada Rosington, atunci ar găsi-o pe Angel acolo. Pe Angel și conținutul frigiderului. Dar el ar fi deja foarte departe. Îndată ce s-ar simți mai bine, îndată ce temperatura i-ar reveni la normal și el s-ar mai întrema – acela ar fi momentul să hotărască ce ar fi cel mai bine de făcut.

Drumul înapoi păru mai scurt decât la ducere. Eddie zări vag silueta adăpostului. Privi în față și, pentru o clipă, își închipui că a văzut o mișcare în balconul familiei Reynolds. „Am vedenii.” Asta era problema cu febra: frontiera dintre lumea închipuită și cea reală nu era atât de clar delimitată ca de obicei; încă era acolo, dar avea fisuri. Un eveniment imaginar putea deveni unul real și viceversa. Eddie se împiedică de o rădăcină și căzu lat, cu

fața în noroi. „Trebuie să mă concentrez. Trebuie să mă concentrez.”

Eddie se adună de pe jos și se grăbi mai departe. Era vag conștient de faptul că hainele îi erau ude și pline de noroi. Își dorea să aibă cineva grijă de el. Prin minte îi fulgeră o imagine: cineva mare, blând și fără chip cufundându-l într-o baie fierbinte, preparându-i o băutură, strecurându-i o sticlă cu apă fierbinte într-un pat cu doamna Wump pe pernă.

Adăpostul era foarte aproape acum. Eddie auzi un țipăt strident. Pentru o clipă, avu impresia că țipătul era doar în mintea lui – un sunet al decepției, deoarece, în cele din urmă, cada, sticla cu apă fierbinte și patul nu erau reale.

Lucy plângea. Eddie își iuți pasul. Pășind peste rădăcini de copaci, alunecând prin noroi, se repezi spre magazie. Plânsetul continuă. Supărarea copilului era explicită, alimentată de impresia implicită că va dura la nesfârșit; pentru un copil, supărarea nu era supărare dacă nu era pentru totdeauna.

Se opri în ușa adăpostului. Lucy stătea acolo unde o lăsase, ghemuită peste masa improvizată. Lacrimile îi căzeau pe trusa de magie. Vaza căzuse pe podea. Fața îi era albă, mânjită cu verde. Părea mai rotundă decât de obicei, trăsăturile mai slab definite, ochii mai mici. Acesta era un alt efect al mâniei copiilor: îi făcea ceva mai puțin umani.

— Lucy, dragă.

O luă în brațe, se așeză pe cealaltă cutie de tinichea și o ținu în poală. Îl apucă cu brațele pe după gât. Își lipi fața strâns de obrazul lui. Suspinatul continuă, valuri de emoție puternice care pulsau în tot trupul ei. El îi mângâie spatele și murmură cuvinte de dezmierdare.

În curând, suspinul se domoli. Pe măsură ce plânsul contenea, Lucy începu să scâncească precum un pisoiaș. Apoi, sunetele se transformară în cuvinte.

— Mami. O vreau pe mami. Tati.

După o vreme, Eddie spuse:

— Tocmai ce am discutat cu tăticul tău la telefon. El este…

— M-ai lăsat singură. Lucy izbucni în alt hohot de plâns. Credeam că nu te mai întorci.

— Bineînțeles că mă întorceam.

— Nu mă lăsa singură. Nu mă lăsa.

— Nu o să te mai las, îți promit, vorbi el fără să gândească. Bineînțeles că trebuia să o părăsească. Tăticul tău vine să te ia. Te va duce acasă, la mami.

— Nu mă lăsa! Lucy nu părea să înțeleagă ce îi spusese ori asta, ori îi ignoră vorbele ca și cum nu ar fi avut nicio importanță. Mi-e frig.

Încă ținând-o în brațe, Eddie se aplecă și își ridică haina care căzuse. Cu mâna liberă, i-o petrecu stângaci pe după umeri. Mașinal, o legănă înainte și înapoi, înainte și înapoi. Respirația lui Lucy se simțea caldă pe obrazul lui.

— Trebuie să plec. Eddie simți brațele copilei strângându-se pe după gâtul lui. Trebuie să plecăm.

Lucy scutură cu putere din cap.

— Vreau de băut.

Eddie se aplecă și ridică o cutie de cola de pe podea. Judecând după greutate, era mai bine de jumătate plină. I-o dădu să bea. Lăsând un braț după gâtul lui, se desprinse puțin de el. Bău cu nesaț, ochii ei privindu-l la fiecare câteva secunde ca și când s-ar fi temut să nu îi ia cutia din mână. El o mângâie pe spate.

Timpul trecea cu repeziciune. Pe Eddie îl durea capul. O parte din mintea lui reuși să se ridice dincolo de durere și teamă și scrută situația de la o înălțime cerească. Cu fiecare moment care trecea creștea riscul de a nu mai putea pleca. Dar cum să o lase pe Lucy înainte ca ea să fie gata? Ea avea nevoie de el. Cum ar fi dacă ce e mai rău s-ar întâmpla, și poliția l-ar aresta și va fi trimis inevitabil la pușcărie? Știa că închisorile sunt murdare și supraaglomerate și că molestatorii sexuali erau de obicei tratați altfel decât ceilalți prizonieri, și că aceia care molestau copii erau cei mai urâți dintre toți și erau supuși unor brutalități inimaginabile.

— Eddie? Lucy întinse cutia spre el. Am ceva pentru tine.

Lui nu îi plăcea coca-cola, dar, dintr-un impuls, încuviință și îi luă cutia din mână. Ea îl recompensă cu un surâs. Dintr-odată, rolurile se schimbară: ea era cea care avea grijă de el. Bău, iar lichidul acidulat i se scurse pe gât și îl revigoră în mod surprinzător. Îndepărtă cutia de la gură.

— Bea, îi ceru Lucy. E pentru tine.

El îi zâmbi și se supuse. Când cutia se goli, și-o lipi de obraz, și răcoarea metalului îl alină.

— Haide să mai facem vrăji.

Eddie sări în picioare dintr-odată. Amețeala îi reveni. Se sprijini de perete, ca să rămână în picioare.

— Nu mai e vreme. Trebuie să plecăm.

— La tati?

Eddie dădu din cap afirmativ. Se aplecă și îi îndesă lucrurile în geantă.

— Și la mami?

— Da. Își îndreptă trupul, cu capul învârtindu-i-se, cu geanta într-o mână. Haide.

Lucy refuză să fie despărțită de Jimmy, de doamna Wump și de trusa de magie. Le luă în brațe și îi îngădui să o împingă ușor spre ieșire. Dar, îndată ce ajunse la ușă, scoase un scâncet. Instantaneu, se dădu înapoi. Eddie auzi zgomot de pași prin frunzele moarte. O creangă trosni. Apoi, văzu ce zărise ea.

— Nu, șopti Lucy retrăgându-se spre colțul magaziei, cât mai departe de ușă. Nu, nu, nu.

— Vom pleca într-un minut, îi spuse Eddie. Vezi dacă poți găsi bagheta magică și învață încă o scamatorie.

El se propti în ușă. Angel se opri chiar în fața șopronului. Purta impermeabilul ei lung, alb și era acoperită cu gluga. Avea buzele supte, iar fața brăzdată de riduri și îmbătrânită.

— Și unde te gândeai să pleci? întrebă ea cu voce blândă.

— O să... o s-o iau pe Lucy de aici. Cuvintele îi ieșiră ca o șoaptă tremurândă. Ea se duce acasă.

— Nu cred asta.

Eddie se uită intens la Angel, dorindu-și cu disperare să facă așa cum dorea ea.

— Ea merge acasă. Nimeni nu trebuie să știe.

— Despre ce?

Eddie făcu un gest spre casă.

— Despre toate astea.

— Ești un prost. Domnul Reynolds te-a văzut pe strada Bishop. Spunea că ieșeai dintr-o cabină telefonică. Pe cine ai sunat?

Eddie simți valuri de sudoare inundându-i tot corpul.

— Pe nimeni.

— Nu fi absurd. Dacă nu ai vrut să telefonezi din casă, înseamnă că ai vrut ca apelul să nu fie depistat. Deci ai sunat la poliție.

— Nu i-am sunat.

Angel își răsuci ușor corpul. Pulpana lungă a impermeabilului îi ascunsese complet mâna dreaptă. Acum, Eddie îi zări nu doar mâna, ci și ce avea în ea: securea, cea pe care mama lui o folosise ca să distrugă ultima casă de păpuși a lui Stanley. Nu o mai văzuse de ani întregi. Lama era în mare parte boantă și pătată de rugină, la fel cum era și înainte. Însă nu și tăișul. Acesta era acum o dungă argintie. Se gândi la bucățile de carne ciopârțită din congelator și la cele trei vieți tăiate în bucăți, zdrobite, imposibil de reparat, precum căsuța păpușilor.

În spatele lui, Eddie auzi murmurul lui Lucy: Abracadabra. Acum, ești un prinț.

— Ce le-ai spus? întrebă Angel legănând securea înainte și înapoi.

— Nimic. Nu am sunat la poliție. Pe cuvânt. Vreau doar ca Lucy să se ducă acasă, așa că am sunat-o pe mama ei, numai că nu a răspuns.

Angel îl lovi în claviculă cu securea. El auzi osul trosnind. De asemenea, se auzi urlând. Apoi, îl lovi din nou, de această dată în zona capului. El se izbi de tocul ușii și alunecă încet la pământ.

Voia să se întoarcă spre Lucy și să-i spună:

— E în regulă. Tăticul tău o să vină.

Angel ridică securea încă o dată. Un lichid cald se prelingea pe obrazul stâng al lui Eddie. Era o durere greu de imaginat, care înghiți cu totul durerea de cap. Bărbați țipau în sinea lui. Se bucurau sau îl condamnau? Auzi trosnete și foșnete, sunetele focului devorând lemnul. El ardea. Angel nu mai era frumoasă, ci o femeie bătrână, nesăbuită, o vrăjitoare, o furie răzbunătoare. Lama cobora. Tăișul argintiu era acum plin de sânge.

Doi bărbați alergau spre Angel. Totul era doar un vis. Când ai febră, ai vise groaznice. Un bărbat țipa și țipa. Eddie ar fi vrut ca bărbatul să înceteze. Zgomotul ar fi putut să o înspăimânte pe Lucy. A fost deja înfricoșată destul.

Un fulger îl lovi. Forța loviturii îi afundă trupul adânc în pământ, într-un lac de foc cu flăcările prelingându-se dincolo de suprafață. Era un sunet ca de clocot. Nu putea să respire. Cineva i-a întins o bucată de voal roșu peste ochi.

În sfârșit, flăcările s-au potolit, soarele a coborât, și adulții au stins lumina.

Capitolul 13

„Aceasta este ziua a cărei amintire a avut doar puterea de a ne face cinstiți în întuneric și virtuoși chiar și atunci când nu avem martori.”

Religio Medici, I, 47

— Crezi că Michael e deja acolo? întrebă Sally. Dumnezeule, sper că este.

Oliver viră pe strada Bishop. Conducea mult prea repede, iar Citroënul se înclină periculos.

— Ar putea fi. Depinde de trafic.

Michael folosise telefonul pentru a apela adresa din strada Inkerman. Sunase exact după ce Sally și Oliver s-au întors de la Hampstead Heath; Oliver a fost cel care a răspuns. Deoarece Maxham îl expediase enervat, Michael se afla în Ladbroke Groove cu David și episcopul Hudson când răpitorul sunase.

— Dar Michael nu are mașină, se văită Sally.

— Hudson le-a împrumutat-o pe-a lui. În timp ce conducea, privirea i se plimba de la un trotuar la celălalt. Trebuie să fie aici. Nu poate fi altundeva.

Învârti volanul, și Citroënul tăie fața șuvoiului de mașini care se apropia. Un claxon țipă. Mașina se năpusti pe aleea îngustă. Sally remarcă fața împietrită a unei femei pe care aproape au dărâmat-o. Sacoșa de cumpărături a femeii ajunse pe pavaj, împrăștiind conserve și pachețele.

Mașina sălta și se hurducăia în toate direcțiile prin șleaurile și gropile drumului. Sally zări o grădiniță după colț, dar locul de joacă era pustiu. După aceasta, urmau pereți înalți de cărămidă de ambele părți ale străzii. Aleea cotea la un moment dat. Oliver frână puternic.

Chiar în fața lor apăru o mașină albă, mică, parcată oblic pe alee, portiera șoferului fiind larg deschisă. Dincolo de automobil, între doi stâlpi mari, de cărămidă se afla o pereche de porți metalice înalte.

Oliver opri în paralel cu cealaltă mașină. Sally sări afară împingând atât de energic ușa, încât aceasta se izbi de portiera deschisă a celei albe. Observă în trecere cheile aflate încă în contact, iar pe banchetă se aflau o umbrelă neagră și un exemplar din *Church Times.* O luă la fugă.

— Unde-i Maxham? întrebă Oliver în urma ei. Ar fi trebuit să-i adune deja pe băieții din zonă până acum.

Pe unul dintre stâlpii porții se afla o tăbliță.

JW & TB CARVER & Co LTD.
CONSTRUCȚII CĂI FERATE
TOȚI VIZITATORII SUNT RUGAȚI
SĂ SE ADRESEZE LA RECEPȚIE.

Ea ridică zăvorul portiței. Se deschise spre exterior.

— Sally, lasă-mă pe mine primul.

Ignorându-l, trecu prin deschizătură în spațiul de dincolo. Chiar și iarna, culoarea predominantă era verdele. Ruinele clădirii abia puteau fi deslușite. În ultima vreme, natura a fost singura stăpână.

— Este enorm, zise Oliver din spatele ei, mai bine am încerca să strigăm.

— Nu, spuse Sally arătând spre pământ. Erau urme de pantofi imprimate în noroi, ducând de la poartă aproximativ paralel cu gardul undeva spre dreapta. Sunt proaspete.

— Lacătul este spart. Din interior.

Sally studie noroiul.

— E așa o zăpăceală pe aici. Ridicând vocea, rosti: N-aș putea spune dacă vreuna dintre ele aparține unui copil.

Oliver i se alătură.

— Par a fi trei persoane. Una purta tenișii. Arătă cu mâna. Tenișii merg în ambele direcții, înspre și dinspre poartă. O altă pereche de pantofi cu tălpi netede. Mărimea 38 sau 40.

— Ale lui David? Acelea sunt ale lui Michael, cred. Arătă spre o singură urmă de talpă aparent întărită și netedă ca o matriță de ghips. Vezi? Așadar, e posibil ca tenișii să aparțină celui care l-a sunat pe Michael.

— El a zis că ar fi putut fi o femeie, spuse Oliver îndreptându-și trupul. Sau un bărbat care încerca să vorbească subțire. Sunt destul de mici ca să poată aparține unei femei.

În vreme ce discutau, înaintau căutând din priviri, încercând să descopere mai multe urme. Vorbeau cu voce joasă, aproape șoptit.

— Pe aici, îi arătă Oliver luând-o la fugă.

Sally îl urmă. Se împiedică de câteva ori, iar o dată căzu lovindu-se la umăr de o canistră veche de ulei. În același timp, se ruga, dacă vorbele „te rog” repetate întruna pot fi considerate o rugăciune.

Traversară o porțiune de teren descoperit. Pentru o clipă, Sally putu întrezări ce se afla în față. Văzu un zid înalt și, dincolo de el, blocuri gri, cu betonul pătat de intemperii. O femeie stătea într-unul dintre balcoane, iar Sally văzu limpede că aceasta avea un binoclu în mână. „O hienă.” Femeia se uita la ceva ce se afla mai jos, sub ea, într-un punct aflat aproximativ la jumătatea distanței dintre ea și Sally. Apoi, zidul, apartamentele și femeia dispărură.

Urmărindu-l pe Oliver, Sally se repezi într-un desiș de rugi de mure și tufișuri. Spinii îi sfâșiau hainele, mâinile și fața. Oliver se împiedică de o cracă și se prăbuși într-un pâlc de urzici. Înjură cu voce tare. Sally trecu pe lângă el și se chinui să răzbească din îmbrățișarea desișului.

Dintr-odată, se trezi pe ceea ce odată părea să fi fost o cărare. Ciment sfărâmat se putea zări printre noroaie și bălțoace; de asemenea, se puteau observa mai multe urme de pantofi, inclusiv cele de tenișI. În depărtare se vedea o clădire de cărămidă, aproape fără acoperiș. Sally o luă la fugă spre ea. Aproape că ajunse acolo când auzi vocea lui Michael spunând:

— Las-o jos, te rog. Las-o pe pământ.

Își iuți pasul și se repezi după colțul clădirii. Prima imagine fu o roșeață, strălucitoare, intensă, incandescentă.

Michael și David se aflau la ceva mai mult de un metru depărtare. Nu îi dădură nicio atenție. Ochii lor erau îndreptați spre femeia care se afla în cadrul ușii.

Pentru o clipă, lui Sally i se păru că era domnișoara Oliphant, femeia care a blestemat-o și apoi și-a pus capăt zilelor, cea pe care Sally a văzut-o ultima oară pe patul de moarte.

Dar toate astea durară doar o fracțiune de secundă. Apoi, un fel de realitate preluă controlul, iar asta părea chiar mai rău, deoarece femeia aceasta era atât de clar o parte a unei lumi recognoscibile. Ca și domnișoara Oliphant, femeia purta un

impermeabil lung și o beretă neagră, dar cam acestea erau aspectele comune. Sally nu o mai văzuse niciodată. Era înaltă și suplă, cu părul lung, blond. Avea chipul schimonosit, tenul îi strălucea de pete roșii, de furie, iar dinții și ochii îi erau nefiresc de proeminenți. În mână, avea un fel de toporișcă cu lamă lungă, care, spre capăt, se curba într-un cârlig.

În jurul femeii era o baie de sânge. Era o grămadă, era peste tot. Cursese o mulțime. Era împrăștiat pe pereții șopronului, pe tocul ușii, pe poalele lungi ale rochiei și pe mânecile impermeabilului femeii. Petele de pe fața ei erau sânge.

Sally nu își imagina că putea exista atât de mult sânge într-un singur loc. Încremenită din pricina șocului, privea fix scena din fața ei. Îi trebui o secundă să realizeze că un bărbat era întins pe spate în baia de sânge.

Zăcea la picioarele femeii, un braț aproape că atingea pantoful ei stâng, picioarele-i atârnau peste pragul ușii, și trupul îi era întins lângă zid. Sally își plimbă privirea de-a lungul trupului, de la picioare în sus. Capul bărbatului nu părea să mai stea normal pe umeri.

Sângele se scursese dintr-o parte a gâtului. Încă mai curgea, numai că deja se prelingea anevoie pe pământ. „Artera carotidă, se gândi Sally automat. Mult prea târziu să se mai poată face ceva.” Nu că i-ar fi păsat cu adevărat de omul aflat la pământ sau de femeia din cadrul ușii, sau chiar de Michael și David.

— Unde-i Lucy?

Femeia, care se uitase ca fascinată la Michael și David, privi spre ea.

— Șșșt, șopti femeia. Ea nu trebuie să vadă. Flutură securea în direcția cadavrului. I-ar provoca un șoc psihic groaznic. Unui copil de vârsta ei i-ar rămâne sechele pe viață. Sigur știi asta.

— Dacă pui jos securea, sugeră Michael, vocea sunându-i incredibil de calmă și relaxată, am putea să îl acoperim cu paltonul meu.

Oliver sosi și el împleticindu-se pe după colțul șopronului. Sally îi puse o mână pe braț.

— A trebuit să îl ucid, spuse femeia. Avea de gând să omoare fetița, știi. Era singura cale să îl opresc. A făcut lucruri oribile fetițelor în trecut. Oribile, repetă ea cu o voce scăzută, profundă, ca un ceas pe cale să se oprească, oribile, oribile.

— De unde știi? întrebă Michael.

— Am închiriat o cameră în casa lui. Vocea era a unei persoane aparținând clasei mijlocii, mai degrabă muzicală. Numele lui este Edward Grace. Am stat acolo vreo cinci sau șase ani. Dar, până astăzi, nu am avut nici cea mai vagă idee despre ce punea la cale.

Sally știu că femeia mințea, că îi ținea de vorbă nu ca să îi convingă pe ei, ci ca să câștige timp.

— Pot să o văd pe Lucy acum?

Tăișul securii se ridică în direcția lui Sally.

— Într-o clipă. Privirea îi alunecă spre grozăvia de la picioarele ei. Perversul… credeți că e mort deja?

Sângele nu mai curgea.

— Aproape cu siguranță, spuse Michael. Și, dacă nu e deja, o să fie în curând. Acum… dacă ai pune securea pe pământ…

— Tu. Femeia arătă cu securea spre David Byfield. Tu poți să o vezi dacă vrei. Vino încoace.

Pentru prima dată, Sally se uită la David. Fața lui era incredibil de palidă.

— Da, îi zise femeia cu o voce seacă. Vreau ca *tu* să o vezi.

El privi ferm în ochii ei, dar nu se urni. Cei doi îi amintiră lui Sally de luptătorii care se studiază reciproc în cele câteva secunde de dinainte de începerea meciului. Și, când gongul va suna, toată acea falsă încremenire ar dispărea și totul s-ar schimba.

„Dumnezeu nu se schimbă. Doar noi o facem.”

Cuvintele veniră de nicăieri. Timpul paralizâ încă o dată. Tăcerea era totală. Cum timpul nu se clintea, tot timpul era prezent. „Acolo a început totul, gândi Sally, cu domnișoara Oliphant la St George și în început se afla acest sfârșit.”

Privi chipul lui David și, dincolo de figura împietrită, deslușî durere și vinovăție. De ce atât de multă vină? Oare ce a făcut să merite toate astea? Se uită apoi la chipul femeii și observă că avea aproape aceeași expresie ca a lui David, ca într-o oglindă, doar că nu se remarca nici urmă de vină, doar durere amestecată cu o doză de mânie și mai multă durere lăuntrică, întunecată, densă, sedimentată ca un filon de cărbune.

— Ai tăi vor sfârși, spuse Sally sau avu impresia că a spus-o. Nu ai mei.

Ca și cum aceste cuvinte ar fi fost un semnal, timpul începu să se scurgă din nou.

— *Mami.*

Tabloul se sfărâmă în bucăți. Lucy stătea în colțul îndepărtat al șopronului, la dreapta femeii. În mânuțe strângea trei cărți de joc minuscule.

— Lucy, izbucni femeia, te-ai cățărat pe fereastră?

Lucy încremeni cu gura căscată, privind fața încruntată.

— Credeam că ți-am spus să rămâi înăuntru. Fetele neascultătoare trebuie plesnite.

Sally cugetă: „Lucy nu trebuie să-l vadă pe acel bărbat căzut la pământ”. Importanța disperată a acestui lucru anulă orice altceva; tot sângele acela și trupul oribil nu erau pentru ochii unui copil.

Se repezi către Lucy. Cumva, găsi vreme să spere că femeia însăși era o barieră între privirea lui Lucy și oribila, dezgustătoarea scenă de la picioarele ei.

De asemenea, era conștientă de agitația din spatele ei. Oliver, Michael și David se repezeau spre femeia din pragul ușii magaziei.

Femeia ridică toporișca și o îndreptă asupra lui Sally. Exista tot timpul din lume pentru a observa balansul leneș al lamei. Cel mai scurt drum până la Lucy ar fi însemnat ca Sally să se apropie la mai puțin de un metru de femeie, mult prea aproape de ea. Nevoia de a fi lângă Lucy era însă mult mai puternică decât instinctul de a evita o lovitură.

Securea izbi brațul stâng al lui Sally la egală distanță între umăr și cot. Ea icni, dar, fiindcă se afla în mișcare, forța loviturii se risipi aiurea. Își luă în grabă copila în brațe. Lucy scăpă un țipăt din pricina strânsorii.

Sally se aruncă în colțul magaziei. Lucy căzu pe spate, cu brațele și picioarele depărtate, într-o poziție care o imita oarecum pe cea a cadavrului bărbatului. Sally se aruncă deasupra fetiței sale.

— E în regulă. E în regulă. Sunt aici acum. Sally izbucni în lacrimi. Printre suspine, cuvintele continuau să curgă poticnit, ca și cum ar fi avut propria voință. E în regulă, draga mea, e în regulă. Mami este aici. E bine…

Lucy rămase nemișcată și nu mai spuse nimic. Una dintre cărțile de joc, un doi de inimă roșie, căzu lângă capul ei. Oamenii strigau și se agitau în jurul lor, dar ei nu contau. Lucy mirosea altfel decât înainte, impregnată cu arome de oameni și

locuri străine. Pentru o clipă, Sally se află în pragul disperării: poate că toate acestea fuseseră în zadar, poate că ea nu o salvase pe Lucy, ci pe un alt copil.

După o vreme, strigătele și zarva conteniră. Pentru o secundă, lumea rămase tăcută. Lacrimile șiroiau pe fața lui Sally și picurau pe părul negru, tuns scurt.

În cele din urmă, Lucy se mișcă. Privi în sus, spre mama ei și spuse:

— Mami. Pot să fac vrăji.

Epilog

„Există minuni în afecțiunea sinceră: este o formă a Enigmei, mistere și ghicitori…”

Religio Medici, II, 6

Capela era o încăpere puțin mai mare decât o cameră obișnuită, plină cu scaune și cu un crucifix pe peretele îndepărtat. Reverendul David Byfield se lăsă ușor pe unul dintre scaunele roșii, de plastic. Capelana stătea și ea jos, undeva în apropiere, schimbându-și poziția scaunului astfel încât să se afle în fața bărbatului.

— Nu e nicio schimbare. Ea își atinse crucea de la piept pe care o purta de obicei. Femeia își petrece mare parte a timpului său liber fie rugându-se, fie citind din *Biblie.*

— Cum se comportă cu ceilalți?

— Încearcă să aibă cât mai puțin de-a face cu ei. Nu e nepoliticoasă sau dificilă. Pur și simplu, îi ignoră. Unii dintre ei îi zic „doamna Fasoane”. Dar niciodată de față cu ea.

— Presupun că întrebarea este dacă pocăința e sinceră.

— Este foarte greu de spus, părinte. Capelana era meticulos de curtenitoare. Psihiatrul nu este convins de asta. După cum știți, există un întreg istoric al manipulării, și el simte că acest comportament poate fi încă un exemplu în acest sens.

— Probabil că are dreptate. David își privi mâinile încleștate în poală, cu degetele ca o încrengătură de rădăcini. Dar trebuie să avem în vedere posibilitatea că ea chiar regretă.

— Bineînțeles. Alt aspect care îl îngrijorează este că ea încă nu vrea să își folosească numele adevărat. Insistă să fie numită Angel. De către toată lumea.

Tăcerea celor doi se prelungi. Era o liniște odihnitoare, nu deranjantă. David se gândi că femeia probabil se ruga. Avea în jur de cincizeci de ani, presupuse el, scundă și solidă, acoperită de sutana fără formă. Înainte de hirotonisire, ea condusese una dintre cele mai mari organizații de caritate pentru copii.

După un timp, el se foi și îi adresă întrebarea pe care dorise să i-o pună la vizitele anterioare:

— Întreabă vreodată de mine?

— Din câte știu, nu. Nu menționează pe nimeni din trecut. E ca și cum și-ar fi început viața când a sosit aici. Femeia se aplecă spre el. V-ar plăcea să ne rugăm?

— Nu. David își ridică privirea. Nu vreau să fiu nepoliticos. Probabil, după ce o s-o văd.

Capelana clătină din cap aprobator.

După o clipă, David spuse:

— Sally îmi spune că ați fost hirotonisite amândouă la Westcott House.

— Da, deși nu o cunoșteam prea bine. Ea cum se simte? Și ceilalți din familie?

— Lucrurile s-au mai liniștit un pic.

— Și Lucy?

— O să-i mai ia ceva timp. S-a schimbat.

— Ne putem ruga pentru însănătoșire, dar nu putem da timpul înapoi.

— Așa e. David ridică din umeri. Când Lucy își spune rugăciunea de seară, se roagă pentru bărbatul Grace. Îl adaugă și pe el pe listă, alături de mami și tati. Făcu o pauză. Și pentru Moș Crăciun.

— De ce se roagă pentru el?

— L-a plăcut. El i-a dăruit un joc de magie și alte câteva jucării de pluș. Încă le mai are. Este foarte atașată de ele.

— Trebuie că este greu pentru Sally și Michael să accepte asta.

— Asta și incertitudinea. Nimeni nu știe cu adevărat ce s-a întâmplat în casa respectivă. Nimeni nu poate spune cum se va sfârși. Michael se retrage din poliție. Știați?

Ea dădu din cap că da.

— Este alegerea lui. El știa că asta trebuia să sune a scuză și constată întrucâtva cu surpriză că totuși nu îi păsa. Nici vorbă că ar fi fost obligat să își dea demisia.

— Ce o să facă în continuare?

— Încă nu s-a hotărât. Sally este încă în concediu. Dar nu pot să o țină așa la nesfârșit. Sunt nehotărâți.

— Cel puțin, o au pe Lucy.

David fu tentat să treacă mai departe, la noutățile pe care le aflase cu o seară înainte: faptul că Sally era însărcinată. Dar nu era treaba lui și, în orice caz, era cale lungă între concepere și naștere. Pentru câteva momente, niciunul dintre ei nu spuse nimic.

— E aproape timpul, zise capelana în sfârșit.

David o urmă afară din capelă și apoi de-a lungul coridorului care părea să se întindă pe kilometri întregi. Locul mirosea a sală de clasă. Soarele de vară se revărsa prin ferestrele înalte. Securitatea era omniprezentă, deși discretă. Capelana îl conduse către camera de vizite pe care o mai folosiseră și înainte. Îi zise câteva cuvinte paznicului de serviciu.

Acesta se uită inexpresiv la David și îi spuse:

— Puteți să o vedeți acum.

Angel stătea la masă, examinându-și mâinile pe care și le ținea cu palmele în jos, lipite de suprafața de metal. În vreme ce David intră în cameră, ea își înălță privirea. El se gândi că era probabil ca ea să fi luat ceva în greutate. Nu avea niciun fel de machiaj. Fața îi era rozalie și netedă.

Avu viziunea limpede a copilului care fusese odată. În minte, o zări alegând pe cărare, intrând pe poarta grădinii, spre casă, o văzu ridicându-și privirea către el în timp ce o aștepta în pragul ușii.

— Bună, părinte, spuse ea și zâmbi.

virtual-project.eu